

Súd: Okresný súd Lučenec
Spisová značka: 12C/54/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6623203020
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 06. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Renáta Šulajová
ECLI: ECLI:SK:OSLC:2025:6623203020.7

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Lučenec sudkyňou JUDr. Renátou Šulajovou v spore žalobcu A. B. C., narodený XX.XX.XXXX, trvale bytom D. E. XXXX/XX, F., štátny občan SR, zast.: Advokátska kancelária BUGRI s. r. o., so sídlom Námestie SNP 23, Zvolen, IČO: 56 434 995 proti žalovanému Slovenská republika, v mene ktorej koná: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, so sídlom Pribinova 2, Bratislava-mestská časť Staré Mesto, IČO: 00 151 866, o zaplatenie 7.069,52 Eur, takto

rozhodol:

I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 6.000,--Eur v lehote do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Vo zvyšku sa žaloba zamietá.

III. Žalovaný je povinný nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 100 % z priznanej sumy, v lehote do 3 dní od právoplatnosti uznesenia o určení výšky trov konania.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa podanou žalobou doručenou súdu dňa 08.08.2023 domáhal od žalovaného zaplatenia sumy 7.069,52 Eur ako náhrady škody spôsobenej porušením práva Európskej únie (ďalej aj „komunitárne právo“ alebo „únieové právo“ resp. „právo Európskej únie“), konkrétne porušením Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2003/88/ES zo dňa 04.11.2003 o niektorých aspektoch organizácie pracovného času (ďalej aj „Smernica“), ktorá bola žalovaným nesprávne implementovaná (resp. nebola v časti implementovaná) do vnútroštátneho právneho poriadku Slovenskej republiky. Ide teda o prípad uplatnenia nároku na náhradu škody, ktorá vznikla žalobcovi ako jednotlivcovi porušením únieového práva žalovaným - Slovenskou republikou, ako členským štátom Európskej únie. Spor o náhradu škody z dôvodu porušenia únieového práva patrí do právomoci súdu, pričom v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky neexistuje žiadny iný orgán než všeobecný súd v civilnom sporovom konaní, ktorý by mal právomoc rozhodnúť o tejto žalobe.

2. Vecná príslušnosť tunajšieho okresného súdu na konanie v tejto veci je daná ustanovením § 12 Civilného sporového poriadku (ďalej CSP), podľa ktorého: „Na konanie v prvej inštancii je príslušný okresný súd, ak tento zákon neustanovuje inak.“ Miestna príslušnosť Okresného súdu Lučenec na konanie v tejto veci je daná ustanovením § 19 písm. b) CSP, podľa ktorého: „Popri všeobecnom súde žalovaného je na konanie miestne príslušný aj súd, v ktorého obvode nastala skutočnosť, ktorá zakladá právo na náhradu škody.“

3. Škoda, ktorej náhrady sa touto žalobou žalobca domáha, vznikla v mieste výkonu služobnej činnosti žalobcu, ktorým je Hasičská stanica v meste Lučenec, t. j. v územnom obvode Okresného súdu Lučenec, pričom tu nastala aj samotná skutočnosť, ktorá zakladá žalobou uplatnený nárok na náhradu škody.

Vzhľadom na tieto skutočnosti si žalobca v súlade s citovaným ustanovením § 19 písm. b) CSP na podanie tejto žaloby ako miestne príslušný Okresný súd Lučenec, čím je založená miestna príslušnosť tunajšieho súdu.

4. Zároveň aj v prípade, ak by sa miestna príslušnosť súdu v tomto prípade spravovala všeobecným súdom žalovaného, týmto súdom je v zmysle § 17 CSP súd, v obvode ktorého nastala skutočnosť zakladajúca uplatnené právo, nakoľko podľa § 17 CSP platí, že: „Všeobecným súdom štátu je súd, v ktorého obvode nastala skutočnosť, ktorá zakladá uplatnené právo.“ Miestna príslušnosť Okresného súdu Lučenec na prejednanie a rozhodnutie tohto sporu je tak nepochybne daná. Žalovaným je štát – Slovenská republika, za ktorú v zmysle § 135 ods. 1 CSP koná Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky (ďalej aj „Ministerstvo“), a to s poukazom na § 11 písm. c) zákona č. 575/2001 Z. z. o organizácii a činnosti vlády a organizácii ústrednej štátnej správy, podľa ktorého: „Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky je ústredným orgánom štátnej správy pre Policajný zbor a Hasičský a záchranný zbor.“ Ministerstvo je zároveň aj garantom riadnej transpozície Smernice do slovenského právneho poriadku, pričom práve v dôsledku nesprávnej transpozície Smernice vznikla škoda, ktorej náhrady sa žalobca domáha touto žalobou.

5. Žalobca je príslušníkom Hasičského a záchranného zboru (ďalej aj „HaZZ“), pričom vykonáva štátnu službu v služobnom pomere v súlade s ustanoveniami zákona č. 315/2001 Z. z. o Hasičskom a záchrannom zbore (ďalej aj „ZoHaZZ“). Štátnu službu aktuálne vykonáva v služobnej hodnosti kapitán, vo funkcii technik - špecialista, v čate „B“, na Okresnom riaditeľstve HaZZ v Lučenci, na hasičskej stanici v Lučenci. Ako hasič začal pracovať už od 03.07.1995 u právneho predchodcu HaZZ a v samotnom HaZZ pôsobí od jeho vzniku. Prácu hasiča ku dňu podania tejto žaloby teda vykonáva nepretržite už takmer 30 rokov.

6. Služobný (pracovný) čas príslušníka HaZZ1 je rozvrhnutý nerovnomerne (§ 86 ZoHaZZ) a to tým spôsobom, že pracovná zmena sa skladá z výkonu služby, po ktorom nasleduje služobná pohotovosť na pracovisku (§ 92 ods. 1 ZoHaZZ – ďalej aj „určená služobná pohotovosť“). Jedna pracovná (služobná) zmena hasiča sa teda skladá z:

- 1.) výkonu služby, a
- 2.) určenej služobnej pohotovosti.

7. Do konca roku 2021 boli pracovné zmeny rozvrhnuté na 17 hodín výkonu služby a 7 hodín určenej služobnej pohotovosti (t. j. v pomere 17/7), s účinnosťou od 01.01.2022 sú pracovné zmeny rozvrhnuté na 16 hodín výkonu služby a 8 hodín služobnej pohotovosti (t. j. v pomere 16/8). Celkovo v rámci jednej pracovnej zmeny strávi ako hasič na pracovisku sústavne minimálne 24 hodín.

8. Okrem určenej pohotovosti, ktorú odpracuje počas každej pracovnej zmeny, mu ako hasičovi môže byť nariadená aj služobná pohotovosť mimo rozvrhnutia služobného času v zmysle § 92 ods. 2 ZoHaZZ (ďalej aj „nariadená služobná pohotovosť“) a to napr. v prípade, ak je nevyhnutné zabezpečiť personálnu obsadenosť v mieste výkonu služby v dôsledku absencie niektorého z kolegov, pri rozsiahlych požiaroch, živelných pohromách resp. iných udalostiach vyžadujúcich zvýšený počet hasičov, na zastupovanie kolegov, ktorí nemôžu nastúpiť do služby z dôvodu náhlych nepredvídateľných okolností a pod.

9. Obe služobné pohotovosti, či už určená služobná pohotovosť podľa § 92 ods. 1 ZoHaZZ, rovnako ako ani nariadená služobná pohotovosť podľa § 92 ods. 2 ZoHaZZ, sa nezapočítavajú do pracovného času a výkon týchto služobných pohotovostí nie je rozlíšený ani na výplatnej páske za príslušný kalendárny mesiac, kde je uvedený len súhrnný počet odpracovaných hodín služobnej pohotovosti.

10. Za vykonávanie určenej služobnej pohotovosti (§ 92 ods. 1 ZoHaZZ) je hasič odmeňovaný za každú hodinu pohotovosti peňažnou náhradou vo výške 15 % zo sumy, ktorou je príslušná časť jeho služobného platu (ak je služobná pohotovosť vykonávaná v bežný služobný deň), resp. peňažnou náhradou vo výške 30 % zo sumy, ktorou je príslušná časť jeho služobného platu, ak je služobná pohotovosť vykonávaná v deň služobného pokoja (v deň štátneho sviatku) – viď § 122 ods. 1 ZoHaZZ. Podľa výšky náhrady poskytovanej za výkon pohotovosti, ktorá závisí od toho, či je pohotovosť vykonávaná v bežný služobný deň alebo v deň služobného pokoja, je určená služobná pohotovosť rozlišovaná resp. označovaná aj ako tzv. „15 %-ná pohotovosť“ a „30 %-ná pohotovosť“.

11. Samotný výkon služobnej pohotovosti je rozdelený na:

- a) aktívnu časť služobnej pohotovosti – v prípade, ak je nahlásený výjazd (pri požiari, živeľnej udalosti, havárii a pod.) sa služobná pohotovosť mení na prácu nadčas, a
b) neaktívnu časť služobnej pohotovosti.

Určené služobné pohotovosti sú určované na čas nočných hodín. Do konca roka 2021 (v čase rozvrhu pracovných zmien 17/7) boli služobné pohotovosti vykonávané v čase 22:30 – 05:30 hod., od začiatku roka 2022 (pri rozvrhu pracovných zmien 16/8) sú služobné pohotovosti vykonávané v čase 22:00 – 06:00 hod.

12. V prípade, ak je počas služobnej pohotovosti vyhlásený poplach a ako hasiči sú vyslaní na zásah, mení sa táto služobná pohotovosť na prácu nadčas. Keďže v mieste výkonu služby – na hasičskej stanici v Lučenci sa striedajú 3 hasičské zmeny – čaty „A“, „B“ a „C“, pracovný čas hasiča je rozvrhnutý tak, že každý tretí deň odslúži každá hasičská zmena 24 hodín a následne majú príslušníci v tejto zmene dva dni voľna. Ide teda o nerovnomerné rozvrhnutie služobného času, ktorého časť pripadá na tzv. určenú služobnú pohotovosť (§ 86 ods. 2 ZoHaZZ v spojení s § 92 ods. 1 ZoHaZZ).

13. Nakoľko sa striedajú tri hasičské zmeny – prvá čata „A“, druhá čata „B“ a tretia čata „C“, sú služobné zmeny hasičov (t. j. pracovný čas) rozvrhnuté v zásade tak, že každý tretí deň hasič odslúži (minimálne) 24 hodín v rámci zmeny a následne má dva dni voľna. Vzhľadom na takéto rozvrhnutie služobného času každá hasičská zmena mesačne odslúži aspoň 10 pracovných zmien, pričom v niektorých mesiacoch je to až 11 zmien. V niektorých týždňoch hasiči odslúžia 2 zmeny týždenne (48 hodín) a v niektorých týždňoch na hasiča vyjdú 3 zmeny týždenne (72 hodín) a to v závislosti od toho, na ktoré dni im pripadnú dni služobných zmien v týždni (v prípade, ak hasič má zmenu v pondelok, ďalšie zmeny mu pripadnú na štvrtok a nedeľu, čo sú 3 zmeny v týždni).

14. Pri takto stanovenom rozvrhnutí služobného času má teda hasič stráviť v službe minimálne 240 hodín (pri 10 zmenách za mesiac) až 264 hodín mesačne (pri 11 zmenách za mesiac). Do tohto rozsahu pritom nie sú zahrnuté hodiny nadčasov, keďže častokrát sa stane, že pred koncom služby (napr. o 05:00 hod. ráno) je vyhlásený poplach a je potrebné ísť vykonať výjazd k požiaru, ktorého hasenie trvá 5 hodín – v takomto prípade teda hasič strávi v práci v rámci jednej zmeny 29 hodín nepretržite). Vzhľadom na uvedené, služobný čas hasiča je rozdelený tak, že každý hasič v zmenovej službe má za rok (365 dní), pri naplánovanej 24 hodinovej službe na každý tretí deň, odpracovať 121,67 zmenových služieb (365 dní/3 zmeny). Ročne je to teda priemerne 2920 odpracovaných hodín (121,67 zmenových služieb x 24 hodinová služba).

15. S poukazom na vyššie opísané rozvrhnutie služobného času, ktorého súčasťou je aj určená služobná pohotovosť vykonávaná v mieste výkonu služby (t. j. na hasičskej stanici), v žalovanom období júl 2020 – máj 2023 vrátane, len v rámci samotnej určenej služobnej pohotovosti (§ 92 ods. 1 ZoHaZZ) priamo nadväzujúcej na výkon zmenovej služby (teda v tzv. 15 %-nej a 30 %-nej pohotovosti) odpracoval:

- v období od júla 2020 do decembra 2020 vrátane: 292,55 hodín,
- v období od januára 2021 do decembra 2021 vrátane: 617,88 hodín,
- v období od januára 2022 do decembra 2022 vrátane: 681,52 hodín,
- v období od januára 2023 do mája 2023 vrátane: 290,04 hodín.

16. Za žalované obdobie od júla 2020 do mája 2023 vrátane (t. j. od 01.07.2020 do 31.05.2023 - ďalej aj „žalované obdobie“), odpracoval spolu 1881,99 hodín určenej služobnej pohotovosti. Za žalované obdobie pritom celkovo odpracoval spolu 1889,32 hodín služobnej pohotovosti (z toho 1881,99 hodín určenej a 7,33 hodín nariadenej pohotovosti), pričom žiadna z týchto odpracovaných hodín služobnej pohotovosti mu nebola započítaná do pracovného času. Jeho priemerný týždenný pracovný čas počas celého žalovaného obdobia od júla 2020 do mája 2023 vrátane, dosiahol 50,83 hodín týždenne.

17. Zdôraznil, že počas celého trvania služobnej pohotovosti, t. j. počas všetkých hodín, ktoré odslúži v rámci služobnej pohotovosti, sa ako hasič musí zdržiavať na pracovisku, t. j. na hasičskej stanici, z tohto miesta sa nesmie vzdialiť a musí byť vždy počas celej doby služobnej pohotovosti pripravený na vykonanie zásahu. Ak je vyhlásený výjazd, vykonáva sa do jednej minúty od nahlásenia, preto musí byť počas služobnej pohotovosti oblečený v služobnej rovnošate a musí byť fyzicky aj psychicky pripravený okamžite vykonať výjazd na miesto určenia. Teda aj napriek tomu, že časť služobnej pohotovosti tvorí aj tzv. „neaktívna časť“, počas ktorej hasiči čakajú na vyhlásenie výjazdu, tak aj tento časový úsek je

povinný tráviť na pracovisku a celý čas musí byť okamžite pripravený poskytnúť zamestnávateľovi svoje služby – vykonať služobný zásah.

18. Napriek uvedeným skutočnostiam sa však služobná pohotovosť (t. j. všetky hodiny „neaktívnej časti“ služobnej pohotovosti) nezapočítava do pracovného času a teda tieto odpracované hodiny nie sú považované za odpracovaný čas! Zjednodušene povedané, napriek tomu, že v práci strávi v rámci každej jednej zmeny minimálne 24 hodín, tak v súčasnosti 8 hodín z tohto času (do konca roku 2021 to bolo 7 hodín), ktoré strávi na pracovisku pripravený na výkon práce, nie je považovaných za pracovný čas!

19. Táto skutočnosť sa v praxi prejavuje tak, že napriek tomu, že napr. v mesiaci august 2020 sa v jeho fonde pracovného času uvádza počet hodín 170, tento údaj nezohľadňuje ďalších 49 hodín odpracovanej služobnej pohotovosti. Z takto nereálne vykazovaného fondu pracovného času, ktorý reálne nezohľadňuje odslúženú služobnú pohotovosť sa potom javí, že jeho priemerný týždenný pracovný čas neprekračuje 48 hodín, čo je však pravidelne v absolútnom rozpore so skutočnosťou. Keďže sa vo fonde pracovného času pracovná pohotovosť nezohľadňuje, tak ak vychádza z deklarovaného počtu hodín vo fonde pracovného času, potom sa javí, že za mesiac august 2020 bol jeho priemerný týždenný pracovný čas len 38,37 hodiny (170 hodín za mesiac : 4,43 týždňa = priemer 38,37 hodín za týždeň), avšak v skutočnosti bol jeho priemerný týždenný pracovný čas 49,44 hodín (219 hodín za mesiac po pripočítaní pohotovosti: 4,43 týždňa = 49,44 hodín za týždeň), nie teda 38,37 hodín za týždeň, ako je to formálne vykazované vo fonde pracovného času a ako je to deklarované aj jeho služobným úradom - Hasičským a záchranným zborom.

20. Je zrejmé, že jeho priemerný týždenný pracovný čas počas žalovaného obdobia pravidelne značne presahoval nielen 40-hodinový týždenný služobný čas príslušníka HaZZ tak, ako to ustanovuje § 85 ods. 2 ZoHaZZ, ale aj maximálne prípustný týždenný pracovný čas v dĺžke 48 hodín tak, ako to ustanovuje článok 6 písm. b) Smernice. K tejto skutočnosti pritom dochádza v dôsledku skutočnosti, že žiadna z hodín odpracovanej služobnej pohotovosti mu nie je započítavaná do fondu pracovného času, keďže vnútroštátna právna úprava v ZoHaZZ služobnú pohotovosť hasičov nepovažuje za služobný (pracovný) čas, čo je v rozpore s článkom 2 ods. 1 Smernice a konštantnou judikatúrou Súdneho dvora.

21. Žalobca poukázal na ustanovenie § 85 ods. 1, ods. 2 ZoHaZZ, tiež na článok 2 ods. 1, článok 6 Smernice 2003/88/ES zo dňa 04.11.2003.

22. Smernica predstavuje normu komunitárneho práva, ktorú je Slovenská republika ako členský štát Európskej únie povinná dodržiavať. Zodpovednosť členských štátov a ich orgánov pri aplikácii komunitárneho práva vychádza zo zásady prednosti komunitárneho práva, teda zo zásady, že právne predpisy Európskej únie majú prednosť pred vnútroštátnymi predpismi členských štátov.

23. Na základe princípu prednosti komunitárneho práva a jeho priameho účinku je založená aj zodpovednosť členského štátu v prípade jeho chybnjej aplikácie alebo opomenutia aplikácie zo strany členského štátu, pričom osoby, ktoré sú takýmto konaním poškodené, sa môžu voči štátu domáhať náhrady spôsobenej škody. Tu je pritom nevyhnutné zdôrazniť, že zodpovednosť štátu v prípade porušenia komunitárneho práva je absolútna a objektívna, členský štát sa jej teda nemôže za žiadnych okolností zbaviť ani sa z nej exkulovať, a to bez ohľadu na to, ktorý orgán konajúci v mene členského štátu škodu spôsobil.

24. Ďalej žalobca poukázal na rozsudok Súdneho dvora C-106/77 zo dňa 09.03.1978 vo veci Simmenthal, ako aj na rozsudok Súdneho dvora C-429/09 zo dňa 25.11.2010 vo veci G. H..

25. Z rozsudku Súdneho dvora vo veci G. H. jednoznačne vyplýva, že článok 6 písm. b) Smernice má priamy účinok a teda priznáva jednotlivcom práva, ktoré môžu priamo uplatniť v konaní pred vnútroštátnymi súdmi. Z uvedeného zároveň nepochybne vyplýva, že má právo dovoľávať sa práv vyplývajúcich zo Smernice pred tunajším vnútroštátnym súdom. Právna úprava garantujúca mu práva podľa Smernice, má prednosť pred vnútroštátnou právnou úpravou vyplývajúcou zo zákona č. 315/2001 Z. z. o Hasičskom a záchrannom zbere.

26. V okolnostiach tejto veci je však potrebné zdôrazniť, že Smernica nebola správne (resp. z materiálneho hľadiska v časti vôbec) transponovaná do právneho poriadku Slovenskej republiky,

konkrétne do ustanovení zákona č. 315/2001 Z. z. o Hasičskom a záchrannom zbore, pričom ustanovenia ZoHaZZ sú v rozpore s článkom 2 ods. 1 a článok 6 písm. b) Smernice.

27. Príloha č. 4 k zákonu č. 315/2001 Z. z. o Hasičskom a záchrannom zbore v bode 6 uvádza, že do tohto zákona bola okrem iných prebratá aj predmetná Smernica. Formálne sa teda javí, že ZoHaZZ by mal byť v súlade so Smernicou ako právnym aktom úniového práva, keďže ZoHaZZ deklaruje prebratie tejto Smernice do ich vnútroštátneho právneho predpisu. Toto však v skutočnosti nie je pravdou, a to z dôvodu, že ZoHaZZ umožňuje služobnému úradu, aby pracovný čas príslušníka HaZZ (hasiča) bol rozvrhnutý tak, že tento pravidelne a de facto sústavne prekračuje Smernicou stanovený maximálny 48-hodinový týždenný pracovný čas. Základný problém je totiž v obsahu pojmu „pracovný čas“ tak, ako ho na jednej strane stanovuje Smernica a judikatúra Súdneho dvora a tým, ako ho na druhej strane upravuje zákon č. 315/2001 Z. z. o Hasičskom a záchrannom zbore.

28. Súdny dvor vo svojej judikatúre zároveň konštantne zotrváva na právnom závere, že čas pracovnej (služobnej) pohotovosti treba v celom rozsahu zahrnúť do výpočtu maximálneho denného alebo týždenného pracovného času, pričom rozhodujúcim faktorom pre záver, či sú naplnené znaky pojmu „pracovný čas“ je skutočnosť, že pracovník je povinný byť prítomný na mieste určenom zamestnávateľom a musí mu byť k dispozícii v prípade potreby. Takéto závery jednoznačne vyplývajú napr. z rozsudku Súdneho dvora C-397/01 zo dňa 05.10.2004 vo veci A. I. a rozsudku C-14/04 zo dňa 01.12.2005 vo veci J. K.. V tomto smere je potrebné poukázať aj na rozhodnutie Súdneho dvora, ktoré sa priamo týka práce hasičov a z ktorého rovnako jednoznačne vyplýva, že do pracovného času hasičov sa musí započítavať aj čas pracovnej (služobnej) pohotovosti. Poukázal aj na rozsudok Súdneho dvora C-518/15 zo dňa 21.02.2018 vo veci E. B..

29. Vnútroštátny právny predpis – ZoHaZZ - vymedzuje „služobný čas“ hasičov vo vyššie citovanom ustanovení § 85 ods. 1, ods. 2 ZoHaZZ ako „časový úsek, v ktorom príslušník vykonáva štátnu službu a je k dispozícii služobnému úradu“ pričom stanovuje, že „služobný čas príslušníka je 40 hodín týždenne“.

30. Okrem uvedeného vymedzenia „služobného času“ ZoHaZZ ďalej upravuje podmienky výkonu štátnej služby príslušníkov HaZZ v ustanoveniach § 86 - § 94, v ktorých vymedzuje pojmy ako: nerovnomerné rozvrhnutie služobného času, prestávky v štátnej službe, nepretržitý odpočinok medzi služobnými dňami, dĺžka nepretržitého odpočinku v týždni, dni služobného pokoja, štátna služba nadčas, služobná pohotovosť a dovolenka. Zo žiadneho ustanovenia ZoHaZZ však nevyplýva, že by služobná pohotovosť hasičov v mieste výkonu služby bola považovaná za súčasť ich služobného času, pričom v skutočnosti sa čas služobnej pohotovosti nezapočítava do služobného (pracovného) času príslušníka HaZZ. Tu je napríklad zjavný rozdiel medzi ZoHaZZ upravujúcim pracovné podmienky hasičov na jednej strane, a všeobecným pracovnoprávnym predpisom – zákonom č. 311/2001 Z. z. Zákonník práce (ďalej aj „ZP“), na strane druhej.

31. ZP sa na hasičov vzťahuje len vtedy, ak to ZoHaZZ výslovne stanovuje. Pokiaľ však ide o služobný (pracovný) čas hasičov, tak ZoHaZZ na ZP neodkazuje. V zmysle vyššie citovaného § 12 ods. 6 ZoHaZZ je preto úprava § 96 ods. 2 ZP neaplikovateľná na služobný pomer príslušníka HaZZ. Ďalej je však zrejmé, že samotný ZoHaZZ žiadne také ustanovenie, akým je citovaný § 96 ods. 2 ZP, neobsahuje. V dôsledku tejto skutočnosti sa tak tzv. „neaktívna časť“ služobnej pohotovosti príslušníkov HaZZ nezapočítava do ich pracovného času. Do pracovného času je započítavaný len ten časový úsek, kedy počas určenej služobnej pohotovosti je vykonaný služobný výjazd, pričom tento časový úsek je považovaný za prácu nadčas. Ostatný čas určenej služobnej pohotovosti, ktorú každý hasič vykonáva v rámci každej jednej jeho minimálne 24 hodín trvajúcej služobnej zmeny (od 22:00 hod. do 06:00 hod.), však do pracovného času hasiča započítaný nie je a takýto čas nie je považovaný za pracovný (služobný) čas hasiča. Nakoľko teda ZoHaZZ nepovažuje služobnú pohotovosť hasičov za súčasť ich služobného času, tak práve v tejto skutočnosti spočíva rozpor ZoHaZZ s úniovým právom, konkrétne s ustanovením článku 2 ods. 1 Smernice, ako aj judikatúrou Súdneho dvora.

32. Služobný čas hasičov je rozvrhnutý na 24-hodinové pracovné zmeny, ktoré sú formálne rozdelené na 1.) výkon služby a 2.) služobnú pohotovosť. Vzhľadom však na účelové oddelenie služobnej pohotovosti od služobného (pracovného) času, kedy služobná pohotovosť nie je započítavaná do fondu pracovného času, sa potom formálne „na papieri“ javí, že jeho služobný (pracovný) čas nepresahuje 48 hodín týždenne. Je tomu však tak len z dôvodu, že vnútroštátna právna úprava zákona č. 315/2001 Z. z. o

Hasičskom a záchrannom zbore do služobného (pracovného) času hasiča nezaráta čas služobnej pohotovosti. Ak však za pracovný (služobný) čas v súlade s judikatúrou Súdneho dvora považujú aj služobnú pohotovosť, tak je zrejmé, že súhrn takto „naskladaného“ pracovného času hasičov pravidelne prekračuje 48 hodín týždenne, pričom bežne dosahuje cca. 53 - 56 hodín týždenne, častokrát aj viac. Služobná pohotovosť, ktorú odpracuje v rámci každej jednej pracovnej zmeny v rozsahu 8 hodín (do konca roka 2021 v rozsahu 7 hodín), nie je teda v zmysle našej vnútroštátnej právnej úpravy považovaná za súčasť jeho služobného času. Služobnú pohotovosť je však nevyhnutné aj v zmysle vyššie citovanej judikatúry Súdneho dvora považovať za „pracovný čas“ tak, ako to kogentne stanovuje Smernica.

33. Jednoducho povedané, ak by ZoHaZZ v súlade s judikatúrou Súdneho dvora za súčasť pracovného času považoval aj služobnú pohotovosť, bez akýchkoľvek pochybností by potom aj z formálneho hľadiska („na papieri“) služobný čas hasičov prekročoval 48 hodín týždenne. Keďže však ZoHaZZ pracovnú pohotovosť formálne nepovažuje za súčasť pracovného času, tak potom sa z hľadiska textácie ZoHaZZ a vykazovaného fondu pracovného času javí, že ako hasič odpracuje priemerne menej než 48 hodín týždenne. K takémuto formálnemu dodržiavaniu článku 6 písm. b) Smernice dochádza len „vďaka“ tomu, že z 24-hodinovej zmeny mu je do pracovného času v súčasnosti započítavaných len 16 hodín (do konca roka 2021 to bolo 17 hodín), a teda 8 hodín (resp. do konca roka 2021 to bolo 7 hodín) z času, ktorý strávi v práci na hasičskej stanici a počas ktorých musí byť pripravený do 1 minúty nastúpiť na vykonanie služobného zásahu, nie je považovaných za pracovný (teda odpracovaný) čas.

34. V praxi to znamená, že v dôsledku vnútroštátnej právnej úpravy ZoHaZZ, ktorá je čo sa týka posudzovania pracovného času v rozpore s článkom 2 ods. 1 Smernice ako aj konštantnou judikatúrou Súdneho dvora, nie je cca. 1/3 zo všetkých ním reálne odpracovaných hodín v práci považovaných za pracovný čas! Nezapočítavanie služobnej pohotovosti do fondu pracovného času sa potom nevyhnutne premieta do skutočnosti, že formálne („na papieri“) síce odpracuje priemerne menej než 48 hodín týždenne, avšak v skutočnosti jeho priemerný týždenný pracovný čas úplne pravidelne presahuje maximálny 48-hodinový týždenný pracovný čas stanovený v článku 6 písm. b) Smernice.

35. Je zjavné, že vnútroštátna úprava v Slovenskej republike, konkrétne úprava pracovného času obsiahnutá v ZoHaZZ, umožňuje služobnému úradu rozvrhnúť príslušníkovi HaZZ (hasičovi) jeho služobný čas tak, že tento pravidelne presiahne maximálnu hranicu stanovenú v článku 6 písm. b) Smernice, a to v priamom dôsledku skutočnosti, že služobná pohotovosť nie je podľa ZoHaZZ považovaná za súčasť pracovného času hasiča, čo je v rozpore s článok 2 ods. 1 Smernice.

36. Je teda možné jednoznačne uzavrieť, že vnútroštátna právna úprava v zákone č. 315/2001 Z. z. o Hasičskom a záchrannom zbore je v rozpore s článkom 2 ods. 1 a článkom 6 písm. b) Smernice, nakoľko umožňuje služobnému úradu, aby služobný čas hasiča bol rozvrhnutý tak, že tento pravidelne prekračuje Smernicou stanovený maximálny 48-hodinový týždenný pracovný čas. Preto z týchto dôvodov možno aj jednoznačne uzavrieť, že Smernica nebola správne (resp. nebola v časti vôbec) implementovaná do právneho poriadku Slovenskej republiky.

37. Z priložených listinných dôkazov je zároveň preukázané, že jeho priemerný týždenný pracovný čas za žalované obdobie júl 2020 – máj 2023 vrátane, predstavuje 50,83 hodín týždenne, čo je nepochybne viac, než ktorý čas ako maximálny týždenný pracovný čas povoľuje článok 6 písm. b) Smernice. Je teda zjavné, že jeho právo vyplývajúce z ustanovenia článku 6 písm. b) Smernice bolo a naďalej je pravidelne porušované.

38. Pokiaľ ide o aktívnu vecnú legitímáciu v tomto spore, z rozsudku Súdneho dvora C-429/09 zo dňa 25.11.2010 vo veci G. H. jednoznačne vyplýva, že článok 6 písm. b) Smernice má priamy účinok, keďže priznáva jednotlivcom práva, ktoré môžu priamo uplatniť v konaní pred vnútroštátnymi súdmi, čo Súdny dvor potvrdil aj priamo v 1. výroku tohto rozsudku.

39. Rozsudok Súdneho dvora vo veci G. H. teda dáva v prípade porušenia práva na dodržiavanie 48-hodinového týždenného pracovného času vyplývajúceho z článku 6 písm. b) Smernice poškodenému hasičovi právo domáhať sa náhrady škody priamo proti členskému štátu. Vzhľadom na uvedené považuje za nepochybné, že ako jednotlivec sa touto žalobou môže voči žalovanému štátu domáhať náhrady škody vzniknutej mu porušením únieového práva, a teda jeho aktívna vecná legitímácia v tomto konaní je jednoznačne daná.

40. Pokiaľ ide o pasívnu vecnú legitímáciu žalovaného, tu je potrebné vziať na zreteľ aj ustálenú judikatúru Súdneho dvora, podľa ktorej zásada zodpovednosti štátu za škody spôsobené jednotlivcom porušením práva Únie, ktoré sú mu pripisateľné, je súčasťou systému zmlúv, na ktorých je Únia založená. Táto povinnosť platí v prípade každého porušenia práva Únie členským štátom, a to bez ohľadu na verejný orgán, ktorý sa tohto porušenia dopustil, a to bez ohľadu na to, aký verejný orgán má podľa práva dotknutého členského štátu v zásade povinnosť túto škodu nahradiť. Podľa judikatúry Súdneho dvora môže náhradu takejto škody spôsobenej jednotlivcovi zabezpečiť nielen verejnoprávny subjekt, ale aj samotný štát, pričom právo Únie nijako nebráni tomu, aby mohla zodpovednosť verejnoprávneho subjektu za škodu spôsobenú jednotlivcovi vzniknúť popri zodpovednosti, ktorú má samotný členský štát.

Z konštantnej judikatúry Súdneho dvora vyplýva, že poškodení jednotlivci majú právo na náhradu škody vzniknutej porušením únieového práva zo strany členského štátu v prípade, ak sú splnené 3 podmienky:

1) cieľom porušenej právnej normy Európskej únie je priznať jednotlivcom práva a porušenie je dostatočne závažné,

2) existencia škody resp. ujmy,

3) príčinná súvislosť medzi týmto porušením a škodou resp. ujmom.

V prípade, že sú splnené všetky tri vyššie uvedené podmienky, je štát povinný napraviť následky spôsobenej škody podľa vnútroštátneho práva upravujúceho zodpovednosť za spôsobenú škodu. Podmienky náhrady škody stanovené vo vnútroštátnej právnej úprave nesmú byť menej výhodné ako podmienky týkajúce sa obdobných vnútroštátnych prostriedkov nápravy (zásada ekvivalencie) a nemôžu byť upravené tak, aby viedli k praktickej nemožnosti alebo nadmernému sťaženiu získania náhrady (zásada efektivity). Poskytnutá náhrada škody musí spĺňať aj požiadavku primeranosti tak, aby dostatočne sanovala ujmu, ktorá poškodenému jednotlivcovi vznikla.

41. Zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú porušením únieového práva v obdobných prípadoch, ako je tento, vyplýva aj z ďalších rozhodnutí Súdneho dvora, a to napr.: rozsudku C-118/08 zo dňa 26.10.2010 vo veci L. M. N. O. G. O., uznesenia C-437 zo dňa 11.01.2007 vo veci P. C., rozsudku v spojených veciach C-397/01 až C-403/01 vo veci A. I., rozsudku C-524/04 vo veci L. Q. R. L. L. Q. G. F..

42. S poukazom na judikatúru Súdneho dvora, porušenie práva Únie pre absentujúcu resp. nesprávnu transpozíciu Smernice do ZoHaZZ je dôsledkom zákonodarného a legislatívneho procesu. Pri rešpektovaní zásad ekvivalencie a efektivity je pasívne vecne legitímovaným subjektom v konaní o náhradu škody porušením únieového práva Európskej únie štát, t. j. žalovaný - Slovenská republika, keďže neprijal opatrenia nevyhnutné na zabezpečenie dodržania požiadavky vyplývajúcej z článku 6 písm. b) Smernice, aby nebola prekročená maximálna hranica priemerného týždenného pracovného času, resp. prijal vnútroštátnu právnu úpravu zákonom č. 315/2001 Z. z. o Hasičskom a záchrannom zbore, ktorý umožňuje služobnému úradu rozvrhnúť príslušníkovi HaZZ (hasičovi) jeho služobný čas takým spôsobom, že tento pravidelne presahuje maximálnu hranicu 48-hodinového týždenného pracovného času. K tomuto dôsledku pritom dochádza pre rozpor vnútroštátnej právnej úpravy ZoHaZZ s článkom 2 ods. 1 Smernice, nakoľko služobná pohotovosť nie je považovaná za pracovný čas a odpracované hodiny služobnej pohotovosti nie sú hasičom započítavané do pracovného času. Za žalovaný štát v tomto spore v zmysle § 135 ods. 1 CSP koná Ministerstvo ako orgán, do pôsobnosti ktorého spadá aj Hasičský a záchranný zbor, pričom Ministerstvo bolo tiež aj garantom právnej úpravy vykonanej zákonom č. 315/2001 Z. z. o Hasičskom a záchrannom zbore.

43. V zmysle judikatúry Súdneho dvora absolútna objektívna zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú porušením únieového práva je daná bez ohľadu na to, ktorý verejný orgán sa porušenia únieového práva dopustil, resp. ktorý z orgánov by mal povinnosť škodu podľa vnútroštátnych noriem nahradiť. Ide teda o zodpovednosť za škodu bez možnosti liberácie a exkulpácie. Tento právny záver napokon konštatoval Súdny dvor aj v pre túto vec referenčnom rozhodnutí vo veci G. H..

44. Pokiaľ ide o prvú podmienku, a to že cieľom porušenej právnej normy Únie je priznať jednotlivcom práva a porušenie je dostatočne závažné, tu je potrebné poukázať na judikatórny záver vyplývajúci aj z rozhodnutia vo veci G. H., podľa ktorého článok 6 písm. b) Smernice predstavuje pravidlo sociálneho práva Únie s osobitným významom, z ktorého má mať prospech každý pracovník, keďže je minimálnou požiadavkou určenou na zaistenie bezpečnosti a ochrany jeho zdravia. Toto ustanovenie ukladá členským štátom povinnosť ustanoviť maximálnu 48-hodinovú hranicu pre priemerný týždenný

pracovný čas, v súvislosti s ktorou povinnosťou je v Smernici výslovne stanovené, že táto 48-hodinová hranica zahŕňa už aj nadčasy (viď znenie „priemerný pracovný čas pre každé obdobie siedmich dní vrátane nadčasov neprekročí 48 hodín.“).

45. Z článku 22 ods. 1 Smernice ďalej vyplýva, že od uvedenej povinnosti sa nemožno v žiadnom prípade odchýliť ak ide o také činnosti, akou je činnosť hasičov, a to dokonca ani vtedy, ak by k prekročeniu 48 hodinovej hranice priemerného týždenného pracovného času došlo so súhlasom dotknutého pracovníka, pričom tu pre úplnosť zdôrazňuje, že žiadny takýto súhlas služobnému úradu nikdy neudelil. Pravidlo sociálneho práva vyplývajúce z článku 6 písm. b) Smernice nemožno podrobiť akejkoľvek podmienke alebo akémukoľvek obmedzeniu, pričom ustanovenie článku 6 písm. b) Smernice jednotlivcom priznáva práva, ktorých sa môžu dovoliavať priamo pred vnútroštátnymi súdmi. Už len vzhľadom na obsah a účel samotnej Smernice považujú za zjavné a nepochybné, že cieľom tejto Smernice je priznať práva jednotlivcom – pracovníkom v Európskej únii.

46. Z judikatúry Súdneho dvora vyplýva, že dostatočne závažné porušenie práva Európskej únie zahŕňa zjavné a závažné prekročenie hraníc voľnej úvahy členským štátom, pričom zložky, ktoré majú byť v tejto súvislosti zohľadnené, sú predovšetkým stupeň jasnosti a presnosti porušenej právnej normy, ako aj rozsah miery voľnej úvahy, ktorý porušená norma Únie ponecháva vnútroštátnym orgánom. Vždy a v každom jednotlivom prípade sa porušenie úniového práva považuje za dostatočne závažné, pokiaľ je v rozpore s judikatúrou Súdneho dvora v danej oblasti. Súdny dvor pritom vo svojej judikatúre už opakovane rozhodol a konštantne rozhoduje, že pracovný čas zodpovedajúci pracovnej pohotovosti a pohotovostnej službe, počas ktorých je dotknutý pracovník fyzicky prítomný na pracovisku, je súčasťou pojmu „pracovný čas“ tak, ako to predpokladá Smernica. Také vymedzenie pojmu „pracovný čas“, ako ho kogentne ustanovuje článok 2 Smernice, bráni vnútroštátnej právnej úprave stanovujúcej priemerný týždenný pracovný čas, ktorý vzhľadom na to, že zahŕňa takéto obdobia pracovnej pohotovosti a pohotovostnej služby, prekračuje maximálnu 48 hodinovú týždennú hranicu upravenú v článku 6 písm. b) Smernice. V tomto smere je možné poukázať napr. na rozsudok Súdneho dvora C-303/98 zo dňa 03.10.2020 vo veci O., uznesenie C-241/99 zo dňa 03.07.2001 vo veci Q. R. G. (Q.),.

47. S poukazom na judikatúru Súdneho dvora je zjavné, že porušovanie jeho práv, vyplývajúcich z článku 2 ods. 1 v spojení s článkom 6 písm. b) Smernice, ku ktorému dochádza v dôsledku nesprávneho resp. neúplného prebratia Smernice do ZoHaZZ, je v zjavnom rozpore s dlhoročnou konštantnou judikatúrou Súdneho dvora v danej oblasti, preto toto porušovanie úniového práva je nevyhnutne potrebné považovať za dostatočne závažné. Súdny dvor aj v referenčnom rozhodnutí vo veci G. H. výslovne potvrdil, že nedodržanie požiadavky vyplývajúcej z článku 6 písm. b) Smernice u hasičov bolo zjavným porušením judikatúry Súdneho dvora v danej oblasti. Považujú taktiež za nepochybné, že cieľom Smernice je priznať jednotlivcom – pracovníkom medzi ktorých patria aj hasiči, práva touto Smernicou zakotvené.

48. Aplikujúc uvedené judikatórne závery Súdneho dvora na tento konkrétny prípad je zrejmé, že nakoľko počas žalovaného obdobia pravidelne pracoval nad stanovený limit vyplývajúci z článku 6 písm. b) Smernice a zároveň služobnú pohotovosť (vrátane jej „neaktívnej časti“) je nevyhnutné považovať za pracovný čas, k čomu však nedochádza, ide v tomto prípade o zjavné porušenie judikatúry Súdneho dvora. Prvá podmienka spočívajúca v dostatočnej závažnosti porušenia právnej normy Únie je tak jednoznačne naplnená.

49. Pokiaľ ide o druhú podmienku, ktorou je existencia škody, tu je potrebné uviesť, že Smernica samotná neobsahuje ustanovenia týkajúce sa procesu náhrady škody vzniknutej porušením jej ustanovení, rovnako neobsahuje ani kritériá zakotvujúce spôsob určenia výšky nároku na náhradu škody. Podľa judikatúry Súdneho dvora, týkajúcej sa priamo škôd vznikajúcich hasičom pre nerešpektovanie 48-hodinovej pracovnej doby podľa Smernice, treba pod škodou v takomto prípade v prvom rade rozumieť ujmu, ktorá dotknutému hasičovi vznikla v dôsledku straty času odpočinku, na ktorý by mal nárok, ak by bol maximálny 48-hodinový týždenný pracovný čas upravený článkom 6 písm. b) Smernice rešpektovaný. V tomto zmysle je treba za primeraný odpočinok v zmysle Smernice považovať taký, ktorý by mal nasledovať po maximálne 48-hodinovej týždennnej pracovnej dobe zahŕňajúcej jeho služobnú pohotovosť na pracovisku (viď bod 59 rozsudku vo veci G. H.).

50. Z judikatúry Súdneho dvora k náhrade škody vzniknutej z porušenia únieového práva ďalej vyplýva, že náhrada škôd spôsobených jednotlivcom porušením práva Únie musí byť primeraná vzniknutej škode, aby mohla zabezpečiť skutočnú ochranu práv poškodených. Podmienky náhrady škody stanovené vo vnútroštátnej právnej úprave zároveň nesmú byť menej výhodné ako podmienky týkajúce sa obdobných vnútroštátnych prostriedkov nápravy (zásada ekvivalencie) a nemôžu byť upravené tak, aby viedli k praktickej nemožnosti alebo nadmernému sťaženiu získania náhrady (zásada efektivity); náhrada škody zároveň musí byť primeraná vzniknutej ujme (viď napr. vyššie citovaný rozsudok vo veci A. K. I. J. H.).

51. Zásada ekvivalencie znamená, že vnútroštátny súd nemôže v prípade konania s únieovým prvkom aplikovať prísnejšie procesnoprávne alebo hmotnoprávne pravidlá ako tie, ktoré by aplikoval v konaniach bez únieového prvku s podobným predmetom, čo znamená, že dotknutý subjekt musí mať možnosť uplatniť si nárok, ktorý mu vyplýva z únieovej právnej normy za takých podmienok, za akých by si mohol uplatniť nárok založený na podobnej vnútroštátnej právnej norme bez únieového prvku. Zásada efektivity znamená, že procesné predpisy, ktoré platia vo vnútroštátnych konaniach určených na zabezpečenie ochrany práv, ktoré zakladá únieové právo v prospech subjektov práva, nemôže byť upravené takým spôsobom, ktorý by výkon práv priznávaných únieovým právnym poriadkom prakticky znemožňoval alebo nadmerne sťažoval. V takomto prípade je na vnútroštátnom práve členského štátu a jeho súdnych orgánoch, aby pri dodržaní uvedených zásad ekvivalencie, efektivity a primeranosti určili formu odškodnenia a pravidlá spôsobu výpočtu náhrady škody vzniknutej porušením normy Únie.

52. V otázkach neupravených normami komunitárneho práva v sporoch o nárokoch na náhradu škody spôsobenej jednotlivcovi porušením práva Únie členským štátom, sa subsidiárne použije vnútroštátne právo pri zachovaní uvedených zásad ekvivalencie a efektivity. Právny poriadok Slovenskej republiky však neobsahuje žiadny špecifický právny predpis či konkrétne zákonné ustanovenie pre posudzovanie náhrady škody, ktorá vznikla poškodenému porušením práva Európskej únie, a to či už by išlo o základ takéhoto nároku, alebo určenie jeho výšky. Pri absencii konkrétnej právnej úpravy je pri posudzovaní takéhoto nároku v našich podmienkach nutné vychádzať zo zásad, ktoré na tento účel všeobecne stanovil Súdny dvor, t. j. dodržať podmienky efektivity, ekvivalencie a primeranosti.

53. Pokiaľ ide o právne posúdenie žalovaného nároku, má za to, že touto žalobou uplatnený nárok je pri absencii vnútroštátnej právnej úpravy nároku na náhradu škody z porušenia práva Európskej únie potrebné posudzovať analogicky podľa ustanovení právneho poriadku Slovenskej republiky, ktoré upravujú vzťahy obsahom aj účelom najbližšie. Týmto ustanoveniami sú podľa jeho názoru ustanovenia § 11 - § 13 OZ, upravujúce nemajetkovú ujmu, ktorej náhrada sa poskytuje aj v peniazoch. Samotný právny základ žalovaného nároku však stále spočíva resp. má svoj titul v nároku na náhradu škody z porušenia práva Európskej únie, pričom ustanovenia § 11 – § 13 OZ sa tu používajú „len“ analogicky z dôvodu absencie právnej úpravy nároku na náhradu škody vzniknutej jednotlivcovi porušením únieového práva zo strany štátu.

54. Je zrejmé, že dlhoročne dochádza k porušovaniu jeho osobnostných práv na ochranu zdravia, telesnej a psychickej integrity spočívajúce v porušení práva na primeranú dobu odpočinku, ako aj k porušeniu práva na súkromie a rodinný život, a to v príčinnej súvislosti s tým, že v dôsledku nezapočítania odpracovaných hodín služobnej pohotovosti do pracovného času reálne odpracoval viac, než pripúšťa článok 6 písm. b) Smernice. Jeho osobnostné práva sú pritom v dôsledku uvedeného u neho porušované sústavne a dlhoročne, nielen teda počas žalovaného obdobia. Práca hasiča je pritom veľmi zodpovednou prácou, ktorú vníma ako poslanie, pri svojej práci neraz nasadzuje svoj vlastný život, preto o to viac nevyhnutne a dôvodne potrebuje dostatočný odpočinok po práci na regeneráciu jeho fyzických a psychických síl, čoho sa mu však v dôsledku sústavného porušovania práva na primeranú dobu odpočinku nedostáva.

55. Skutočnosť, že trávi v práci neprimerane dlhý čas, má pritom nepriaznivý vplyv na kvalitu jeho života a to najmä z hľadiska jeho mimopracovného osobného života a voľného času. V súvislosti s porušovaním práva na maximálne 48-hodinový týždenný pracovný čas prichádza o čas, ktorý by inak chcel venovať v prvom rade svojej rodine a potom aj iným aktivitám nesúvisiacim s jeho pracovným zaradením. Neprimeraná pracovná zaťaženosť a nutnosť tráviť nadmerne dlhý čas v práci pri takom rozložení služobného času, aký ako hasič vykonáva, zásadne zasahuje do jeho súkromného a rodinného života.

56. V dôsledku pravidelného porušovania práva na maximálne 48-hodinový týždenný pracovný čas prichádza o čas, ktorý by chcel a inak mohol venovať svojim najbližším, rodine, priateľom, záľubám prípadne akýmkoľvek iným aktivitám, ktoré nesúvisia s jeho pracovným zaradením. Vzhľadom na enormnú fyzickú a psychickú náročnosť jeho práce je zároveň dostatok času na oddych a mimopracovné aktivity nevyhnutný. Tu pritom poukazuje na to, že bežne odpracuje aj približne 5–8 hodín nad rámec maximálneho 48-hodinového týždenného pracovného času, bežne pravidelne pracuje aj 53-56 hodín týždenne, mnohokrát aj dlhšie. Nutnosť tráviť neprimerane dlhý čas v práci, ktoré sa prejavuje aj skracovaním voľného času na nevyhnutný odpočinok a mimopracovné aktivity, je tak zásadne negatívnym dôsledkom porušovania Smernice, nakoľko mimopracovným aktivitám nemôže venovať ten čas, koľko by mohol, ak by k porušovaniu Smernice nedochádzalo.

57. Všetok ten čas, ktorý strávi v práci navyše oproti tomu, čo stanovuje Smernica, by venoval či svojim najbližším a rodine, svojim koníčkom alebo práve tomu nevyhnutnému odpočinku, ktoré mu má práve Smernica stanovením maximálneho pracovného času garantovať. Tu poukazuje taktiež na to, že ako hasič slúžiaci v minimálne 24-hodinovej zmene pracuje „od rána do rána“ a má teda v porovnaní s bežnými ľuďmi úplne prevrátený spánkový režim. Deň, kedy sa ráno vracia zo služby a ktorý má byť jedným z 2 voľných dní medzi služobnými zmenami, častokrát venuje len nevyhnutnej regenerácii značného vyčerpania a nevyspanosti po práci tak, aby nasledujúci deň bol schopný znova plnohodnotne fungovať v bežnom živote. Všetok ten čas, ktorý pri dodržiavaní Smernice mohol venovať rodine, priateľom, odpočinku, nevyhnutnej regenerácii fyzických a psychických síl či akokoľvek inak podľa vlastného uváženia, mu už žiaľ nikto nevráti a žalovaná náhrada škody v podobe nemajetkovej ujmy v peniazoch predstavuje z jeho pohľadu len veľmi čiastočnú a obmedzenú náhradu utrpenej ujmy. Ako vyplýva z referenčného rozhodnutia Súdneho dvora vo veci G. H., už len samotná strata času odpočinku je sama o sebe dostatočným dôvodom na domáhanie sa a priznanie nároku na náhradu škody porušením článku 6 písm. b) Smernice. Už len strata času odpočinku, o ktorý dotknutý jednotlivec (hasič) prichádza prekročením maximálneho týždenného pracovného času, je dostatočný na priznanie nároku na náhradu škody vznikutej porušením Smernice bez toho, aby k tomuto následku musel pristúpiť aj akýkoľvek ďalší prípadný následok na osobnostných právach žalobcu. Je presvedčený, že už len stratu tak enormného množstva času, aký počas dlhoročného porušovania Smernice a prekročením maximálneho pracovného času stratil, pričom inak by tento čas mohol využiť akokoľvek mimopracovnou aktivitou podľa svojho uváženia, by ako závažnú ujmu pocítoval každý, kto by sa nachádzal v jeho postavení.

58. Vzhľadom k uvedeným skutočnostiam, v dôsledku toho, že trávi v práci aj ten čas, ktorý by pracovať nemal, ak by bola predmetná Smernica dodržaná, je tak porušované aj jeho základné právo na ochranu súkromia a rodinného života. Na preukázanie okolností a následkov ujmy, ktorú porušením Smernice utrpel vo sfére súkromného a rodinného života navrhol, aby súd na pojednávaní vykonal dôkaz jeho výsluchom, t. j. výsluchom žalobcu ako strany sporu v zmysle citovaného ustanovenia § 195 ods. 1 CSP.

59. V súvislosti s porušovaním jeho práv je potrebné zdôrazniť aj to, že v danom prípade porušením článku 6 písm. b) Smernice je porušované aj základné právo na ochranu zdravia, ktoré je ako jedno z najvýznamnejších osobnostných práv zakotvených v Ústave.

60. Zároveň však porušením Smernice dochádza aj k porušovaniu základného práva na spravodlivé a uspokojujúce pracovné podmienky, ktoré rovnako zakotvuje Ústava.

Podľa článku 36 ods. 1 písm. c), písm. d), písm. e) Ústavy SR: „Zamestnanci majú právo na spravodlivé a uspokojujúce pracovné podmienky. Zákon im zabezpečuje najmä

- c) ochranu bezpečnosti a zdravia pri práci,
- d) najvyššiu prípustnú dĺžku pracovného času,
- e) primeraný odpočinok po práci.“

61. Ako totiž vyplýva aj z judikatúry Súdneho dvora, všetci pracovníci by preto mali mať primeranú dobu odpočinku, pričom pojem "odpočinok" sa musí vyjadriť v jednotkách času, t. j. v dňoch, hodinách, resp. ich častí. Pracovníkom krajín Európskej únie sa musí poskytnúť minimálny denný, týždenný a ročný čas odpočinku a primerané prestávky v práci. V tejto súvislosti je potrebné tiež zaviesť maximálnu hranicu týždenného pracovného času; „primeraný odpočinok" znamená, že pracovníci majú pravidelný čas odpočinku, trvanie ktorého je vyjadrené v jednotkách času a ktorý je dostatočne dlhý a nepretržitý, aby sa zabezpečilo, že v dôsledku vyčerpania alebo iného nepravidelného rozvrhnutia práce nespôsobia

úraz ani sebe ani spolupracovníkom alebo iným osobám a že si ani krátkodobo ani dlhodobo nepoškodia zdravie.

62. Vychádzajúc zo skutočností uvedených v žalobe a z povahy škody resp. ujmy vzniknutej porušením Smernice, ktorá má v tomto prípade nemajetkovú povahu (strata času odpočinku a s tým súvisiace porušenia práva na ochranu zdravia, súkromia a rodinného života, práva na spravodlivé a uspokojivé pracovné podmienky), je v slovenskom právnom poriadku nutné analogicky použiť pravidlá týkajúce sa náhrady nemajetkovej ujmy fyzickej osoby podľa ustanovení § 11 – § 13 Občianskeho zákonníka, keďže tieto ustanovenia upravujú vzťahy obsahom aj účelom najbližšie k náhrade škody porušením únieového práva ako je to v tomto prípade. Práve z týchto dôvodov možno žalobou uplatnený nárok posúdiť ako nemajetkovú ujmu, k náhrade ktorej dochádza v peniazoch. Náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch výslovne predpokladá a upravuje § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka.

63. Je potrebné zdôrazniť, že náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch ustanovenie § 13 ods. 2 OZ nepodmieňuje výlučne len situáciami zníženia dôstojnosti fyzickej osoby v značnej miere alebo jej vážnosti v spoločnosti, pretože predmetné ustanovenie len demonštratívne uvádza prípady, kedy je možné s ohľadom na intenzitu zásahu priznať náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch nie je zákonnou úpravou vymedzený reštriktívne, teda tak, aby ho bolo možné priznať len za vopred definované následky, čo okrem iného potvrdzuje aj zákonná formulácia uvedená v ustanovení § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka „najmä preto“, a teda zjavne nejde o zákonom ohraničený výpočet prípadov, u ktorých nárok na náhradu nemajetkovej ujmy vzniká. Inak povedané, nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch nevzniká iba v prípadoch zníženia dôstojnosti fyzickej osoby, či jej vážnosti v spoločnosti, ale môže ísť aj o iné vážne následky na osobnostných právach dotknutého jednotlivca, teda nepochybne aj o odškodnenie porušenia tých práv, ako je to v tomto prípade (porušenia práva na ochranu zdravia, súkromia a rodinného života). Samotné konštatovanie porušenia práva v tomto prípade úplne zjavne nie je dostatočným zadost'učinením a práve peňažná náhrada je v tomto prípade jedinou možnou formou (aspoň čiastočného) odškodnenia vzniknutej ujmy, keďže strata enormného množstva času, ku ktorej došlo už len v žalovanom období a v jej dôsledku došlo aj k porušeniu vyššie uvedených základných práv, je už nezvratiteľná a nemôže byť za daných okolností odškodnená inak, než poskytnutím peňažnej náhrady.

64. Má za to, že je splnená aj druhá podmienka nároku na náhradu škody, ktorou je vznik škody, resp. ujmy, pričom táto má v podmienkach slovenského právneho poriadku pri použití analógie povahu nemajetkovej ujmy, k náhrade ktorej dochádza v peniazoch.

65. Napokon pokiaľ ide o tretiu podmienku, ktorou je existencia príčinnej súvislosti medzi porušením článku 6 písm. b) Smernice a škodou vo forme nemajetkovej ujmy, aj túto považuje za zjavne naplnenú. Ak by totiž žalovaný správne prebral ustanovenia článku 2 ods. 1 a článku 6 písm. b) Smernice do zákona č. 315/2001 Z. z. o Hasičskom a záchrannom zbore, resp. ak by boli tieto ustanovenia z materiálnej stránky v praxi dodržiavané, nedochádzalo by k porušovaniu jeho práva na maximálny 48-hodinový týždenný pracovný čas a teda nedošlo by ani k strate času odpočinku, na ktorý by mal nárok, ak by bol maximálny týždenný pracovný čas upravený týmto ustanovením Smernice dodržaný.

66. Tu je potrebné taktiež zdôrazniť, že k porušovaniu článku 6 písm. b) Smernice dochádza v priamom dôsledku porušovania článku 2 ods. 1 Smernice (ktorý kogentne ustanovuje čo sa považuje za pracovný čas), t. j. tým, že ZoHaZZ formálne zo služobného času „vyčlenil“ služobnú pohotovosť a odpracované hodiny služobnej pohotovosti tak nie sú považované za súčasť pracovného času. V dôsledku nezarátavania služobnej pohotovosti do pracovného času teda reálne odpracoval viac, než je Smernicou maximálne povolený 48-hodinový týždenný pracovný čas, kde v dôsledku tejto skutočnosti došlo k porušeniu práva na ochranu zdravia a práva na ochranu súkromia a rodinného života.

67. Z uvedených dôvodov má za to, že aj tretia podmienka - príčinná súvislosť medzi porušením únieového práva (medzi porušeniami článkov 2 ods. 1 Smernice v spojení s článkom 6 písm. b) Smernice, ku ktorým došlo v dôsledku nesprávnej/neúplnej transpozície Smernice do ZoHaZZ) a vznikom škody vo forme nemajetkovej ujmy, je jednoznačne daná.

68. Spôsob výpočtu výšky náhrady škody:

Podľa § 92 ods. 1 ZoHaZZ: „Služobný úrad určuje príslušníkovi služobnú pohotovosť v štátnej službe v mieste vykonávania štátnej služby, ktorá bezprostredne nadväzuje na vykonávanie štátnej služby podľa § 86 ods. 2 v rámci rozvrhnutia služobného času.“

Podľa § 122 ods. 1 ZoHaZZ: „Ak je príslušníkovi podľa § 92 ods. 1 určená služobná pohotovosť, patrí mu za každú hodinu tejto pohotovosti peňažná náhrada 15% zo sumy, ktorou je príslušná časť jeho služobného platu a 30% z tejto sumy, ak ide o deň služobného pokoja.“

Za odpracované hodiny tzv. určenej služobnej pohotovosti (vyššie citovaný § 92 ods. 1 ZoHaZZ) je mu uhrádzaná peňažná náhrada (nie teda „mzda“ resp. „služobný plat“, čo taktiež potvrdzuje, že služobná pohotovosť nie je považovaná za pracovný čas) vo výške vyplývajúcej z vyššie citovaného ustanovenia § 122 ods. 1 ZoHaZZ, a to vo výške 15 % zo sumy, ktorou je príslušná časť jeho služobného platu (t. j. 15 % z jeho hodinovej mzdy). Práve hodiny tzv. určenej služobnej pohotovosti sú tým časom, ktorý odpracuje v rámci každej 24-hodinovej služby v súčasnosti v čase od 22:00 do 06:00 hod. (resp. do konca roka 2021 to bolo v čase od 22:30 do 05:30 hod.) a tieto hodiny mu nie sú započítavané do služobného času. Určenú služobnú pohotovosť vykonáva priamo na pracovisku (hasičskej stanici), z ktorej sa nesmie vzdialiť a vždy musí byť pripravený vykonať služobný výjazd do 1 minúty od nahlásenia.

69. Od určenej služobnej pohotovosti sa nariadená služobná pohotovosť (vyššie citovaný § 92 ods. 2 ZoHaZZ) odlišuje tým, že príslušník HaZZ je na výkon služby privolaný mimo svojho pracovného času, t. j. mimo rozpisu svojich pravidelných služobných zmien a to spravidla z domu. Je to tak napr. v prípade náhlej potreby privolania väčšieho počtu hasičov ak dôjde k živeľnej pohrome resp. inej závažnej udalosti, ktorá si vyžaduje zásah väčšieho počtu príslušníkov, než ktorí sú v službe v rámci pracovných zmien. Základný rozdiel je teda v tom, že zatiaľ čo určenú služobnú pohotovosť hasič vykonáva v rámci každej jednej pracovnej zmeny a nachádza sa v práci na hasičskej stanici, avšak na výkon nariadenej pohotovosti je privolaný do služby mimo svojho bežného služobného času a to spravidla v čase, keď sa nachádza v domácom prostredí príp. inde (avšak mimo miesta výkonu služby).

70. Za výkon takejto nariadenej pohotovosti sa poskytuje vyššia peňažná náhrada, než za výkon určenej služobnej pohotovosti, keďže:

- za určenú služobnú pohotovosť sa poskytuje peňažná náhrada vo výške 15 % (v bežné služobné dni) resp. 30 % (v dni služobného pokoja) zo sumy, ktorou je príslušná časť služobného platu, za každú odslúženú hodinu pohotovosti,
- za nariadenú služobnú pohotovosť v mieste výkonu služby (keď je hasič privolaný z domova do služby na hasičskú stanicu) je poskytovaná peňažná náhrada vo výške 50 % (v bežné pracovné dni) resp. 100 % (v dni služobného pokoja) zo sumy, ktorou je príslušná časť jeho služobného platu, za každú odslúženú hodinu pohotovosti.

71. Vzhľadom na rozhodujúce skutkové a právne okolnosti tejto veci má za to, že ustanovenie § 122 ZoHaZZ je práve takým ustanovením, ktoré je z hľadiska analógie iuris „najbližšie“ prejednávanej veci na to, aby jeho aplikáciou bolo možné určiť primeranú výšku náhrady škody. Podľa jeho názoru je totiž aj výšku nemajetkovej ujmy potrebné určiť spôsobom, ktorý najviac a najlepšie zohľadňuje okolnosti, za ktorých táto ujma vznikla.

72. Zohľadňujúc uvedené skutočnosti preto výšku uplatňovanej nemajetkovej ujmy v peniazoch odvíja od toho, že ustanovenie § 122 ods. 2 písm. a) ZoHaZZ, ktoré upravuje odmenu za nariadenú služobnú pohotovosť vykonávanú v mieste vykonávania štátnej služby, je tým ustanovením, ktoré je z hľadiska analógie „najbližšie“ k stanoveniu výšky žalovaného nároku. Hodiny služobnej pohotovosti, ktoré mu neboli započítané do služobného času, je podľa jeho názoru možné analogicky posúdiť ako odpracované mimo rozvrhnutia služobného času (čo je práve rozdiel medzi určenou služobnou pohotovosťou podľa § 92 ods. 1 ZoHaZZ a nariadenou služobnou pohotovosťou podľa § 92 ods. 2 ZoHaZZ), keďže služobný čas by mal byť rozvrhnutý tak, aby k porušovaniu jeho práv nedochádzalo, pričom k tomuto porušovaniu dochádzalo práve výkonom služobnej pohotovosti, ktorá sa mu však nezapočítavala do služobného (pracovného) času. Má preto za to, že primeranú náhradu škody v tomto prípade predstavuje rozdiel medzi peňažnou náhradou uvedenou v § 122 ods. 1 ZoHaZZ a peňažnou náhradou uvedenou v § 122 ods. 2 písm. a) ZoHaZZ, a to za každú jednu odpracovanú hodinu služobnej pohotovosti počas žalovaného obdobia.

73. Vychádzajúc tak z určenia výšky nemajetkovej ujmy ako rozdielu náhrady uvedenej v § 122 ods. 1 ZoHaZZ (15 % alebo 30 % peňažnej náhrady z príslušnej hodinovej odmeny za príslušný

kalendárny mesiac príslušného kalendárneho roku) a peňažnej náhrady uvedenej v § 122 ods. 2 písm. a) ZoHaZZ (vo výške 50 % z prináležiacej hodinovej odmeny za príslušný kalendárny mesiac príslušného kalendárneho roku) je v prípade odpracovanej služobnej pohotovosti počas pracovných dní možné určiť výšku nemajetkovej ujmy ako súčin počtu odpracovaných hodín určenej služobnej pohotovosti podľa § 92 ods. 1 ZoHaZZ za príslušný kalendárny mesiac príslušného kalendárneho roku a sumy zodpovedajúcej 35 % peňažnej náhrady z prináležiacej hodinovej odmeny za príslušný kalendárny mesiac príslušného kalendárneho roku (50 %-15 %) a v prípade určenej služobnej pohotovosti odpracovanej v čase pracovného pokoja ako súčin odpracovaných hodín v čase pracovného pokoja a sumy zodpovedajúcej 20 % peňažnej náhrady z prináležiacej hodinovej sadzby za príslušný kalendárny mesiac príslušného kalendárneho roku (50 %-30 %).

74. Uvedeným spôsobom stanovená a touto žalobou uplatňovaná primeraná náhrada škody teda predstavuje rozdiel medzi výškou náhrady pri nariadenej služobnej pohotovosti (50 % zo sumy príslušnej časti služobného platu podľa § 122 ods. 2 písm. a) ZoHaZZ) a výškou náhrady za určenú služobnú pohotovosť (15 % zo sumy príslušnej časti služobného platu podľa § 122 ods. 1 ZoHaZZ a 30 % z tejto sumy ak ide o deň služobného pokoja), t. j. vo výške zodpovedajúcej 35 %, resp. 20 % zo sumy, ktorá je príslušnou časťou jeho služobného platu (50 % – 15 % = 35 % v prípade bežného služobného dňa a v prípade, ak ide o deň služobného pokoja 50 % - 30 % = 20 %).

75. Je presvedčený, že takýto spôsob výpočtu náhrady škody spĺňa odškodňovaciu funkciu, je v súlade s vyššie uvedenou judikatúrou Súdneho dvora a zároveň spĺňa aj požiadavku primeranosti, pričom však nie je sumou neprimerane vysokou. Náhrada škody v podobe nemajetkovej ujmy v peniazoch musí spĺňať predovšetkým satisfakčnú funkciu, pričom z tohto pohľadu považuje žalovanú výšku náhrady škody za primeranú, aj keď len čiastočne odškodňujúcu utrpenú ujmu. Náhrada škody v podobe nemajetkovej ujmy má však plniť aj preventívnu a sankčnú funkciu, teda má odradiť porušovateľa (v tomto prípade žalovaného – štát) od protiprávneho konania a má takýmto spôsobom zabezpečiť aj generálnu prevenciu pred pokračovaním v porušovaní práva, pričom práve preto musí byť sankcia (v zmysle výšky relatívnej satisfakcie) patrične dôrazná a dostačujúca. Napokon považuje za nepochybné, že žalovaná výška náhrady škody nemá voči žalovanému likvidačný charakter a teda je zo všetkých rozhodujúcich hľadísk minimálne primeraná a opodstatnená.

76. Touto žalobou si neuplatňuje mzdivý nárok, ale domáha sa náhrady škody porušením únievého práva, pričom takýto spôsob výpočtu žalovaného nároku zvolil len z dôvodu, že neexistuje právna úprava, ktorá by presne stanovovala spôsob výpočtu náhrady škody v takýchto prípadoch. Podstata tohto sporu a žaloby totiž nespočíva v namietaní výšky jeho služobného ohodnotenia ani v namietaní výšky náhrady za výkon služobnej pohotovosti, ale v tom, že porušením článku 2 ods. 1 v spojení s článok 6 písm. b) Smernice dochádza k ujme jeho osobnostných právach tak, ako je uvedené vyššie, pričom táto ujma má nemajetkovú povahu. Spôsob vypočítania výšky žalovaného nároku nemení nič na jeho povahe resp. právnom titule základu nároku, preto len spôsob, ako tento žalovaný nárok „vypočítava“, neznamená, že žalobou uplatňuje mzdivý nárok.

77. Pokiaľ ide o splatnosť jednotlivých dielčích nárokov na náhradu škody vo forme nemajetkovej ujmy, má za to, že tieto nároky vznikajú postupne a osobitne za každý jednotlivý mesiac, v ktorom boli jeho práva porušované, a to vždy ku dňu splatnosti mzdy za daný mesiac. Vzhľadom na povahu týchto nárokov má totiž za to, že nemajetková ujma vznikla každý mesiac po tom, čo v priamej súvislosti s porušením jeho práv táto ujma nebola kompenzovaná v služobnom plate navyše o 35 %, resp. 20 % (teda „doplatkom“ do sumy 50 % za každú odpracovanú hodinu určenej služobnej pohotovosti, ako keby bola táto odpracovaná ako nariadená služobná pohotovosť podľa § 122 ods. 1 písm. a) ZoHaZZ z dôvod vysvetlených vyššie), preto za rozhodujúci moment pre vznik tejto ujmy považuje výplatný termín.

78. U príslušníkov HaZZ je mzda splatná vždy k 10. dňu nasledujúceho mesiaca za predchádzajúci mesiac. Splatnosť mzdy za mesiac júl 2020 teda nastala dňa 10.08.2020, splatnosť mzdy za mesiac august 2020 nastala dňa 10.09.2020 atď. Vzhľadom k všeobecnej 3-ročnej premlčacej dobe vyplývajúcej z ustanovenia § 101 Občianskeho zákonníka si preto touto žalobou uplatňuje nárok nepochybné spadajúci do obdobia 3 rokov pred podaním tejto žaloby.

79. Presný výpočet výšky nemajetkovej ujmy:
Obdobie júl 2020 – december 2020:

Fond pracovného času a služobná pohotovosť: Za 6 mesiacov, t. j. 184 dní (rok 2020 bol priestupný rok) pri naplánovanej 24 hodinovej službe na každý tretí deň by v tomto období každý hasič mal odpracovať 61,33 zmenových služieb (184 dní : 3 zmeny), čo predstavuje celkovo 1471,92 odpracovaných hodín za uvedené obdobie (61,33 zmenových služieb x 24 hodín). Priemerný počet týždňov za obdobie 6 mesiacov predstavuje 26,29 týždňov (184 dní : 7 dní). Pri počte odpracovaných hodín 1471,92 a priemernom počte týždňov 26,29 v tomto období, tak priemerný týždenný pracovný čas hasiča na pracovisku pri existujúcom spôsobe rozvrhu služobných zmien predstavuje v priemere 55,99 hodín (1471,92 hodín : 26,29 týždňov), čo rozhodne presahuje týždenný pracovný čas určený Smernicou a to priemerne o 7,99 hodín každý týždeň.

V jeho prípade za obdobie júl 2020 až december 2020 predstavuje:

- (i) fond pracovného času 1056 hodín;
- (ii) určená služobná pohotovosť v zmysle § 92 ods. 1 ZoHaZZ v rozsahu 292,55 hodín;
- (iii) nariadená služobná pohotovosť v zmysle § 92 ods. 2 ZoHaZZ v rozsahu 2,13 hodín.

Spolu služobná pohotovosť určená podľa § 92 ods. 1 ZoHaZZ a nariadená podľa § 92 ods. 2 ZoHaZZ v rozsahu 294,68 hodín. Na uvedené časové obdobie roku 2020 pripadá v priemere 26,29 pracovných týždňov, čo potom v jeho prípade znamená, že za uvedený časový úsek roku 2020 dosiahol jeho priemerný týždenný pracovný čas 51,38 hodín (1350,68 hodín : 26,29 týždňov).

V období júl 2020 až december 2020 podľa § 92 ods. 1 ZoHaZZ odpracoval 271,55 hodín 15 %-nej určenej služobnej pohotovosti, za ktorú mu prináležala odmena v rozsahu 15 % z príslušnej časti služobného platu za každú hodinu, a 21 hodín 30 %-nej určenej služobnej pohotovosti v čase pracovného pokoja, za ktorú mu prináležala odmena v rozsahu 30 % z príslušnej časti služobného platu za každú hodinu. Služobnú pohotovosť, ktorá mu bola nariadená podľa § 92 ods. 2 písm. a) ZoHaZZ v tomto období odpracoval v rozsahu 2,13 hodín.

Počet hodín odpracovanej určenej služobnej

Určená pohotovosť
spolu (15% a 30%)

Hodinová sadzba

Rozdiel

35%

(medzi odmenou

Rozdiel

20% (medzi odmenou za

Nemajetková ujma za

mesiac za

15%-nú

Nemajetková ujma za

mesiac za

30%-nú

Nemajetková ujma za

mesiac spolu

(15%-ná a

pohotovosti za mesiac

(§ 92 ods. 1 ZoHaZZ)

za

nariadenú a určenú pohotovosť)

nariadenú a určenú pohotovosť)

určenú pohotovosť

určenú pohotovosť

30%-ná pohotovosť)

15%
30%
(hodín)
(€)
(€)
(€)
(€)
(€)
(€)

2020

7/2020
41,83

41,83
10,0971
3,5340
2,0194
147,8266
0,0000
147,8266

8/2020
42,00

7,00
49,00
10,0971
3,5340
2,0194
148,4274
14,1359
162,5633

9/2020
42,00

7,00
49,00
10,0971
3,5340
2,0194
148,4274
14,1359
162,5633

10/2020
28,00

28,00
10,0971
3,5340
2,0194
98,9516
0,0000
98,9516
11/2020
61,72

61,72
10,0971
3,5340
2,0194
218,1176
0,0000
218,1176
12/2020
56,00
7,00
63,00
10,2686
3,5940
2,0537
201,2646
14,3760
215,6406
Spolu
271,55
21,00
292,55
Náhrada za ujmu
963,02 €
42,65 €
1 005,66 €

Náhrada škody vo forme nemajetkovej ujmy v peniazoch za rok 2020 (júl 2020 – december 2020 vrátane) v zmysle vyššie uvedeného predstavuje spolu sumu 1 005,66 Eur.

80. Obdobie január 2021 - december 2021:

Fond pracovného času a služobná pohotovosť: Za 12 mesiacov, t. j. 365 dní pri naplánovanej 24-hodinovej službe na každý tretí deň by v tomto období každý hasič mal odpracovať 121,67 zmenových služieb (365 dní : 3 zmeny), čo predstavuje celkovo 2920,08 odpracovaných hodín za uvedené obdobie (121,67 zmenových služieb x 24 hodín). Priemerný počet týždňov za obdobie 12 mesiacov predstavuje 52,14 týždňov (365 dní : 7 dní). Pri počte odpracovaných hodín 2920,08 a priemernom počte týždňov 52,14 v tomto období, tak priemerný týždenný pracovný čas hasiča na pracovisku pri existujúcom spôsobe rozvrhu služobných zmien predstavuje v priemere 56 hodín (2920,08 hodín : 52,14 týždňov), čo rozhodne presahuje týždenný pracovný čas určený Smernicou priemerne o 8 hodín každý týždeň.

V jeho prípade za obdobie január 2021 až december 2021 predstavuje:

- (i) fond pracovného času 1983,60 hodín;
- (ii) určená služobná pohotovosť v zmysle § 92 ods. 1 ZoHaZZ v rozsahu 617,88 hodín;
- (iii) nariadená služobná pohotovosť v zmysle § 92 ods. 2 písm. a) ZoHaZZ v rozsahu 1,14 hodín.

Spolu služobná pohotovosť určená podľa § 92 ods. 1 ZoHaZZ a nariadená podľa § 92 ods. 2 ZoHaZZ v rozsahu 619,02 hodín. Na uvedené časové obdobie roku 2021 pripadá v priemere 52,14 pracovných týždňov, čo potom v jeho prípade znamená, že za uvedený časový úsek roku 2021 dosiahol jeho priemerný týždenný pracovný čas 49,92 hodín (2602,62 hodín : 52,14 týždňov).

V období január 2021 až december 2021 podľa § 92 ods. 1 ZoHaZZ odpracoval 591,08 hodín 15 %-nej určenej služobnej pohotovosti, za ktorú mu prináležala odmena v rozsahu 15 % z príslušnej časti služobného platu za každú hodinu a 26,80 hodín 30 %-nej určenej služobnej pohotovosti v čase pracovného pokoja, za ktorú mu prináležala odmena v rozsahu 30 % z príslušnej časti služobného platu za každú hodinu. Služobnú pohotovosť, ktorá mu bola nariadená podľa § 92 ods. 2 písm. a) ZoHaZZ v tomto období odpracoval v rozsahu 1,14 hodiny.

Počet hodín odpracovanej určenej
služobnej
pohotovosti za mesiac
(§ 92 ods. 1 ZoHaZZ)
Určená pohotovosť spolu
(15% a
30%)
Hodinová sadzba
Rozdiel
35%
(medzi odmenou za
nariadenú a určenú pohotovosť)
Rozdiel
20%
(medzi odmenou za
nariadenú a určenú pohotovosť)
Nemajetková ujma za
mesiac za
15%-nú určenú pohotovosť
Nemajetková ujma za
mesiac za
30%-nú určenú pohotovosť
Nemajetková ujma za
mesiac spolu
(15%-ná a
30%-ná pohotovosť)

15%
30%
(hodín)
(€)
(€)
(€)
(€)
(€)
(€)

2021

1/2021
42,00

42,00
10,8909
3,8118
2,1782
160,0962
0,0000
160,0962
2/2021
53,24

53,24
10,8909
3,8118
2,1782
202,9410

0,0000
202,9410
3/2021
63,00

63,00
10,8909
3,8118
2,1782
240,1443
0,0000
240,1443
4/2021
28,00
12,80
40,80
10,8909
3,8118
2,1782
106,7308
27,8807
134,6115
5/2021
41,29

41,29
10,8909
3,8118
2,1782
157,3898
0,0000
157,3898
6/2021
62,00

62,00
10,8909
3,8118
2,1782
236,3325
0,0000
236,3325
7/2021
56,00

56,00
10,8909
3,8118
2,1782
213,4616
0,0000
213,4616
8/2021
51,19

51,19
10,8909
3,8118

2,1782
195,1268
0,0000
195,1268
9/2021
49,00

49,00
10,8909
3,8118
2,1782
186,7789
0,0000
186,7789
10/2021
35,00

35,00
10,8909
3,8118
2,1782
133,4135
0,0000
133,4135
11/2021

55,50
7,00
62,50
10,8909
3,8118
2,1782
211,5557
15,2473
226,8030
12/2021

54,86
7,00
61,86
10,8909
3,8118
2,1782
209,1162
15,2473
224,3634

Spolu
591,08
26,80
617,88
Náhrada za ujmu
2 253,09 €
58,38 €
2 311,46 €

Náhrada škody vo forme nemajetkovej ujmy v peniazoch za rok 2021 (január 2021 – december 2021 vrátane) v zmysle vyššie uvedeného predstavuje spolu sumu 2.311,46 Eur.

81. Obdobie január 2022 - december 2022:

Fond pracovného času a služobná pohotovosť: Za 12 mesiacov, t. j. 365 dní pri naplánovanej 24-hodinovej službe na každý tretí deň by v tomto období každý hasič mal odpracovať 121,67 zmenových služieb (365 dní : 3 zmeny), čo predstavuje celkovo 2920,08 odpracovaných hodín za uvedené obdobie (121,67 zmenových služieb x 24 hodín). Priemerný počet týždňov za obdobie 12 mesiacov predstavuje 52,14 týždňov (365 dní : 7 dní). Pri počte odpracovaných hodín 2920,08 a priemernom počte týždňov 52,14 v tomto období, tak priemerný týždenný pracovný čas hasiča na pracovisku pri existujúcom spôsobe rozvrhu služobných zmien predstavuje v priemere 56 hodín (2920,08 hodín : 52,14 týždňov), čo rozhodne presahuje týždenný pracovný čas určený Smernicou priemerne o 8 hodín každý týždeň.

V jeho prípade za obdobie január 2022 až december 2022 vrátane predstavuje:

- (i) fond pracovného času predstavuje 1946,50 hodín;
- (ii) určená služobná pohotovosť v zmysle § 92 ods. 1 ZoHaZZ v rozsahu 681,52 hodín;
- (iii) nariadená služobná pohotovosť v zmysle § 92 ods. 2 písm. a) ZoHaZZ v rozsahu 4,06 hodín.

Spolu služobná pohotovosť určená podľa § 92 ods. 1 ZoHaZZ a nariadená podľa § 92 ods. 2 ZoHaZZ v rozsahu 685,58 hodín. Na uvedené časové obdobie roku 2022 pripadá v priemere 52,14 pracovných týždňov, čo potom v jeho prípade znamená, že za uvedený časový úsek roku 2022 dosiahol jeho priemerný týždenný pracovný čas 50,48 hodín (2632,08 hodín : 52,14 týždňov).

V období január 2022 až december 2022 vrátane podľa § 92 ods. 1 ZoHaZZ odpracoval 641,52 hodín 15 %-nej určenej služobnej pohotovosti, za ktorú mu prináležala odmena v rozsahu 15 % z príslušnej časti služobného platu za každú hodinu a 40 hodín 30 %-nej určenej služobnej pohotovosti v čase služobného pokoja, za ktorú mu prináležala odmena v rozsahu 30 % z príslušnej časti služobného platu za každú hodinu. Služobnú pohotovosť, ktorá mu bola nariadená podľa § 92 ods. 2 písm. a) ZoHaZZ, v tomto období odpracoval v rozsahu 4,06 hodín.

Počet hodín odpracovanej určenej
služobnej
pohotovosti za mesiac
(§ 92 ods. 1 ZoHaZZ)
Určená pohotovosť spolu
(15% a 30%)
Hodinová sadzba
Rozdiel
35%
(medzi odmenou za
nariadenú a určenú pohotovosť)
Rozdiel
20%
(medzi odmenou za
nariadenú a určenú pohotovosť)
Nemajetková ujma za
mesiac za
15%-nú určenú pohotovosť
Nemajetková ujma za
mesiac za
30%-nú určenú pohotovosť
Nemajetková ujma za
mesiac spolu
(15%-ná a 30%ná pohotovosť)

15%
30%
(hodín)
(€)
(€)
(€)

(€)
(€)
(€)

2022

1/2022

40,00

8,00

48,00

10,8909

3,8118

2,1782

152,4726

17,4254

169,8980

2/2022

48,00

48,00

10,8909

3,8118

2,1782

182,9671

0,0000

182,9671

3/2022

63,72

63,72

10,8909

3,8118

2,1782

242,8889

0,0000

242,8889

4/2022

47,45

47,45

10,8909

3,8118

2,1782

180,8706

0,0000

180,8706

5/2022

64,00

64,00

10,8909

3,8118

2,1782

243,9562

0,0000

243,9562

6/2022

54,32

54,32
10,8909
3,8118
2,1782
207,0578
0,0000
207,0578
7/2022
47,14
8,00
55,14
11,1576
3,9052
2,2315
184,0892
17,8522
201,9414
8/2022
52,59

52,59
11,1576
3,9052
2,2315
205,3724
0,0000
205,3724
9/2022
62,38
8,00
70,38
11,1576
3,9052
2,2315
243,6039
17,8522
261,4560
10/2022
60,43

60,43
11,1576
3,9052
2,2315
235,9888
0,0000
235,9888
11/2022
54,19
8,00
62,19
11,1576
3,9052
2,2315
211,6206
17,8522

229,4728
12/2022
47,30
8,00
55,30
11,1576
3,9052
2,2315
184,7141
17,8522
202,5662
Spolu
641,52
40,00
681,52
Náhrada za ujmu
2 475,60 €
88,83 €
2 564,44 €

Náhrada škody vo forme nemajetkovej ujmy v peniazoch za rok 2022 (január 2022 – december 2022 vrátane) v zmysle vyššie uvedeného predstavuje spolu sumu 2.564,44 Eur.

82. Obdobie január 2023 až máj 2023 vrátane:

Fond pracovného času a služobná pohotovosť: Za 5 mesiacov, t. j. 151 dní pri naplánovanej 24-hodinovej službe na každý tretí deň by v tomto období každý hasič mal odpracovať 50,33 zmenových služieb (151 dní : 3 zmeny), čo predstavuje celkovo 1207,92 odpracovaných hodín za uvedené obdobie (50,33 zmenových služieb x 24 hodín). Priemerný počet týždňov za obdobie 5 mesiacov predstavuje 21,57 týždňov (151 dní : 7 dní). Pri počte odpracovaných hodín 1207,92 a priemernom počte týždňov 21,57 v tomto období, tak priemerný týždenný pracovný čas hasiča na pracovisku pri existujúcom spôsobe rozvrhu služobných zmien predstavuje v priemere 56 hodín (1207,92 hodín : 21,57 týždňov), čo rozhodne presahuje týždenný pracovný čas určený Smernicou priemerne o 8 hodín každý týždeň.

V jeho prípade za obdobie január 2023 až máj 2023 vrátane (t. j. od 01.01.2023 do 31.05.2023) predstavuje:

- (i) fond pracovného času predstavuje 821,50 hodín;
- (ii) určená služobná pohotovosť v zmysle § 92 ods. 1 ZoHaZZ v rozsahu 290,04 hodín;
- (iii) nariadená služobná pohotovosť v zmysle § 92 ods. 2 písm. a) ZoHaZZ v rozsahu 0 hodín.

Spolu služobná pohotovosť určená podľa § 92 ods. 1 ZoHaZZ a nariadená podľa § 92 ods. 2 ZoHaZZ v rozsahu 290,04 hodín. Na uvedené časové obdobie roku 2023 pripadá v priemere 21,57 pracovných týždňov, čo potom v jeho prípade znamená, že za uvedený časový úsek roku 2023 dosiahol jeho priemerný týždenný pracovný čas 51,53 hodín (1111,54 hodín : 21,57 týždňov).

V období január 2023 až máj 2023 vrátane podľa § 92 ods. 1 ZoHaZZ odpracoval 282,04 hodín 15 %-nej určenej služobnej pohotovosti, za ktorú mu prináležala odmena v rozsahu 15 % z príslušnej časti služobného platu za každú hodinu, a 24 hodín 30 %-nej určenej služobnej pohotovosti v čase služobného pokoja, za ktorú mu prináležala odmena v rozsahu 30 % z príslušnej časti služobného platu za každú hodinu. Služobnú pohotovosť, ktorá mu bola nariadená podľa § 92 ods. 2 písm. a) ZoHaZZ, v tomto období nevykonával.

Počet hodín odpracovanej určenej
služobnej
pohotovosti za mesiac
(§ 92 ods. 1 ZoHaZZ)
Určená pohotovosť spolu
(15% a

30%)
Hodinová sadzba
Rozdiel
35%
(medzi odmenou za
nariadenú a určenú pohotovosť)
Rozdiel
20%
(medzi odmenou za
nariadenú a určenú pohotovosť)
Nemajetková ujma za
mesiac za
15%-nú určenú pohotovosť
Nemajetková ujma za
mesiac za
30%-nú určenú pohotovosť
Nemajetková ujma za
mesiac spolu
(15%-ná a
30%-ná pohotovosť)

15%
30%
(hodín)
(€)
(€)
(€)
(€)
(€)
(€)

2023

1/2023
61,72

61,72
11,8424
4,1448
2,3685
255,8195
0,0000
255,8195
2/2023
56,00

56,00
11,8424
4,1448
2,3685
232,1110
0,0000
232,1110
3/2023
56,00

56,00

11,8424
4,1448
2,3685
232,1110
0,0000
232,1110
4/2023
40,00

40,00
11,8424
4,1448
2,3685
165,7936
0,0000
165,7936
5/2023
68,32
8,00
76,32
11,8424
4,1448
2,3685
283,1755
18,9478
302,1233
Spolu
282,04
8,00
290,04
Náhrada za ujmu
1 169,01 €
18,95 €
1 187,96 €

Náhrada škody vo forme nemajetkovej ujmy v peniazoch za obdobie január 2023 až máj 2023 vrátane v zmysle vyššie uvedeného predstavuje spolu sumu 1.187,96 Eur.

83. Celková výška náhrady škody vo forme nemajetkovej ujmy v peniazoch, za žalované obdobie júl 2020 až máj 2023 vrátane (t. j. od 01.07.2020 do 31.05.2023), teda pri odpracovaných hodinách určenej služobnej pohotovosti podľa § 92 ods. 1 ZoHaZZ v rozsahu 1881,99 hodín predstavuje súhrnne sumu vo výške 7.069,52 Eur, ktorej zaplata sa touto žalobou domáha.

84. S poukazom na všetky vyššie uvedené skutočnosti má za to, že touto žalobou uplatnený nárok je v celom rozsahu dôvodný a opodstatnený. V príčinnej súvislosti s nesprávnou resp. neúplnou transpozíciou Smernice do právneho poriadku Slovenskej republiky, konkrétne do zákona č. 315/2001 Z. z. o Hasičskom a záchrannom zbore, za ktorú zodpovedá žalovaný na princípe absolútnej objektívnej zodpovednosti, došlo k porušeniu jeho práv vyplývajúcich z únievého práva, konkrétne Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2003/88/ES zo dňa 04.11.2003 o niektorých aspektoch organizácie pracovného času, v priamom dôsledku čoho došlo aj k strate odpočinku, porušeniu jeho osobnostných práv a tým aj k založeniu jeho nároku na náhradu škody vzniknutej porušením únievého práva, za ktorú škodu zodpovedá žalovaný.

85. Žalobca ku vyjadreniu žalovaného písomným podaním zo dňa 26.10.2023 uviedol, že tvrdenia a argumentáciu žalovaného uvedené vo vyjadrení k žalobe považuje za nesprávne, nedôvodné a v podstatnej miere za zavádzajúce. Je zarážajúce, že žalovaný na svojej argumentácii a tvrdeniach naďalej zotrváva aj napriek tomu, že z doterajších právoplatných súdnych rozhodnutí vydaných v

obdobných sporoch musí vedieť, že jeho argumentácia je nesprávna a právne neudržateľná. Podľa jeho názoru námietky žalovaného nie sú spôsobilé spochybniť dôvodnosť jeho žaloby.

86. K pôsobnosti Smernice 2003/88/ES

V článku II. Vyjadrenia k žalobe žalovaný v zásade tvrdí, že podľa jeho názoru sa Smernica Európskeho parlamentu a Rady zo 4. novembra 2003 o niektorých aspektoch organizácie pracovného času (ďalej aj „Smernica“) v plnom rozsahu nevzťahuje na služobný pomer príslušníkov Hasičského a záchranného zboru (ďalej aj „HaZZ“), ktorí pôsobia podľa zák. č. 315/2001 Z. z. o Hasičskom a záchrannom zbore (ďalej aj „ZoHaZZ“). Poukázal pritom na to, že príslušníci HaZZ vykonávajúci zásahovú činnosť, plnia okrem úloh na úseku ochrany pred požiarom aj úlohy na úseku civilnej ochrany obyvateľstva, predovšetkým v oblasti priameho výkonu záchranných činností, z čoho potom žalovaný vyvodzuje záver, že štátnu službu príslušníkov HaZZ možno subsumovať pod negatívne vymedzenie pôsobnosti Smernice 89/391/EHS v článku 2 ods. 2 tejto smernice, a preto sa údajne Smernica na služobný pomer príslušníkov HaZZ nevzťahuje. Podľa žalovaného preto nemohli byť ustanovenia Smernice voči nemu porušené. S týmto právnym názorom žalovaného zásadne nesúhlasí a považuje ho za jednoznačne nesprávny a zavádzajúci, a to z nasledovných dôvodov:

87. V kontexte uvedenej argumentácie žalovaného je potrebné v prvom rade zdôrazniť, že k pôsobnosti Smernice 2003/88/ES na hasičov (teda nepochybne aj na hasičov-príslušníkov HaZZ) poskytol záväzný výklad Súdny dvor vo svojej judikatúre, a to napr. v rozsudku v spojených veciach C-397/01 až C-403/01 zo dňa 05.10.2004 vo veci I., rovnako aj v uznesení vo veci C-52/04 zo dňa 14.07.2005 vo veci I. K. H. S.. Podľa uznesenia C-52/04 zo dňa 14.07.2005 vo veci I. K. H. S.:

„61. Vzhľadom na všetky vyššie uvedené úvahy je opodstatnené odpovedať na položenú otázku tak, že článok 2 smernice 89/391 a článok 1 ods. 3 smernice 93/104 sa majú vykladať v tom zmysle, že činnosti vykonávané zásahovými silami takej verejnej hasičskej služby, akou je verejná služba, o ktorú ide v konaní vo veci samej, obvykle patria do pôsobnosti uvedených smerníc, takže článku 6 bodu 2 smernice 93/104 v zásade odporuje prekročenie maximálnej hranice 48 hodín určenej ako maximálny týždenný pracovný čas vrátane pohotovosti na určenom mieste.“

88. Súdny dvor aj v citovanom rozhodnutí vo veci I. K. H. S. dospel k jednoznačnému záveru, že jediným cieľom výnimky, ktorá je uvedená v článku 2 ods. 2 prvom odseku Smernice 89/391/EHS, na ktorú žalovaný poukazuje¹, bolo zabezpečenie riadnej činnosti služieb nevyhnutných na účely ochrany bezpečnosti, zdravia, ako aj verejného poriadku v prípade závažných a svojim rozsahom mimoriadnych okolností (napríklad v prípade prírodnej alebo technologickej katastrofy), pre ktoré je charakteristická najmä tá skutočnosť, že môžu pracovníkov vystaviť rizikám, ktoré nie sú zanedbateľné, pokiaľ ide o ich bezpečnosť a/alebo zdravie a ktoré, vzhľadom na ich povahu a nepredvídateľnosť, nie je možné zohľadniť pri rozvrhu pracovného (služobného) času zásahových a bezpečnostných zložiek.

89. V tomto prípade je potrebné zdôrazniť, že činnosti, ktoré vykonávajú príslušníci sa nijako neodlišujú, pokiaľ ide o rámec výkonu činností a ich povahu, od tých činností, ktoré viedli k vydaniu predmetného rozhodnutia Súdneho dvora vo veci I. K. H. S., a teda tento záväzný výklad Súdneho dvora týkajúci sa Smernice 89/391/EHS je nepochybne možné uplatniť aj v tejto právnej veci. Aj vzhľadom na túto skutočnosť má teda jednoznačne za to, že tak ustanovenia Smernice 2003/88/ES, ako aj Smernice 89/391/EHS, sa vzťahujú aj na hasičov – príslušníkov HaZZ v Slovenskej republike v celom rozsahu.

90. Napokon Súdny dvor aj v ťažiskovom rozsudku C-429/09 zo dňa 25.11.2010 vo veci G. H. úplne jednoznačne uviedol a záväzne judikoval, že z rozsahu úpravy Smernice 2003/88/ES nie sú vyňatí ani hasiči (teda nepochybne ani hasiči ako on, teda príslušníci HaZZ), keď v rozsudku v predmetnej veci výslovne konštatuje, že:

„33. Na úvod treba pripomenúť, že článok 6 písm. b) smernice 2003/88 predstavuje pravidlo sociálneho práva Únie s osobitným významom, z ktorého má mať prospech každý pracovník, keďže je minimálnou požiadavkou určenou na zaistenie bezpečnosti a ochrany jeho zdravia, ktoré ukladá členským štátom povinnosť stanoviť 48-hodinovú hranicu pre priemerný týždenný pracovný čas, v súvislosti s ktorou je výslovne stanovené, že zahŕňa nadčasy, a od ktorej sa v prípade neprebratia článku 22 ods. 1 tejto smernice do vnútroštátneho práva nemožno v žiadnom prípade odchyliť, pokiaľ ide o také činnosti, ako je činnosť hasičov, o ktorú ide vo veci samej, hoci by k tomu došlo len prostredníctvom súhlasu dotknutého pracovníka (pozri v tomto zmysle rozsudky z 5. októbra 2004, I. J. R., C-397/01 až C-403/01, Zb. s. I-8835, body 98 a 100, ako aj H., už citovaný, body 33 až 35 a 38).“

91. Už len s prihladnutím na citované rozhodnutia Súdneho dvora je jednoznačne zrejmé, že argumentácia žalovaného o tom, že sa Smernica nevzťahuje na príslušníkov HaZZ, je zjavne nesprávna a nedôvodná. V súvislosti s výkladom Súdneho dvora v uvedených rozhodnutiach ohľadne pôsobnosti Smernice na hasičov je potrebné napokon zdôrazniť, že vnútroštátny súd je povinný plne uplatňovať a rešpektovať výklad práva Európskej únie, ktorý podal Súdny dvor (rozsudok C-261/21 zo dňa 07.07.2022 vo veci H. S. E. F.), a teda aj súd prejednávajúci tento spor je záväzným výkladom Súdneho dvora viazaný. Záver, že Smernica sa vzťahuje na príslušníkov HaZZ, napokon jednoznačne potvrdzuje aj tá elementárna skutočnosť, že v bode 5 prílohy č. 4 ZoHaZZ je uvedené, že žalovaný (Slovenská republika) do zákona transponoval predmetnú Smernicu, a teda sám ju vzťahuje na hasičov–príslušníkov HaZZ. Nemôžu byť teda žiadne pochybnosti o tom, že Smernica sa v celom rozsahu vzťahuje aj na (žalobcu) ako hasiča–príslušníka HaZZ.

92. Okrem uvedeného je však pre úplnosť potrebné uviesť aj tú skutočnosť, že výklad ustanovení Smernice ohľadne negatívnej a pozitívnej výnimky, tak ako ho prezentuje žalovaný, je zjavne nesprávny a neobstojí z nasledovných dôvodov:

Článok 1 ods. 3 Smernice definuje rozsah svojej pôsobnosti na všetky odvetvia činností, verejné aj súkromné, pričom výslovne odkazuje na článok 2 Smernice 89/391/EHS. Smernica 89/391/EHS sa podľa jej článku 2 ods. 1 uplatňuje na „všetky odvetvia činnosti a to verejné aj súkromné“, ku ktorým činnostiam okrem iného patria všeobecne uvedené činnosti služieb (napr. priemysel, obchod, administratíva, služby atď.). Ako vyplýva z článku 2 ods. 2 prvý pododsek Smernice 89/391/EHS, táto sa neuplatňuje len tam, kde sú s ňou nevyhnutne v rozpore charakteristiky vlastné pre určité osobitné činnosti verejných služieb (akými sú napríklad služby v oblasti civilnej ochrany). Táto výnimka bola prijatá len za účelom zabezpečiť riadne fungovanie služieb nevyhnutných na ochranu verejnej bezpečnosti, zdravia a poriadku, ak nastane osobitne vážna situácia, pre ktorú je typické, že nie je možné rozvrhnúť čas pre zásahové a záchranné tímy.

93. Na jeho služobnú činnosť, ktorú ako hasič vykonáva, sa však výnimka stanovená v článku 2 ods. 2 prvý pododsek Smernice 89/391/EHS jednoznačne nevzťahuje. Je potrebné poukázať na cieľ Smernice 89/391/EHS, ktorý je zameraný na podporu zlepšenia bezpečnosti a ochrany zdravia pracovníkov pri práci. Rovnako aj zo znenia jej článku 2 ods. 1 vyplýva, že rozsah jej pôsobnosti je nutné chápať širšie. Naopak, výnimky z pôsobnosti tejto smernice uvedené v článku 2 ods. 2 v prvom pododseku, je potrebné vykladať zužujúco – tento článok nevyklučuje z pôsobnosti smernice služby civilnej ochrany ako také, ale len „určité osobitné činnosti“ týchto služieb, ak charakteristiky vlastné pre určité osobitné činnosti odporujú použitiu ustanovení predmetnej smernice. Táto výnimka zo široko vymedzeného rozsahu pôsobnosti Smernice 89/391/EHS sa musí vykladať tak, že jej rozsah pôsobnosti sa obmedzuje na prípady nevyhnutnej ochrany záujmov, ktoré dovoľuje smernica členským štátom chrániť. Z tohto hľadiska výnimka uvedená v článku 2 ods. 2 prvom pododseku Smernice 89/391/EHS bola prijatá len za účelom zabezpečiť riadne fungovanie služieb nevyhnutných na ochranu verejnej bezpečnosti, zdravia a poriadku, ak nastane osobitne vážna situácia alebo situácia osobitného rozsahu–napríklad prírodná katastrofa–pre ktorú je typické, že nie je možné rozvrhnúť pracovný čas pre zásahové a záchranné tímy.

94. Ak prihladne na štandardnú činnosť resp. náplň práce, ktorú vykonávajú hasiči–príslušníci HaZZ tak je zjavné, že uvedená výnimka Smernice 89/391/EHS sa na túto služobnú činnosť nevzťahuje. Negatívna výnimka z rozsahu pôsobnosti smernice, ktorú Smernica 89/391/EHS predpokladá, sa totiž úplne zjavne odlišuje od obvyklej obsahovej náplne služobnej činnosti a pracovných úloh hasiča. Príslušníci HaZZ jednoznačne nespádajú pod „civilnú ochranu“ a to bez ohľadu na to, že zriedkavo vykonávajú niektoré činnosti, ktoré pod civilnú ochranu patria, a to už len preto, že primárne plnia hasiči úplne iné úlohy než tie, ktoré sú typické pre civilnú ochranu.

95. Aj keď jeho služobná činnosť hasiča okrem plnenia základných úloh pri hasení požiarov zahŕňa aj úlohy na úseku civilnej ochrany obyvateľstva (napr. poskytovanie záchranných činností pri mimoriadnych udalostiach, haváriách, povodniach a pod.), tak za obvyklých podmienok je možné činnosti spojené s touto činnosťou vopred plánovať, vrátane plánovania pracovného (služobného) času tak, ako je to v prípade hasičov v HaZZ bežné. Služobné zmeny sú totiž rozvrhované spôsobom, aký už v žalobe opísal, už dlhoročne a v zásade nezmenene (24-hodinová zmena po ktorej by mali nasledovať 2 dni voľna), pričom na tomto rozvrhovaní práce nič nezmenila ani pandémia COVID-19. Okrem toho, kritérium, ktoré použil zákonodarca európskeho spoločenstva na určenie pôsobnosti Smernice 89/391/

EHS, sa nezakladá na príslušnosti pracovníkov k takým rozličným odvetviám činnosti uvedeným v článku 2 ods. 2 prvý pododsek tejto smernice, akými sú vo všeobecnosti ozbrojené sily, polícia a civilná ochrana, ale vyplýva výlučne a len z osobitej povahy úloh vykonávaných zamestnancami v týchto odvetviach. Tak Smernica 2003/88/ES, ako aj Smernica 89/391/EHS, sa teda jednoznačne uplatňujú aj na činnosť hasičov, aj keď tieto činnosti zásahové sily v teréne vykonávajú bez ohľadu na to, či sú zamerané na boj proti požiarom alebo poskytnutie pomoci iným spôsobom, ak sú vykonávané za obvyklých podmienok v súlade s poslaním, ktoré bolo zverené príslušnej službe.

96. Vzhľadom na uvedené má jednoznačne za to, že služobná činnosť hasiča ako príslušníka HaZZ nepochybne patrí do pôsobnosti Smernice a táto sa preto na neho vzťahuje v celom rozsahu. Práca hasiča v žiadnom prípade nie je vyňatá z pôsobnosti Smernice tak, ako sa to nesprávne a účelovo snaží prezentovať žalovaný.

97. K nedostatku pasívnej vecnej legitímácie žalovaného

Pasívnu vecnú legitímáciu žalovaného (štátu) podrobne zdôvodnil už v podanej žalobe (viď odseky 26–27 žaloby), pričom jeho argumentácia o pasívnej vecnej legitímácii štátu je založená na konštantnej judikatúre Súdneho dvora. Na tejto argumentácii naďalej v celom rozsahu zotrúva a v podrobnostiach na ňu poukazuje. Žalovaný síce vo vyjadrení k žalobe zásadne namieta nedostatok svojej pasívnej vecnej legitímácie v konaní, avšak svoje tvrdenia v tomto smere nepodporuje žiadnou podrobnejšou právnou argumentáciou a zároveň zjavne „prehliada“, že otázka pasívnej vecnej legitímácie členského štátu v prípade škody spôsobenej jednotlivcovi porušením únievého práva je založená na konštantnej judikatúre Súdneho dvora.

98. Na jednej strane tu teda máme právny názor žalovaného, ktorý vo všetkých obdobných sporoch sústavne (a vždy neúspešne) namieta a popiera pasívnu vecnú legitímáciu štátu, na druhej strane tu však máme dlhoročne ustálenú rozhodovaciu prax Súdneho dvora a napokon už aj súdov Slovenskej republiky v obdobných sporoch, s ktorými je žalovaným prezentovaný právny názor v absolútnom rozpore. Je teda viac než zjavné, že len všeobecný, žalovaným formálne deklarovaný nesúhlas s danosťou jeho pasívnej vecnej legitímácie v konaní, nemôže obstáť. Napriek tejto skutočnosti však nad rámec už v žalobe uvedených skutočností ešte k otázke pasívnej vecnej legitímácie žalovaného považuje za potrebné pre úplnosť uviesť nasledovné skutočnosti:

99. Opätovne zdôrazňuje tú základnú skutočnosť, že podanou žalobou sa domáha náhrady škody vzniknutej porušením únievého práva, a to konkrétne práva na maximálny pracovný čas. K tomuto porušeniu únievého práva došlo v dôsledku nesprávneho prebratia Smernice, pretože ani po deklarovanom prebratí tejto Smernice do vnútroštátneho právneho poriadku (do ZoHaZZ) nie je v podmienkach Slovenskej republiky jemu ako hasičovi (príslušníkovi HaZZ) reálne garantovaný maximálne 48-hodinový týždenný pracovný čas. V zmysle článku 288 Zmluvy o fungovaní Európskej únie je smernica záväzná pre každý členský štát, ktorému je určená, a to vzhľadom na výsledok, ktorý sa má dosiahnuť, pričom voľba foriem a metód sa ponecháva vnútroštátnym orgánom. Prijatie všetkých opatrení vnútroštátneho práva potrebných na vykonanie právne záväzných aktov Európskej únie (teda aj smerníc) je v zmysle článku 291 Zmluvy o fungovaní Európskej únie uložené priamo samotným členským štátom. Práve preto členské štáty zodpovedajú za škodu vzniknutú porušením únievého práva v prípade nesprávne transponovanej smernice, resp. v prípade uplatňovania právneho predpisu, do ktorého bola smernica prebratá takým spôsobom, že sa nedosahuje cieľ smernice (v tomto prípade započítavanie služobnej pohotovosti do pracovného času a neprekročovanie maximálne 48-hodinového týždenného pracovného času) a to za splnenia predpokladu, že sú splnené 3 podmienky na vznik zodpovednosti štátu za takúto škodu v zmysle judikatúry Súdneho dvora (k tomu viď odseky 28–32 žaloby).

100. Ako pritom explicitne vyplýva zo znenia článku 29 Smernice: „Táto smernica je adresovaná členským štátom.“ Žalovaný ako členský štát Európskej únie a adresát Smernice po vstupe Slovenskej republiky do Európskej únie je zodpovedný za prijatie všetkých opatrení legislatívnej a aj faktickej povahy s cieľom dosiahnutia účelu Smernice. V prípade, že si štát túto povinnosť neplní, je zodpovedný aj za nesprávnu aplikáciu Smernice, pokiaľ k nesprávnej aplikácii Smernice došlo v dôsledku jej nesprávneho prebratia resp. neprebratia do právneho poriadku Slovenskej republiky. Nakoľko Smernica je určená štátu, teda žalovanému, ktorý zodpovedá za jej správne prebratie, v spore o náhradu škody spôsobenej nesprávnym prebratím (resp. neprebratím) tejto Smernice je potom nepochybne pasívne vecne legitímovaný štát – žalovaný.

101. Keďže žalobou uplatnený nárok na náhradu škody má svoj základ v porušení práva vyplývajúceho zo Smernice, ku ktorému došlo v čase, keď vykonával služobný pomer k štátu, je aj z tohto hľadiska pasívne vecne legitimovaným štát (t. j. žalovaný), nie štátny orgán, ktorý v mene štátu konal, pretože v takýchto prípadoch za konanie štátneho orgánu taktiež zodpovedá štát. V týchto súvislostiach zároveň poukazuje aj na ďalšiu ustálenú rozhodovaciu prax Súdneho dvora. (rozsudok C-46/93 a C-48/93 zo dňa 05.03.1996 vo veci A. K. I. O., rozsudok C-224/01 zo dňa 30.09.2003 vo veci T.).

102. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti, ako aj na už v žalobe uvedenú argumentáciu, ktorá je založená na dlhodobo ustálenej judikatúre Súdneho dvora, považuje za úplne jednoznačné a nepochybné, že štát–žalovaný, je pasívne vecne legitimovaný vo vzťahu k nároku na náhradu škody spôsobenej porušením únievého práva. Námietky žalovaného ohľadne údajnej neexistencie jeho pasívnej vecnej legitímácie preto považuje za zjavne nesprávne a nedôvodné. Má za to, že o pasívnej vecnej legitímácii žalovaného štátu, ktorý je zodpovedný za dodržiavanie, rešpektovanie a zabezpečovanie dodržiavania a rešpektovania práva Európskej únie, nemožno mať absolútne žiadne pochybnosti.

103. K námietke premlčania

Žalovaný vo vyjadrení k žalobe vznesol námietku premlčania časti žalovaného nároku. Tu však v prvom rade uviedol, že žalovaným vznesená námietka je vznesená len vo všeobecnej rovine a nie je ani len správne konkretizovaná, keďže žalovaný v námietke uvádza úplne iné, než v skutočnosti žalované obdobie, ktoré žalobou uplatňuje (žalovaný uvádza obdobie „september 2019–august 2022“, avšak žalobou uplatňuje nároky za obdobie júl 2020–máj 2023 vrátane). Námietku premlčania nemožno účinne vzniesť len všeobecným poukazaním na plynutie času bez toho, aby táto námietka bola konkrétne (a samozrejme aj správne) vymedzená na žalované obdobie, resp. niektorú jeho časť. Námietku premlčania vznesenú spôsobom, ako to žalovaný učinil vo vyjadrení k žalobe, teda považuje za neúčinné vznesenú.

104. Z ustálenej rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít vyplýva, že právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch sa premlčuje vo všeobecnej 3-ročnej premlčacej dobe v zmysle § 101 Občianskeho zákonníka, na ktoré aj sám žalovaný poukazuje. Najvyšší súd SR v rozsudku sp. zn. 2Cdo 194/2011 zo dňa 27.11.2012, publikovanom v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR pod R 54/2014 k tomuto judikoval: „Právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, je právom majetkovej povahy, ktoré sa premlčuje. Počiatok plynutia všeobecnej trojročnej premlčacej doby náhrady za nemateriálnu ujmu je podľa § 101 Občianskeho zákonníka viazaný na okamih, kedy došlo k neoprávnenému zásahu objektívne spôsobilého porušiť alebo ohroziť osobnostné práva fyzickej osoby. Premlčacia doba začína plynúť dňom nasledujúcim po dni, kedy došlo k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv.“

105. Žalovaný teda síce správne poukazuje na ustanovenie § 101 Občianskeho zákonníka a teda na aplikáciu všeobecnej 3 ročnej premlčacej doby, avšak už opomína, že začiatok plynutia premlčacej doby je viazaný na okamih, kedy došlo k neoprávnenému zásahu objektívne spôsobilému porušiť alebo ohroziť osobnostné práva fyzickej osoby. V tomto prípade žiaden z čiastkových nárokov na náhradu nemajetkovej ujmy premlčaný nie je, a to práve vzhľadom na okamih vzniku jednotlivých zásahov, ktorými bolo postupne zasahované do jeho osobnostných práv.

106. Už v žalobe (viď odsek 35 žaloby) podrobne a v súlade s už ustálenou rozhodovacou praxou súdov v obdobných sporoch akým je tento odôvodnil, že jednotlivé dielčie nároky na náhradu škody (vo forme nemajetkovej ujmy v peniazoch) v takýchto prípadoch vznikajú za každý mesiac osobitne a odvíjajú sa od splatnosti mzdy za jednotlivé mesiace žalovaného obdobia. K ujme do jeho osobnostných práv dochádzalo každým mesiacom za žalované obdobie (júl 2020–máj 2023 vrátane) tým, že nebol dodržaný limit pracovného času podľa článku 6 písm. b) Smernice, pričom toto porušovanie Smernice nebolo kompenzované v jeho služobnom plate za každý príslušný mesiac. Služobný plat hasičov je pritom splatný 10. dňom mesiaca za predchádzajúci kalendárny mesiac. Ak by táto ujma utrpená v daný mesiac bola kompenzovaná v jeho mzde resp. služobnom plate za daný mesiac, škoda by bola takto nahradená a nebolo by potrebné domáhať sa náhrady škody v tomto súdnom konaní.

107. Žalovaný túto námietku premlčania vznáša úplne pravidelne napriek tomu, že si práve z už ustálenej rozhodovacej praxe súdov v podobných sporoch musí byť vedomý jej nedôvodnosti. V tomto smere je možné poukázať napr. na nasledovný právny názor odvolacieho súdu:

„84. Súd prvej inštancie správne ustálil začiatok plynutia premlčacej doby na dátum splatnosti mzdy žalobcu, pretože tento okamih sa viaže na moment vzniku nemajetkovej ujmy. Skutočnosť, že dátum splatnosti mzdy súčasne vo všeobecnosti súvisí tiež so mzdovými nárokmi žalobcu ako hasiča vo vzťahu k jeho služobnému úradu, je okolnosť nesúvisiaca s posúdením námietky premlčania, pokiaľ ide o predmetný nárok.

85. V predmetnej veci, vzhľadom na povahu nároku, žalobcovi vznikla nemajetková ujma každý mesiac potom, čo v priamej súvislosti s porušením jeho práva, jeho ujma nebola kompenzovaná v služobnom plate navyše o 35%. Rozhodujúcim momentom vzniku tejto ujmy je preto 10. deň každého nasledujúceho mesiaca rozhodnej doby, ktorý sa v tomto prípade zhoduje s výplatným termínom.“²

Rovnakým spôsobom bola vznesená námietka premlčania posúdená ako nedôvodná aj v rozhodnutiach Krajského súdu v Banskej Bystrici v skutkovo a právne v podstate identických sporoch, v ktorých odvolací súd rozhodoval o odvolaniach žalovaného proti rozsudkom súdov prvej inštancie v sporoch jeho kolegov, ktorých zastupoval jeho právny zástupca.

108. Okrem vyššie uvedených skutočností týkajúcich sa posudzovania premlčania je potrebné taktiež uviesť, že pri porušovaní maximálneho týždenného pracovného času je možné konštatovať presah až po zistení, o koľko bol maximálny prípustný počet hodín v tom ktorom mesiaci prekročený. V danom prípade sú počet odpracovaných hodín, fond pracovného času, počet hodín pohotovosti a ostatné údaje ohľadne pracovného času, zistiteľné až po reálnom odpracovaní všetkých hodín v danom mesiaci, o ktorých sa dozvedel najskôr z výplatných pások vyhotovených mojim služobným úradom vždy k 10. dňu mesiaca nasledujúceho po reálne odpracovaných hodinách. Bez toho, aby mal k dispozícii údajne uvedené vo výplatnej páske (mzdovom liste) od služobného úradu by nemohol prepočítať, v akom rozsahu bol maximálny pracovný čas prekročený, aký počet hodín služobnej pohotovosti nebol započítaný do pracovného času, aký bol jeho fond pracovného času za daný mesiac, aká bola hodinová mzda a napokon vzhľadom na uplatnený spôsob výpočtu žalovaného nároku by ani nevedel tento svoj nárok nielen vyčíslieť, ale najmä ani dôkazne preukázať. Okamih vzniku žalovaného nároku, nadobudnutia vedomosti o škode a jej rozsahu a tým aj o možnosti uplatnenia, vyčíslenia a dôkazného preukázania žalovaného nároku je nutné vnímať aj v týchto súvislostiach.

109. V tomto prípade si žalovaný nárok (resp. jeho jednotlivé dielčie nároky podľa mesiacov) uplatnil počnúc splatnosťou služobného platu (mzdy) za mesiac júl 2020, kedy o rozsahu prekročenia maximálneho týždenného pracovného času, ako aj o výške prípadnej adekvátnej náhrady za nezapočítaného hodiny odpracovanej služobnej pohotovosti, sa dozvedel v deň splatnosti služobného platu za tento mesiac, ktorá nastala dňa 10.08.2020. Žalobu v tejto veci podal a doručil súdu elektronicky dňa 08.08.2023, teda v rámci všeobecnej 3-ročnej premlčacej doby v zmysle § 101 Občianskeho zákonníka. Žiaden z čiastkových nárokov za jednotlivé mesiace, teda ani za mesiac júl 2020, ktorého sa fakticky týka žalovaným vznesená námietka premlčania, premlčaný nie je. Vzhľadom na uvedené skutočnosti je presvedčený, že žalovaným vznesená námietka premlčania je v celom rozsahu nedôvodná.

110. K transpozícii relevantných článkov Smernice 2003/88/ES

V prvom rade, výpočet týždenného pracovného času, ktorý žalovaný uvádza a z ktorého má vyplývať, že priemerný týždenný pracovný čas hasiča predstavuje 47,84 hodín, je v absolútnom rozpore s realitou. Žalovaný totiž vo svojom „výpočte“ na jednej strane nezohľadňuje tie údaje resp. ten počet hodín, ktoré nevyhnutne každý hasič odpracuje, na strane druhej úplne opačným a zavádzajúcim spôsobom zohľadňuje (v zmysle, že ich odpočítava) tie sumy hodín, ktoré sa pri výpočte priemerného týždenného pracovného času priamo v zmysle Smernice zohľadňovať (teda ani odpočítavať) nemajú! K tomuto uviedol nasledovné: Žalovaný na viacerých miestach Vyjadrenia k žalobe uvádza rozličné dĺžky „referenčného obdobia“, kde raz poukazuje na 6 mesačné, inokedy zas na 4 mesačné referenčné obdobie, avšak ním predkladaným výpočtom údajného priemerného týždenného služobného času hasiča fakticky vytvára 3 ročné „referenčné obdobie“. Odhliadnuc však aj od tejto skutočnosti, kedy dĺžku referenčných období ani nepovažujú za v tomto smere významnú, z hľadiska „výpočtu priemerného týždenného pracovného času“ ako ho prezentuje žalovaný je najpodstatnejšie to, že žalovaný uvádza prepočet z doslova imaginárnych čísiel a nie prepočet z reálnych údajov (čísiel), ktorý by zohľadňoval presný výkon služby u konkrétneho hasiča (v tomto prípade mňa – žalobcu). Na rozdiel od žalovaného, on v žalobe uviedol

presné údaje o jeho výkone služby, počte odpracovaných hodín služobnej pohotovosti, celkovom odpracovanom služobnom čase a prepočet jeho priemerného týždenného pracovného času za celé žalované obdobie (viď odseky 36–39 žaloby), pričom tieto údaje vychádzajú z údajov vyplývajúcich z výplatných pásov a predložených mesačných výpisov z Plánu služieb z dochádzkového systému SAP.

111. Zdôraznil, že dochádzkový systém SAP (Dôkaz 4 priložený k žalobe) a výplatné pásky (Dôkaz 3 priložený k žalobe) podľa dochádzkového systému spracúva a vypracováva služobný úrad ako zamestnávateľ (nie teda on-žalobca), pričom v žalovaným spochybňovaných tabuľkách (Dôkaz 2 priložený k žalobe) sú premietnuté tie isté údaje, ktoré vyplývajú z dochádzkového systému a výplatných pásov. Tieto údaje preukazujú konkrétne jeho výkon štátnej služby a jeho rozsah, kde práve na týchto zakladá jeho rozhodujúce skutkové tvrdenia a napokon aj vyčísluje žalovanú sumu. Len pre úplnosť a pre odstránenie akýchkoľvek prípadných pochybností zdôrazňuje, že údaje uvedené v jednotlivých mesačných výpisoch z dochádzkového systému SAP sú presnými údajmi o skutočne odpracovanom služobnom čase každého z príslušníkov (hasičov), a teda napriek označeniu „Plán služieb“ ide o reálnu dochádzku resp. presné údaje o pracovnom čase hasiča tak, ako ho konkrétny príslušník odpracoval. Údaje vyplývajúce z predmetných listinných dôkazov sú teda nespochybniteľné a ani samotný žalovaný ich žiadnym konkrétnym účinným spôsobom nepoprel, čím sú tieto v tomto spore nesporné a preukázané.

112. V žalobe je pritom podrobne uvedený a listinnými dôkazmi preukázaný nielen priemerný týždenný pracovný čas v jednotlivých obdobiach (viď ods. 36–39 žaloby), ale aj celkový priemerný týždenný pracovný čas za celé žalované obdobie, ktorý u neho dosiahol nie menej než 50,83 hodín týždenne (viď ods. 10 žaloby). Rovnako tak podrobne vyčíslil a listinnými dôkazmi preukázal odpracovaný počet hodín určenej služobnej pohotovosti za žalované obdobie, ktoré mu neboli započítané do pracovného (služobného) času, pričom ani tieto skutočnosti žalovaný nijako nespochybnil. Má teda jednoznačne za to, že všetky skutočnosti podstatné pre posúdenie a priznanie žalovaného nároku preukázal a odôvodnil viac než podrobne a dôsledne.

113. V nadväznosti na uvedené je ešte potrebné uviesť, že jeho reálny priemerný týždenný pracovný čas bol v skutočnosti ešte dlhší než v žalobe vyčíslených 50,83 hodín týždenne, keďže v zmysle článku 16 písm. b) Smernice (k tomu viď aj nižšie) sa doby platenej ročnej dovolenky a doby pracovnej neschopnosti do výpočtu priemerného týždenného pracovného času nezahŕňajú. Absolútne presný výpočet priemerného týždenného pracovného času, zohľadňujúci aj všetky obdobia pracovnej neschopnosti a čerpaných dovoleniek, by si však vyžadoval tak rozsiahle a podrobné matematické výpočty, vysvetlenia ako aj ďalšie listinné dôkazy, že by to žalobu úplne zneprehľadnilo mnohými stranami zložitých a ťažko preskúmateľných výpočtov a zároveň to tak či tak presahovalo potreby žaloby, keďže už aj pri nezohľadnení týchto skutočností jeho prepočítaný priemerný týždenný pracovný čas presiahol maximálne prípustných 48 hodín týždenne a dosiahol najmenej 50,83 hodín týždenne.

114. Žalovaný vo svojom výpočte údajného priemerného týždenného času hasiča, ktorý podľa neho predstavuje 47,84 hodín týždenne, nezohľadňuje tú zásadnú skutočnosť, že Smernica v článku 6 písm. b) stanovuje, že „priemerný pracovný čas pre každé obdobie siedmich dní vrátane nadčasov neprekročí 48 hodín“, pričom ZoHaZZ v § 91 ods. 3 stanovuje, že „v kalendárnom roku možno príslušníkovi prikázať štátnu službu nadčas v rozsahu najviac 300 hodín“. Každý hasič vždy počas kalendárneho roka vykonáva prácu nadčas v značnom rozsahu. Túto skutočnosť pritom žalovaný vo svojom výpočte absolútne nezohľadňuje, pričom už pri tom imaginárnom prepočte, ktorý žalovaný uvádza postačuje, aby mal príslušník 4 hodiny nadčasu za 6 mesačné obdobie (k čomu dochádza so 100 % istotou) a priemerný týždenný pracovný čas pri jeho „výpočte“ prekročí 48 hodín! Ten istý záver platí aj o hodinách tzv. nariadenej služobnej pohotovosti v mieste vykonávania štátnej služby (§ 92 ods. 2 písm. a) ZoHaZZ), ktorej rozsah zákon (ZoHaZZ) dokonca ani žiadnym spôsobom nelimituje, pričom ani takto odslužené hodiny nariadenej služobnej pohotovosti žalovaný vo svojom výpočte údajného priemerného týždenného pracovného času vôbec nezohľadňuje.

115. Žalovaný v úplnom rozpore so zmyslom článku 16 písm. b) Smernice pri jeho výpočte priemerného týždenného pracovného času odpočítal teoretický počet dovoleniek („33 zmien za tri roky“ a „6 zmien dodatkovej dovolenky za tri roky“) a takto umelo znížil dĺžku priemerného týždenného pracovného času. Predmetný článok 16 písm. b) Smernice, ktorý dokonca sám žalovaný cituje, však jednoznačne

stanovuje, že: „doby platenej ročnej dovolenky priznané v súlade s článkom 7 a doby pracovnej neschopnosti sa nezahŕňajú alebo sú pri výpočte priemeru neutrálne“.

116. Ak by mal vychádzať zo žalovaným deklarovaneho výpočtu, v ktorom bez ďalšieho odpočítava od služobného času nároky na zákonom priznané dovolenky, dodatkové dovolenky a voľno za štátnu službu, potom by to nevyhnutne znamenalo len to, že žiaden z príslušníkov HaZZ by nikdy nečerpал tieto zákonné nároky, pretože tieto nároky na dovolenku a pod. by boli automaticky odpočítavané od služobného času, čo je v zjavnom rozpore nielen s účelom a cieľom predmetnej Smernice, ale aj v rozpore s § 97 ods. 1 ZoHaZZ, ktorý za čas vykonávania štátnej služby považuje aj čerpanie dovolenky, plateneho služobného voľna, náhradného voľna za štátnu službu nadčas a vo sviatok, ale aj neprítomnosť príslušníka v štátnej službe z dôvodu dočasnej práceneschopnosti z dôvodu choroby alebo úrazu.

117. Vzhľadom na uvedené tá skutočnosť, že doby platenej ročnej dovolenky a doby pracovnej neschopnosti sa v zmysle článku 16 písm. b) Smernice do výpočtu priemerného týždenného pracovného času nezahŕňajú alebo sú pri výpočte priemeru neutrálne, logicky neznamená, že sa majú odpočítavať od plánovaného služobného času tak, ako to nesprávne a zjavne účelovo vo svojom „výpočte“ spravil žalovaný! Aj pri tvorbe fondu pracovného času je nevyhnutné počítať s čerpaním dovoleniek a ostatnými zákonnými nárokmi príslušníka, pretože v opačnom prípade by napr. po návrate z dovolenky bol príslušník v mínuse s odpracovanými hodinami. Vzhľadom na uvedené je výpočet žalovaného zjavne nesprávny a zavádzajúci už len preto, že pri výpočte priemerného týždenného pracovného času nemožno z plánovaného služobného času odpočítavať zákonom priznaný rozsah nároku na dovolenku!

118. Napriek tomu, že žalovaný vo svojom Vyjadrení k žalobe poukazuje na referenčné obdobia a nerovnomerne rozvrhnutý pracovný čas, vôbec nereaguje na tú podstatnú skutočnosť, že aj počas referenčného obdobia sú štáty povinné garantovať neprekročenie 48-hodinového týždenného pracovného času! Táto povinnosť štátu platí aj počas referenčného obdobia, nakoľko žiadne ustanovenie Smernice nespája so zavedením referenčných období možnosť štátu nerešpektovať záväzok podľa článku 6 písm. b) Smernice. Pokiaľ ide o nerovnomerne rozvrhnutý pracovný čas, § 85 ZoHaZZ ustanovuje žalovanému povinnosť rozvrhnúť služobný čas príslušníka v rozsahu 40 hodín týždenne. Ak je rozvrhnutý služobný čas príslušníka nerovnomerne, potom v referenčnom období šiestich mesiacov nesmie priemerný týždenný pracovný čas prekročiť zákonom stanovenú hranicu 40 hodín týždenne (§ 85 ods. 2 ZoHaZZ), resp. maximálne stanovenú hranicu 48 hodín týždenne v zmysle Smernice.

119. Pri rozvrhnutí pracovného času, a to aj v prípade nerovnomerného rozvrhnutia pracovného času v stanovenom referenčnom období, žalovaný nemôže predpokladať a počítať s čerpaním dovolenky či s pracovnou neschopnosťou príslušníka, ale tento pracovný čas rozvrhuje tak, aby boli jednotlivé zmeny a služobný čas príslušníka rozvrhnuté v súlade s podmienkami ustanovenými zákonom (pri dodržaní prestávok na odpočinok a dodržania časového odstupu medzi dvomi zmenami), čo znamená, že celkový plánovaný pracovný čas príslušníka v stanovenom období nemôže prekročiť v priemere 40 hodín v zmysle ZoHaZZ, resp. maximálne 48 hodín týždenne vrátane nadčasov podľa Smernice (ak by tieto predpisy mali byť dodržané). Žalovaný tak nerozvrhuje pracovný čas podľa dovolenky či pracovnej neschopnosti príslušníka a nemôže tieto nároky pri rozvrhnutí pracovného času žiadnym spôsobom odpočítavať.

120. Rovnako tak nie je možné odpočítavať zákonný nárok na dovolenku v priebehu troch rokov od počtu zmien, nakoľko príslušník dovolenku v kalendárnom roku nemusí vyčerpať celú a táto sa mu následne prenáša do ďalšieho kalendárneho roka. Aj z uvedeného dôvodu, je preto prepočet priemerného týždenného pracovného času prezentovaný žalovaným nesprávny a nemožno z neho vychádzať. V neposlednom rade opätovne zdôrazňuje, že žalovaný pri svojom „výpočte“ vychádza z nereálnych, doslova teoretických až fiktívnych čísiel. Naproti tomu ním v žalobe uvedený a listinnými dôkazmi plne podložený prepočet vychádza zo skutočného stavu, kedy boli zohľadnené aj ním odpracované hodiny služobnej pohotovosti, ktoré však žalovaný pri rozvrhnutí služobného času nezohľadňuje a nezapočítava ich ani do ním odpracovaných hodín.

121. S poukazom na uvedené skutkové a právne dôvody považuje za nepochybné, že žalovaným uvádzaný „výpočet“ údajného priemerného týždenného pracovného času hasiča je absolútne nereálny a zavádzajúci. Ak by malo byť pravdivé a vecne správne tvrdenie žalovaného o tom, že priemerný

pracovný čas hasiča je 47,84 hodín týždenne, znamenalo by to, že článok 6 písm. b) Smernice nebol v podmienkach činnosti HaZZ nikdy porušený a už len preto by všetky doterajšie žaloby hasičov v obdobných sporoch museli byť nevyhnutne zamietnuté. Opak je však pravdou, pretože všetky doterajšie súdne rozhodnutia (vrátane všetkých tých, na ktoré sám žalovaný poukazuje v závere článku VII. Vyjadrenia k žalobe) sa zhodli na dôvodnosti týchto žalôb a neexistuje ani jediné právoplatné rozhodnutie súdov Slovenskej republiky, z ktorého by vyplýval záver, že Smernica bola do ZoHaZZ transponovaná správne a že u hasičov nedochádza k porušovaniu práva na maximálne 48-hodinový týždenný pracovný čas! Najlepším dôkazom nesprávnosti argumentácie žalovaného sú teda všetky doterajšie právoplatné súdne rozhodnutia v obdobných sporoch hasičov, akým je aj spor v tejto právnej veci.

122. Ohľadne žalovaným uvádzaného výpočtu údajného priemerného týždenného pracovného času hasiča je už len potrebné dodať, že paradoxne ešte aj tento zavádzajúci výpočet žalovaného, v ktorom žalovaný zjavne účelovo nezohľadnil reálne skutočnosti potvrdzuje, že žalovaný porušuje nielen Smernicu, ale aj vnútroštátny právny predpis–ZoHaZZ, pokiaľ tento stanovuje dĺžku týždenného pracovného času hasičov! Žalovaný sám tvrdí, že priemerný týždenný služobný čas hasiča podľa jeho výpočtu je 47,84 hodín, avšak tu je potrebné si uvedomiť, že tento údajný priemerný služobný čas je podstatne dlhší než § 85 ods. 2 ZoHaZZ stanovený 40-hodinový týždenný pracovný čas a ešte výraznejšie dlhší, než 37,5-hodinový pracovný čas, ktorý stanovuje aktuálna kolektívna zmluva na rok 2023.

123. Žalovaný teda ešte aj svojím nesprávnym výpočtom, ktorým nezohľadňuje reálne skutočnosti a pri ktorom umelo a zavádzajúco znížil reálnu dĺžku priemerného týždenného pracovného času potvrdil, že okrem Smernice je zásadne prekračovaná aj hranica týždenného pracovného času stanovená našim vnútroštátnym právnym predpisom, čiže nie je porušovaný „len“ článok 6 písm. b) Smernice v nadväznosti na porušovanie článku 2 ods. 1 Smernice, ale aj § 85 ods. 2 ZoHaZZ, totiž stanovuje 40-hodinový týždenný pracovný čas. Svojím vlastným výpočtom tak žalovaný fakticky priznal, že je sústavne porušovaná aj vnútroštátna úprava pracovného času hasičov a to (ak by sme aj vychádzali z umelo zníženého výpočtu žalovaného) minimálne v rozsahu 8–10 hodín týždenne!

124. Ďalej k argumentácii žalovaného o údajne správnej a úplnej transpozícii Smernice uvádza nasledovné:

1. Transpozícia článku 2 ods. 1 Smernice 2003/88/ES

125. Žalovaný uvádza, že zmysel článku 2 ods. 1 Smernice 2003/88/ES je transponovaný v ustanoveniach § 85 a nasl. ZoHaZZ, upravujúcich služobný čas hasičov, služobnú pohotovosť, štátnu službu nadčas a dovolenku s tým, že ustanovenia § 85, § 91 a § 92 ZoHaZZ a ustanovenia Kolektívnych zmlúv vyššieho stupňa pre príslušníkov HaZZ na roky 2019-2022 údajne správne transponujú článok 2 ods. 1 Smernice 2003/88/ES. Žalovaný teda v podstate tvrdí, že predmetný článok Smernice bol prevzatý do právneho poriadku Slovenskej republiky správne a úplne. K týmto tvrdeniam žalovaného uvádza nasledovné:

126. Je síce možné v zásade súhlasiť s tvrdením žalovaného, že podľa ZoHaZZ ide v prípade služobnej pohotovosti o výkon štátnej služby, táto skutočnosť je však pre merito tohto sporu nepodstatná a irelevantná. Základnou podstatou tohto sporu totiž je, že služobná pohotovosť sa mu ako hasičovi nezapočítava do služobného (pracovného) času a teda odslúžená služobná pohotovosť nie je vykazovaná ako odpracovaný čas, pričom práve preto, resp. „vďaka“ tomu, z hľadiska žalovaným formálne vykazovaného počtu odpracovaných hodín, nedochádza k porušovaniu Smernice 2003/88/ES, keďže takto evidenčne („na papierí“) nie je prekračovaný maximálny 48-hodinový týždenný pracovný čas. Služobná pohotovosť je síce považovaná za výkon štátnej služby (čo nie je sporné a najmä to v tejto veci ani nie je podstatné), avšak nie je započítavaná do služobného (pracovného) času, čo je zásadný a diametrálny rozdiel!

127. Už len z rozvrhnutia služobného (pracovného) času hasičov je zjavné, že toto priamo vylučuje možnosť dodržania a neprekročenia maximálne 48-hodinového týždenného pracovného času, o čom žalovaný úplne nepochybne vie a musí vedieť. Rovnako tak je potrebné zdôrazniť, že po minimálne 24-hodinovej zmene (ktoré môže byť predĺžená výjazdom) by mal mať 2 dni voľna, avšak ani tieto 2 dni voľna na regeneráciu po práci reálne k dispozícii častokrát nemá. Ako hasič v rámci HaZZ je povinný pravidelne absolvovať rôzne kurzy a školenia, ktoré im služobný úrad plánuje spravidla práve na obdobie medzi služobnými zmenami, teda v rámci tých 2 dní, ktoré by mal mať medzi zmenami voľno.

128. Práve na čas medzi zmenami, teda práve na obdobia, ktoré by mali predstavovať 2 dni odpočinku, sú im totiž pravidelne nariaďované rôzne kurzy, školenia a výcviky, ktoré sú povinní absolvovať, pričom za čas strávený na týchto kurzoch nedostávajú žiadnu odmenu, ale len náhradné voľno. Toto náhradné voľno sú však povinní čerpať prioritne pred čerpaním dovolenky, pričom 2 krát do roka (vždy po pol roku) sa náhradné voľno „nuluje“, čo znamená, že ak si ho dovtedy nestihnú vyčerpať, toto náhradné voľno prepadá bez náhrady. Keďže sú takto nútení prednostne čerpať náhradné voľno, je potom problém s čerpaním dovoleniek, ktoré častokrát nestihnú reálne vyčerpať.

129. Pokiaľ žalovaný poukazuje na kolektívne zmluvy na roky 2019–2022, tieto sú rovnako pre posúdenie podstaty sporu úplne irelevantné a nijako nevyvracajú rozhodujúce skutkové a z nich vyplývajúce právne tvrdenia. Počas žalovaného obdobia slúžil v 24-hodinových zmenách, z ktorých 17 hodín pripadalo na služobný čas a 7 hodín na služobnú pohotovosť (do konca roka 2021), resp. 16 hodín služobný čas a 8 hodín služobnej pohotovosti (od 01.01.2022). Kolektívne zmluvy, ktoré by mali zabezpečovať väčšiu ochranu práv zamestnancov, v tomto prípade viedli k tomu, že ich postavenie sa ešte zhoršilo, keďže od 01.01.2022 nie je do pracovného času započítavaných o ďalšiu 1 hodinu navyše, keďže určená služobná pohotovosť bola predĺžená zo 7 na 8 hodín denne, pričom žiadna z týchto odpracovaných hodín pohotovosti nie je žalovaným (ani ich služobným úradom) považovaná za pracovný (a teda ani odpracovaný) čas.

130. Ak žalovaný poukazuje na kolektívne zmluvy, tu je už len potrebné uviesť, že akákoľvek kolektívna zmluva bez ohľadu na jej formu, obsah a znenie nemôže byť vo svojich dôsledkoch v rozpore so smernicou a teda nemôže ani zmeniť úpravu vyplývajúcu z článku 6 písm. b) Smernice stanovujúcu maximálny 48-hodinový týždenný pracovný čas, rovnako ani nemôže zmeniť definíciu toho, čo sa považuje za pracovný čas podľa článku 2 ods. 1 Smernice a teda, že za súčasť pracovného času je nevyhnutné považovať aj čas služobnej pohotovosti. Obranu žalovaného poukazovaním na kolektívne zmluvy preto považuje vzhľadom na merito sporu za právne absolútne irelevantnú a už len dodáva, že aj kolektívne zmluvy sú čo do dĺžky pracovného času sústavne porušované. Ako totiž už bolo aj vyššie uvedené, napr. kolektívna zmluva na rok 2023 stanovuje 37,5-hodinový týždenný pracovný čas hasiča, čo je v reálnych podmienkach výkonu práce zásahových hasičov doslova iluzórne.

131. Vnútroštátne právo (ZoHaZZ) a kolektívne zmluvy síce formálne stanovujú týždenný služobný čas hasičov, avšak tieto obmedzenia dĺžky pracovného času sú teda len čisto formálne, iluzórne a v reálnej praxi sú sústavne porušované (prekračované)! K prekračovaniu stanovenej resp. maximálnej dĺžky pracovného času pritom dochádza v prvom rade v dôsledku skutočnosti, že služobná pohotovosť hasičov je umelo odčlenená od výkonu služby a nie je považovaná za pracovný (služobný) čas.

132. Z judikatúry Súdneho dvora, napr. z rozsudku C-303/98 zo dňa 03.10.2000 vo veci O. (body 46-52), rozsudku C-14/04 zo dňa 01.12.2005 vo veci K. (body 46-51) a rozsudku C-151/02 zo dňa 09.09.2023 vo veci P. (body 44-71), jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností vyplýva, že takú služobnú (pracovnú) pohotovosť, akú každý hasič–príslušník HaZZ vykonáva počas každej jednej 24-hodinovej zmeny (tzv. určená služobná pohotovosť) je nevyhnutné považovať za pracovný čas! Už len vzhľadom na jednoznačnú judikatúru Súdneho dvora nemôžu byť akékoľvek pochybnosti či diskusia o tom, že služobná pohotovosť vykonávaná hasičmi musí byť považovaná za súčasť ich služobného (pracovného) času.

133. Skutočnosť, že služobná pohotovosť hasičov musí byť považovaná za pracovný čas, možno pritom vyvodiť aj zo všeobecného pracovnoprávneho predpisu–zákona č. 311/2001 Z. z. Zákonník práce (ďalej aj „ZP“) napriek tomu, že tento sa na služobný pomer hasičov nevzťahuje vo všetkých ustanoveniach ale len v tých, v ktorých to výslovne stanovuje ZoHaZZ (§ 12 ods. 6 ZoHaZZ), avšak v tomto smere ZoHaZZ na právnu úpravu ZP neodkazuje.. ZP v ustanovení § 96 ods. 2 pritom explicitne stanovuje, že: „Čas, počas ktorého sa zamestnanec zdržiava na pracovisku a je pripravený na výkon práce, ale prácu nevykonáva, je neaktívna časť pracovnej pohotovosti, ktorá sa považuje za pracovný čas.“

134. Z hľadiska elementárnej právnej logiky má za to, ak sa pri „bežných zamestnancoch“ vykonávajúcich akýkoľvek druh práce, ktorých pracovný pomer sa spravuje Zákonníkom práce, aj „neaktívna časť“ pracovnej pohotovosti explicitne v zmysle § 96 ods. 2 ZP považuje za pracovný čas, tak podľa jeho názoru neexistuje žiadny logický, legitímny a akceptovateľný dôvod, prečo by „neaktívna

časť“ služobnej pohotovosti u hasičov nemala byť považovaná za súčasť ich pracovného (služobného) času, najmä ak fyzická a psychická náročnosť práce ako aj podmienky výkonu služobnej pohotovosti hasičov sú absolútne neporovnateľné s prácou „bežných“ zamestnancov!

135. Vzhľadom na skutočnosti uvedené vyššie ako aj na dôvody uvedené v samotnej žalobe považuje za zjavné a nepochybné, že článok 2 ods. 1 Smernice 2003/88/ES nebol správne transponovaný do ZoHaZZ, keďže služobná pohotovosť vykonávaná hasičmi nie je považovaná za pracovný čas, čo je v rozpore s predmetným článkom Smernice ako aj s judikatúrou Súdneho dvora.

136. 2. Transpozícia článku 6 Smernice 2003/88/ES

V tejto súvislosti žalovaný uvádza, že podľa jeho názoru bol aj článok 6 Smernice 2003/88/ES náležite a správne transponovaný do ustanovení ZoHaZZ, čo podkladá tvrdením, že „napriek tomu, že vnútroštátne právo neupravuje explicitne maximálny priemerný týždenný služobný čas uvedený konkrétnym počtom hodín, tak ako je tomu v Smernici 2003/88/ES, zákon č. 315/2001 Z. z. a Kolektívne zmluvy dostatočne ustanovujú počty hodín služobného času hasičov, podľa ktorého hasiči vykonávajú štátnu službu, ako aj rozsah hodín služby nadčas za príslušný rok. Z uvedeného vyplýva, že dotknuté právne predpisy sú transponované v článku 6 Smernice 2003/88/ES správne.“

137. K citovanému tvrdeniu žalovaného v prvom rade uvádza, že (tak ako bolo uvedené vyššie) vnútroštátne právo (ZoHaZZ) a kolektívne zmluvy síce formálne stanovujú dĺžku týždenného služobného času hasičov, avšak tieto obmedzenia dĺžky pracovného času sú len čisto teoretické, iluzórne a sú v reálnej praxi sústavne porušované (prekračované). K prekračovaniu pracovného času pritom dochádza v prvom rade v dôsledku skutočnosti, že služobná pohotovosť hasičov je umelo odčlenená od pracovného času a nie je považovaná za pracovný (služobný) čas!

138. Dôvody, pre ktoré je presvedčený o tom, že ani článok 6 ods. 1 Smernice 2003/88/ES nebol v skutočnosti správne (resp. z materiálnej stránky vôbec) transponovaný do ustanovení ZoHaZZ, už podrobne zdôvodnil v samotnej žalobe, pričom podrobná právna argumentácia je aj v tomto smere podporená judikatúrou Súdneho dvora. Nepovažuje za potrebné túto svoju argumentáciu na tomto mieste znova opakovať, preto na ňu len v podrobnostiach poukazuje a naďalej na nej zotrváva. Nad rámec už uvedeného preto len v nadväznosti na argumentáciu žalovaného doplnil nasledovné:

139. Z tvrdení žalovaného vyznieva, že sa snaží súd presvedčiť, že sa na hasičov vzťahuje výnimka z povinnosti dodržať maximálne 48-hodinový týždenný služobný (pracovný) čas tak, ako to ustanovuje Smernica, respektíve, že táto hranica nie je u hasičov v skutočnosti ani prekračovaná. Takáto právna argumentácia je však zjavne nesprávna je v úplnom rozpore so skutočnosťou, čo musí byť napokon aj samotnému žalovanému nepochybne známe z celého radu rozhodnutí súdov Slovenskej republiky, ktoré v skutkovo a právne takmer totožných sporoch posudzovali súlad ustanovení ZoHaZZ s článkom 6 ako aj článkom 2 Smernice, pričom jednoznačne a bez výnimky konštatovali nesúlad našej vnútroštátnej právnej úprav ZoHaZZ s predmetným článkom Smernice. V tomto smere je možné poukázať napr. na nasledovný právny názor odvolacieho súdu:

„15. Zákon o hasičskom a záchrannom zbore č. 315/2001 Z. z. v znení neskorších predpisov (ďalej len „Zákon“) v § 85 až § 94 upravuje podmienky výkonu štátnej služby so zameraním na pojmy: týždenný služobný čas, nerovnomerné rozvrhnutie služobného času, prestávky v štátnej službe, nepretržitý odpočinok medzi služobnými dňami, dĺžka nepretržitého odpočinku v týždni, dni služobného pokoja, štátna služba nadčas, služobná pohotovosť a dovolenka. Podľa prílohy č. 4 bod 6 cit. zák. do jeho znenia bola prebratá Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2003/88/ES zo dňa 4.11.2002 o niektorých aspektoch organizácie pracovného času (bod 6 prílohy č.4). K tomu je potrebné uviesť, že na prvý pohľad sa javí, že vnútroštátna právna úprava je v súlade s právom Únie. Problém je však „skrytý“ vo výklade pojmu „pracovný čas“, avšak z ust. cit. zák. nevyplýva, že by služobná pohotovosť hasičov v mieste výkonu služby bola považovaná za súčasť ich služobného času a práve v tom spočíva rozpor s právom Únie. Súdny dvor opakovane konštatoval, že pojem „pracovný čas“ uvedený v smernici 2003/88 je autonómny pojem práva EÚ, ktorý treba definovať podľa objektívnych vlastností s odkazom na systém a účel tejto smernice, ktorým je zlepšenie životných a pracovných podmienok pracovníkov. Článok 2 ods. 1 a 2 smernice 2003/88 vymedzuje „pracovný čas“ ako „akýkoľvek čas, počas ktorého pracovník pracuje podľa pokynov zamestnávateľa a vykonáva svoju činnosť alebo povinnosti...“ a „čas odpočinku“ ako „akýkoľvek čas, ktorý nie je pracovným časom“. Ako Súdny dvor zdôraznil vo svojej judikatúre, rozlišovanie je binárne: buď je určitý čas pracovným časom, alebo nie je. Normotvorca teda

nepovažoval za vhodné stanoviť nijakú ďalšiu kategóriu alebo kategórie, pomocou ktorých by umožnil určité rozlišovanie alebo nuansy. Súdny dvor v rozsudku vo veci C-51/15 C. K. D. B. predovšetkým zdôraznil, že členské štáty sa nemôžu, pokiaľ ide o určité kategórie hasičov prijatých do verejných hasičských služieb, odchýliť od súboru povinností vyplývajúcich z ustanovení smernice vrátane pojmov „pracovný čas“ a „čas odpočinku“. Smernica neumožňuje ani to, aby členské štáty ponechali v platnosti alebo prijali inú definíciu pojmu „pracovný čas“, ako je definícia uvedená v tejto smernici. Smernica síce stanovuje možnosť členských štátov uplatňovať alebo prijímať ustanovenia, ktoré sú priaznivejšie pre ochranu bezpečnosti a zdravia pracovníkov, ale táto možnosť sa neuplatňuje na definíciu pojmu „pracovný čas“. Toto konštatovanie potvrdzuje aj účel tejto smernice, ktorý má zabezpečiť, aby sa definície v nej uvedené nemohli vykladať rôzne v závislosti od vnútroštátneho práva. Článok 6 písm. b) smernice 2003/88 predstavuje pravidlo sociálneho práva Únie s osobitným významom, z ktorého má mať prospech každý pracovník, keďže je minimálnou požiadavkou určenou na zaistenie bezpečnosti a ochrany jeho zdravia, ktoré ukladá členským štátom povinnosť stanoviť 48-hodinovú hranicu pre priemerný týždenný pracovný čas, v súvislosti s ktorou je výslovne stanovené, že zahŕňa tak nadčasy ako aj pracovnú pohotovosť a od ktorej sa nemožno v žiadnom prípade odchýliť, pokiaľ ide o také činnosti, ako je činnosť hasičov, hoci by k tomu došlo len prostredníctvom súhlasu dotknutého pracovníka. Ako už Súdny dvor viac krát rozhodol, členské štáty nemôžu jednostranne určiť rozsah pôsobnosti článku 6 písm. b) smernice 2003/88 tak, že uplatnenie tohto nároku pracovníkov na to, aby priemerný týždenný pracovný čas nepresahoval túto maximálnu hranicu, budú viazať na nejakú podmienku alebo ho určitým spôsobom obmedzia.

16. So zreteľom na vyššie uvedené je potrebné urobiť záver, že vnútroštátna právna úprava v zmysle zák. č. 315/2001 Z. z. o hasičskom a záchranom zbore umožňuje zamestnávateľovi, resp. služobnému úradu rozvrhnúť príslušníkovi zboru služobný (pracovný) čas tak, že tento presiahne maximálnu hranicu, stanovenú v čl. 6 písm. b) cit. Smernice Európskeho parlamentu a rady 2003/88/ES zo 4.11.2003 o niektorých aspektoch organizácie pracovného času. Je potrebné zdôrazniť, že povinnosť členských štátov vyplývajúca zo smernice, ktorou je dosiahnuť výsledok stanovený smernicou, ako aj ich povinnosť prijať všetky opatrenia všeobecnej alebo osobitnej povahy na zabezpečenie splnenia tejto povinnosti, sa vzťahuje na všetky orgány členských štátov.

17. Vychádzajúc z vyššie uvedených skutočností, je potrebné konštatovať, že Slovenská republika ako členský štát EÚ v súlade s potrebou chrániť bezpečnosť a zdravie pracovníkov, konkrétne príslušníkov Záchraného a hasičského zboru, neprijala opatrenia nevyhnutné na zabezpečenie požiadavky, aby nebola prekročená maximálna hranica priemerného týždenného pracovného času, stanovenej v čl. 6 písm. b) cit. Smernice.“4.

140. Citovaný právny názor odvolacieho súdu je žalovanému nepochybne známy, keďže bol stranou sporovou stranou (žalovaným) v predmetnom spore. Uvedeným rozhodnutím odvolací súd len potvrdil už v súčasnosti ustálenú rozhodovaciu prax súdov Slovenskej republiky v obdobných sporoch, ktorá sa jednoznačne zhoduje v závere, že naša vnútroštátna právna úprava obsiahnutá v ZoHaZZ je, pokiaľ ide o požiadavku vymedzenia pracovného času a dodržania maximálneho týždenného pracovného času, v rozpore s ustanoveniami Smernice a teda, že predmetná Smernica nebola správne transponovaná do ich právneho poriadku.

141. Je presvedčený, že právna úprava obsiahnutá v ZoHaZZ bola prijatá v snahe „obísť“ článok 6 písm. b) Smernice a to zároveň s vedomím, že úpravou v ZoHaZZ bude priamo porušovaná Smernica v časti upravujúcej maximálny týždenný pracovný čas. K nezapočítavaniu pracovnej pohotovosti do služobného (pracovného) času totiž očividne dochádza zjavne z dôvodu, aby takto formálne nebola porušovaná predmetná Smernica v časti stanovujúcej limit týždenného pracovného času. Je však zjavné, že v tomto smere jednoznačne dochádza k priamemu porušovaniu Smernice 2003/88/ES, ktorá nebola reálne (materiálne) transponovaná do ich vnútroštátneho právneho poriadku a takýto postup je v priamom rozpore aj s konštantnou judikatúrou Súdneho dvora.

142. K nároku na náhradu škody

Žalovaný tvrdí, že údajne neosvedčil, že by mu vznikol nárok na náhradu škody a uvádza že mu nie je zrejmé, ako mu uplatnená škoda vôbec mohla vzniknúť. Ďalej uvádza, že bol za výkon služobnej pohotovosti odmeňovaný a počas služobnej pohotovosti mohol odpočívať alebo sa venovať inej činnosti.

143. Žalovaný hneď v úvode vyjadrenia k žalobe tvrdí: „Žalovaný uvádza, že článok 6 Smernice 2003/88 je spomenutý v článku 17 ods. 1 Smernice, ktorý umožňuje členským štátom, aby sa odchýlili

od uplatňovania tohto článku za predpokladu, že dodržiajú všeobecnú zásadu ochrany bezpečnosti a zdravia pracovníkov, pričom jedným z dôvodov neuplatňovania je situácia (ako je to v tomto prípade) keď sa jedná o protipožiarne služby a služby civilnej ochrany“. Túto argumentáciu žalovaného považuje v okolnostiach prejednávanej veci za pokus o očividné zavádzanie súdu. Článok 17 ods. 1 Smernice 2003/88/ES sa totiž na hasičov – príslušníkov HaZZ vôbec nevzťahuje, čo je úplne zjavné už len zo samotnej textácie tohto ustanovenia! Až v článku 17 ods. 3 písm. b) bod iii) Smernice sa síce uvádzajú aj protipožiarne služby, avšak čo je podstatné, odchýlky, ktoré toto ustanovenie pripúšťa, sa môžu týkať len článkov 3, 4, 5, 8 a 16 Smernice, teda medzi prípustnými odchýlkami nie je uvedený článok 6 Smernice, z čoho jednoznačne vyplýva, že odchýlka sa nesmie týkať maximálne 48-hodinového týždenného pracovného času, ktorý tak nesmie byť prekročený!

144. Žalovaný ďalej uvádza, že ak nie je nariadený služobný zásah, môže v práci odpočívať alebo venovať sa inej činnosti, na čo má na hasičskej stanici vymedzený priestor na odpočinok, čím v podstate namieta, že služobná pohotovosť nemá byť považovaná za súčasť služobného (pracovného) času. V tejto súvislosti postačuje opätovne len poukázať vyššie zmienené rozhodnutia Súdneho dvora vo veciach O., P. J. K., z ktorých úplne jednoznačne vyplýva, že pracovný čas zodpovedajúci pracovnej pohotovosti a pohotovostnej službe, počas ktorých je dotknutý pracovník fyzicky prítomný na pracovisku, je súčasťou pojmu „pracovný čas“ v zmysle Smernice 2003/88/ES. Je teda absolútne nepochybné, že aj služobná pohotovosť (či už ide o jej „aktívnu“ alebo „neaktívnu“ časť), je súčasťou pracovného (služobného) času! Rozhodujúcim kritériom pri posudzovaní toho čo je a čo nie je pracovný čas, je požiadavka prítomnosti na mieste určenom zamestnávateľom a okamžitej pripravenosti na poskytovanie príslušných služieb, resp. práce.

145. V jeho prípade ako hasič nielenže musí byť počas celej doby služobnej pohotovosti v budove hasičskej stanice a túto nemôže opustiť, ale zároveň musí byť vždy, počas celej doby trvania určenej služobnej pohotovosti, pripravený do 1 minúty od ohlásenia vykonať výjazd. Počas celej služobnej pohotovosti, ktorá je vykonávaná v nočných hodinách (v súčasnosti od 22:00 do 06:00 hod), čo ju robí o to náročnejšou a vyčerpávajúcejšou, je oblečený v služobnej rovnošate a musí byť fyzicky aj psychicky pripravený okamžite po vyhlásení poplachu vykonať výjazd, pričom možnosť „oddychovať“ je za takýchto okolností doslova iluzórna. Je teda nepochybné, že aj počas celej služobnej pohotovosti musí byť k dispozícii svojmu zamestnávateľovi na mieste ním určenom (hasičská stanica) a zároveň musí byť okamžite pripravený na vykonanie služobného zákroku. Ani tzv. „neaktívnu časť“ služobnej pohotovosti hasiča teda v žiadnom prípade nemožno reálne označiť za „odpočinok“.

146. Tvrdenia žalovaného o „možnosti odpočívať alebo sa venovať inej činnosti“ sú v prvom rade absolútne právne irelevantné vo vzťahu k záveru, že služobná pohotovosť hasičov má byť započítavaná do pracovného času, čo úplne jednoznačne a záväzne konštatuje judikatúra Súdneho dvora, do ktorej vnútroštátny súd ani nemá možnosť sa odchyliť. Zároveň však táto „obrana“ žalovaného nevyznieva nijako inak než tak, že žalovaný aj v tomto smere hľadá akýkoľvek, čo aj právne bezpredmetný a vecne úplne zavádzajúci „argument“, aby formálne spochybnil právne nespochybniteľné skutočnosti, ktoré objektívne nie sú a nemôžu byť v z právneho hľadiska žiadnom prípade sporné.

147. Vo vzťahu k polemike žalovaného o tom, či služobná pohotovosť je alebo nie je súčasťou pracovného času, je možné okrem už vyššie zmienených rozhodnutí analogicky poukázať aj na uznesenie Súdneho dvora C-437/05 zo dňa 11.01.2007 vo veci C.. V uvedenom prípade išlo o nemocničného lekára, ktorý musel byť počas pracovnej pohotovosti prítomný na pracovisku v priestoroch určených zamestnávateľom, v ktorých mal pridelenú miestnosť s posteľou a kde mohol spať v čase, kedy jeho činnosť nebola potrebná. Súdny dvor k posúdeniu, či takúto „neaktívnu časť“ pracovnej pohotovosti je potrebné považovať za pracovný čas, judikoval nasledovne:

„27. Súdny dvor vyvodil záver, že pracovná pohotovosť, ktorú pracovník vykonáva v režime fyzickej prítomnosti v zariadení zamestnávateľa, sa musí považovať ako celok za „pracovný čas“ v zmysle smernice 93/104 nezávisle od toho, akú prácu dotknutá osoba skutočne vykonala v priebehu tejto pracovnej pohotovosti (pozri rozsudok K. J. R., už citovaný, bod 46 a citovanú judikatúru).

28. Okolnosť, že pracovná pohotovosť zahŕňa určité neaktívne obdobie, je v tejto súvislosti úplne irelevantná. Rozhodujúcim faktorom pre posúdenie, či sú naplnené charakteristické znaky pojmu „pracovný čas“ v zmysle smernice 93/104 aj v pohotovostnej službe, ktorú pracovník vykonáva na svojom pracovisku, je skutočnosť, že je povinný byť fyzicky prítomný na mieste určenom zamestnávateľom a byť mu k dispozícii, aby v prípade potreby mohol okamžite poskytnúť primerané služby. Tieto povinnosti

je preto potrebné považovať za výkon činnosti tohto pracovníka (pozri rozsudok K. J. R., už citovaný, body 47 a 48 a citovanú judikatúru).

29. Vzhľadom na to, že články 1 až 6 smernice 2003/88 sú svojím znením v podstate totožné s článkami 1 až 6 smernice 93/104, je výklad danej smernice uvedený v bodoch 24 až 28 tohto uznesenia uplatniteľný v celom rozsahu na smernicu 2003/88.“

148. Právne závery vyplývajúce z citovaného rozhodnutia Súdneho dvora sú pritom plne aplikovateľné aj na tento spor. Je teda absolútne nepochybné, že aj „neaktívnu časť“ služobnej pohotovosti hasiča je nevyhnutne potrebné považovať za súčasť jeho služobného (pracovného) času. Smernica síce priamo neupravuje otázku započítavania pracovnej pohotovosti do maximálneho (týždenného) pracovného času, avšak aj táto otázka už bola jednoznačne vyriešená judikatúrou Súdneho dvora a to tak, že do celkového pracovného času hasiča je nutné započítavať aj odpracované hodiny služobnej pohotovosti, ktoré sú vykonávané v mieste určenom zamestnávateľom – teda nepochybne aj tzv. určenú služobnú pohotovosť, ktorú každý hasič vykonáva v rámci každej jednej pracovnej zmeny.

149. Priamo hasičov sa v tomto smere týka rozsudok Súdneho dvora C-429/09 zo dňa 25.11.2010 vo veci G. H., z ktorého taktiež vyplýva, že pracovná pohotovosť vykonávaná hasičmi sa musí považovať za pracovný čas a to tak v zmysle Smernice 93/104/ES, ako aj v zmysle Smernice 2003/88/ES. Považuje preto za absolútne nepochybné, že služobná pohotovosť hasičov sa musí považovať za pracovný čas a teda aj započítavať do maximálneho pracovného času podľa článku 6 písm. b) Smernice. Zároveň považuje za nepochybnú a už doposiaľ predloženými listinnými dôkazmi (Dôkaz 2 – prehľadná tabuľka, Dôkaz 3 – výplatné pásky a Dôkaz 4 – výpisy z dochádzkového systému SAP) za preukázanú tú podstatnú skutočnosť, že počas celého žalovaného obdobia pravidelne odpracoval viac, ako 48 hodín týždenne vrátane služobnej pohotovosti a nadčasov.

150. V kontexte pretrvávajúcich námietok žalovaného o tom, že „neaktívnu časť“ pracovnej pohotovosti nemožno podľa neho považovať za súčasť pracovného času, ešte navyše poukázal aj na recentnú judikatúru Súdneho dvora, ktorý v rozsudku zo dňa 09.09.2021 vo veci C-107/19 XR proti Dopravní podnik hl. m. Prahy, aj na to, že „v zmysle rozhodnutia Súdneho dvora C-46/93 A. K. I. (bod 84).

151. Pokiaľ žalovaný poukazuje na právny názor Súdneho dvora C-46/93 zo dňa 05.03.1996 vo veci A. K. I. O., tu je potrebné zdôrazniť, že tento svoj pôvodný právny názor Súdny dvor zásadne korigoval a vysvetlil vo svojej neskoršej a stále aktuálnej judikatúre a to konkrétne v rozsudku vo veci G. H., kde v tejto súvislosti judikoval nasledovne:

„75. V tejto súvislosti treba pripomenúť, že pokiaľ ide o uplatnenie dostupných právnych prostriedkov na účely spochybnenia zodpovednosti členského štátu za porušenia práva Únie, Súdny dvor už konštatoval, že vnútroštátny súd môže overiť, či poškodená osoba vyvinula primerané úsilie na to, aby sa vyhlala škoda alebo obmedzila jej výšku, a či najmä v primeranom čase využila všetky právne prostriedky, ktoré mala k dispozícii (rozsudky A. K. I. J. H., už citovaný, bod 84; L. Q. R. L. L. Q. G. F., už citovaný, bod 124, ako aj z 24. marca 2009, K. O., C-445/06, Zb. s. I-2119, bod 60).

76. Podľa zásady, ktorá je spoločná právnym systémom členských štátov, musí totiž poškodená osoba pod hrozbou toho, že sama bude musieť znášať škodu, vyvinúť primerané úsilie, aby obmedzila rozsah škody (rozsudky z 19. mája 1992, B. J. R./E. J. T., C-104/89 a C-37/90, Zb. s. I-3061, bod 33; A. K. I. J. H., už citovaný, bod 85, ako aj K. O., už citovaný, bod 61).

77. Z judikatúry Súdneho dvora však vyplýva, že by bolo v rozpore so zásadou efektivity uložiť poškodeným osobám povinnosť systematicky využívať všetky právne prostriedky, ktoré sú im k dispozícii, aj keď by to spôsobilo nadmerné ťažkosti alebo by to od nich nebolo možné rozumne vyžadovať (rozsudok K. O., už citovaný, bod 62).

78. Súdny dvor už teda rozhodol, že výkon práv priznaných jednotlivcom priamo uplatniteľnými ustanoveniami práva Únie by bol znemožnený alebo nadmerne sťažený, ak by ich návrhy na náhradu škody založené na porušení práva Únie museli byť zamietnuté alebo čiastočne zamietnuté iba z toho dôvodu, že sa jednotlivci nedomáhali práva, ktoré im priznáva právo Únie a ktoré im vnútroštátny zákon odoprel, s cieľom napadnúť zamietnutie členského štátu prostredníctvom právnych prostriedkov určených na tento účel, dovoľávajúc sa prednosti a priameho účinku práva Únie (pozri rozsudky z 8. marca 2001, B. J. R., C-397/98 a C-410/98, Zb. s. I-1727, bod 106, ako aj K. O., už citovaný bod 63).

79. V prejednávanej veci treba pripomenúť, že ako vyplýva z bodu 33 tohto rozsudku, článok 6 písm. b) smernice 2003/88, ktorého cieľom je zabezpečiť účinnú bezpečnosť a ochranu zdravia pracovníkov tým, že im zaručí právo na maximálny týždenný pracovný čas, ako aj minimálny čas odpočinku, predstavuje

pravidlo sociálneho práva Únie s osobitným významom, od ktorého sa v prípade neprebratia článku 22 ods. 1 tejto smernice nemôže odchyliť nijaký zamestnávateľ vo vzťahu k takému pracovníkovi, ako je G. H..

80. Ako už pritom Súdny dvor rozhodol, pracovník sa má považovať za slabšiu stranu v rámci pracovnoprávneho vzťahu, takže je nutné zabrániť tomu, aby ho mal zamestnávateľ možnosť v jeho právach obmedzovať (pozri v tomto zmysle rozsudok I. J. R., už citovaný, bod 82).

81. Vzhľadom na toto slabšie postavenie môže byť totiž takýto pracovník odradený od otvoreného uplatňovania svojich práv voči zamestnávateľovi, keďže uplatňovanie týchto práv ho môže vystaviť opatreniam zamestnávateľa, ktoré môžu mať vplyv na pracovnoprávny vzťah v neprospech tohto pracovníka.

83. Okrem toho treba zdôrazniť, že v takej veci ako vo veci samej, ktorá sa týka porušenia ustanovenia práva Únie s priamym účinkom zo strany zamestnávateľa vo verejnom sektore, má povinnosť dotknutých pracovníkov najprv požiadať svojho zamestnávateľa o skončenie porušovania tohto ustanovenia na účely získania náhrady škody vzniknutej v dôsledku tohto porušenia za následok, že orgánom dotknutého členského štátu sa umožní, aby bola povinnosť dbať o dodržovanie takýchto noriem systematicky prenášaná na jednotlivca, čím sa týmto orgánom môže umožniť, aby boli v prípade nepodania takejto žiadosti vyňaté z ich dodržovania.

84. Ako však správne uviedli G. H. J. T., článok 6 písm. b) smernice 2003/88 ani zďaleka nevyžaduje, aby dotknutí pracovníci požiadali svojho zamestnávateľa o dodržovanie minimálnych požiadaviek upravených týmto ustanovením, ale naopak, zamestnávateľovi nariaďuje, aby v prípade, ak je do vnútroštátneho práva prebratá výnimka upravená v článku 22 tej istej smernice, získal osobný, výslovný a slobodne vyjadrený súhlas uvedeného pracovníka s tým, že sa vzdáva práv priznaných týmto článkom 6 písm. b) (pozri rozsudok I. J. R., už citovaný, body 82 a 84).

85. Okrem toho treba pripomenúť, že podľa judikatúry a ako už vyplýva z bodov 39 a 40 tohto rozsudku, ak sú splnené podmienky požadované na to, aby sa ustanovení smernice mohli dovolávať jednotlivci pred vnútroštátnymi súdmi, sú všetky orgány členských štátov vrátane decentralizovaných orgánov, akými sú spolkové krajiny, mestá alebo obce, prípadne aj ako verejnoprávni zamestnávateľia, už z tohto dôvodu povinné tieto ustanovenia uplatňovať (pozri v tomto zmysle rozsudky Q., už citovaný, body 30 až 33, ako aj H., už citovaný, body 61 a 63).

86. Za týchto podmienok treba dospieť k záveru, že nemožno považovať za primerané požadovať od takého pracovníka, ktorému rovnako ako G. H. vznikla škoda z dôvodu, že jeho zamestnávateľ porušil práva priznané článkom 6 písm. b) smernice 2003/88, aby na účely uplatnenia nároku na získanie náhrady tejto škody najprv podal žiadosť tomuto zamestnávateľovi.

87. Z toho vyplýva, že požiadavka takejto predchádzajúcej žiadosti je v rozpore so zásadou efektivity.“

152. Rozhodnutie Súdneho dvora vo veci G. H. sa týkalo hasiča a náhrady škody, ktorá mu vznikla porušením článku 6 písm. b) Smernice. Z tohto rozhodnutia vyplýva, že nie je primerané požadovať od takého zamestnanca, akým je hasič, aby sa u svojho zamestnávateľa dovolával dodržiavania úniového práva, ktoré mu vnútroštátny zákon odoprel, keďže by to bolo v rozpore so zásadou efektivity. Zároveň citované rozhodnutie jednoznačne potvrdzuje, že článok 6 písm. b) Smernice ani zďaleka nevyžaduje, aby dotknutí pracovníci požiadali svojho zamestnávateľa o dodržiavanie minimálnych požiadaviek upravených týmto ustanovením. Je teda nepochybné, že nebolo a nie je možné od neho spravodlivo požadovať, aby sa na účely uplatnenia nároku na náhradu škody najprv voči svojmu zamestnávateľovi domáhal dodržiavania úniového práva a aby takýmto spôsobom „odvracal vznik ujmy či obmedzoval jej rozsah“.

153. V nadväznosti na uvedené, pokiaľ ide o tvrdenia žalovaného, že „nevyvinul žiadnu snahu na to, aby vzniku škody predišiel“, považuje za doslova absurdné, že žalovaný, ktorý minimálne zo všetkých, doposiaľ právoplatne súdmi rozhodnutých vecí v obdobných konaniach dlhoročne vie a musí vedieť, že právna úprava ZoHaZZ je v rozpore so Smernicou a že tým sústavne porušuje úniové právo, sa snaží preniesť zodpovednosť a dôsledky za svoje vlastné (ne)konanie na jednotlivých žalobcov-hasičov, ak sa títo legitímne domáhajú náhrady takto vzniknutej škody. Je to pritom práve žalovaný, ktorý by sa za takejto situácie mal snažiť odškodniť žalobcov a najmä do budúcnosti zamedziť ďalšiemu porušovaniu ich práv. Postoj žalovaného a jeho argumentácia aj v tomto konaní však budí dojem, že žalovaný sa len snaží prenášať zodpovednosť za tento stav na samotných, ním poškodených žalobcov, pričom protiprávny stav naďalej vedome udržiava.

154. Ak je zjavné, že k odstráneniu tohto protiprávneho stavu žalovaného doposiaľ nepohlo ani už doposiaľ odhadom minimálne 100 právoplatných súdnych rozhodnutí, ktoré jednoznačne a bez výnimky potvrdili rozpor ZoHaZZ so Smernicou a porušovanie práv hasičov na max. 48-hodinový týždenný pracovný čas, tak by od žalovaného rád vedel, aké konkrétne – a reálne účinné – kroky mal uskutočniť, aby ako jednotlivец tento dlhoročný protiprávny stav napravil či zvrátil! Reálne vyriešenie tohto protiprávneho stavu vyžaduje nielen legislatívnu zmenu, ale najmä značné rozšírenie počtu zásahových hasičov, čo sú zjavne také skutočnosti, ktoré žiadny jednotlivец (hasič) nemá možnosť vlastným konaním akokoľvek ovplyvniť.

155. Žalovaný taktiež poukazuje na to, že počas ním uvádzaných „referenčných období“ boli prijaté „rôzne opatrenia“ a bol vyhlásený núdzový stav súvisiaci so šírením nákazy COVID-19. V nadväznosti na to žalovaný poukazuje na rozsudok Súdneho dvora C-742/19 (body 50–59 tohto rozsudku) a z tohto sa snaží vyvodzovať právny záver, že Smernica vlastne nemusela byť voči hasičom v ním uvádzaných obdobiach dodržaná. Aj táto argumentácia je, obdobne ako zostávajúce tvrdenia, ktorými sa žalovaný snaží spochybniť dôvodnosť žaloby.

156. Podrobne vyvrátil tvrdenia žalovaného o tom, že činnosť hasiča má údajne spadať pod „osobitné činnosti služieb civilnej ochrany“, z čoho sa žalovaný snažil vyvodzovať záver, že Smernica sa v celom rozsahu na hasičov nevzťahuje. Ak sa teda žalovaný aj v tomto smere opätovne snaží vytrhávať veci z kontextu a vyvodzovať z niektorých odsekov rozsudku Súdneho dvora vo veci C-742/19 záver, že vzhľadom na pandémiu ochorenia COVID-19 (ktorú v tomto rozhodnutí Súdny dvor ani len náznakom nezmieňuje) sa na neho ako hasiča predmetná Smernica nevzťahovala resp. že podľa žalovaného nebolo potrebné v ním uvádzaných obdobiach nutne dodržiavať článok 6 písm. b) Smernice o maximálnom pracovnom čase, tak túto argumentáciu považuje za očividne zavádzajúcu. Dokonca aj z predmetného rozhodnutia C-742/19 (keby vôbec bolo na tento spor aplikovateľné, čo nie je) totiž jednoznačne vyplýva, že Súdny dvor síce u vojakov (nie hasičov) pripustil, že za určitých okolností osobitnej závažnosti „nemusia byť dočasne dodržané všetky pravidlá uvedené v smernici 2003/88“ (bod 59), avšak zároveň aj výslovne stanovil, ktoré konkrétne ustanovenia Smernice nemusia byť dodržané.

157. Ako je zjavné, medzi článkami uvedenými v rozsudku Súdneho dvora C-742/19 sa nenachádza článok 6 Smernice, ktorý stanovuje maximálny 48-hodinový priemerný týždenný pracovný čas, preto ani z predmetného rozhodnutia, na ktoré sa žalovaný odvoláva, nemožno žiadnym spôsobom vyvodiť žalovaným prezentovaný záver, že počas ním uvádzaného obdobia nebolo nutne dodržiavať povinnosť vyplývajúcu z článku 6 písm. b) Smernice! Ani v zmysle záverov Súdneho dvora v rozhodnutí C-742/19 nie je možné vykladať výnimku článku 2 ods. 2 Smernice 89/391/EHS tak, že karanténa alebo opatrenia proti šíreniu ochorenia COVID-19 by boli okolnosťami osobitnej závažnosti alebo rozsahu, keďže tieto opatrenia ani situácia nevyžadovala nepretržité zásahy hasičov v danom období ani nevyžadovali zmenu pracovného nasadenia. Odkazovaný rozsudok sa navyše explicitne týkal práce vojakov v armáde, a nie hasičov. Vzhľadom na uvedené preto považuje aj túto námietku žalovaného za zjavne účelovú a nedôvodnú.

158. Žalovaný taktiež poukazuje na bod 98 predmetného rozsudku Súdneho dvora C-742/19, podľa ktorého „článok 2 smernice 2003/88 sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby sa doba strážnej služby, počas ktorej je vojak povinný zdržiavať sa v kasárňach, kde je pridelený, pričom nevykonáva skutočnú prácu, odmeňovala iným spôsobom ako doba strážnej služby, počas ktorej tento vojak skutočne pracuje“. Tu opätovne zdôrazňuje, že podstatou žaloby nie je to, že je za výkon služobnej pohotovosti odmeňovaný neprimerane nízkou „odmenou“ – peňažnou náhradou za služobnú pohotovosť! Podanou žalobou sa domáha náhrady škody za porušovanie jeho osobnostných práv vymedzených v žalobe vzniknutej porušením článku 6 písm. b) Smernice, teda prekročovaním maximálneho týždenného pracovného času! Ide o skutkovo a právne odlišné nezameniteľné nároky a už len preto neobstojí poukazovanie žalovaného na predmetné rozhodnutie Súdneho dvora, ktoré tu nemá relevanciu už len preto, že primárne rieši úplne inú právnu otázku, než ktorá je predmetom tohto sporu. Žalovaný sa takýmto spôsobom opätovne len snaží zahmlievať skutočnú podstatu sporu a pri svojej procesnej obrane používa zavádzajúce tvrdenia a argumenty, ktoré však na predmet tohto sporu vôbec nedopadajú.

159. Samotný spôsob výpočtu resp. určenia výšky žalovanej nemajetkovej ujmy v peniazoch analogickým použitím § 122 ods. 1 písm. a) ZoHaZZ používa z dôvodu neexistencie akéhokoľvek vnútroštátneho predpisu, ktorý by upravoval nárok na náhradu škody vzniknutej jednotlivcovi porušením

úniového práva. Napriek tomu, že žalovanému musí byť z rozhodovacej praxe súdov v týchto sporoch nepochybne známe, že jeho tvrdenia o tom, že ide o „mzdový nárok“ sú nesprávne a nedôvodné, na tejto zavádzajúcej argumentácii naďalej zotrváva.

160. Skutočnosť, akým spôsobom vypočítaval výšku žalovaného nároku v žiadnom prípade neznamená, že žalobou uplatňuje „mzdový nárok“, ako to zavádzajúco tvrdí žalovaný. Žalovaný spôsob výpočtu nároku použil hlavne z dôvodu, že naša právna úprava neobsahuje spôsob stanovenia výšky náhrady škody z porušenia úniového práva, pričom stanovenie jej výšky analogickým použitím § 122 ods. 2 písm. a) ZoHaZZ a § 122 ods. 1 ZoHaZZ (ako rozdiel medzi nimi za každú odpracovanú hodinu určenej služobnej pohotovosti) naďalej považuje logický a legitímny spôsob stanovenia primeraného odškodnenia, ktorý súčasne rešpektuje zásadu ekvivalencie a efektivity tak, ako ich stanovuje judikatúra Súdneho dvora. V žiadnom prípade sa teda nejedná o „mzdový nárok“ ako to tvrdí žalovaný pričom aj túto jeho námietku považuje za zjavne účelovú, ktorej snahou je len nájsť podklad na tvrdenie, prečo údajne nie je pasívne vecne legitimovaný v tomto spore.

161. Žalovaný namieta použiteľnosť rozhodnutí Súdneho dvora vo veciach G. H. s odôvodnením, že podľa žalovaného v tom prípade „išlo o mestského hasiča, ktorého výkon služby sa značne odlišuje od príslušníka Hasičského a záchranného zboru, ktorého zriaďovateľom je štát, pričom príslušníci Hasičského a záchranného zboru požívajú rozsiahle výhody a osobitný systém sociálneho zabezpečenia“. Aj túto argumentáciu považuje za zavádzajúcu a právne irelevantnú. Skutočnosť, či je niekto podľa vnútroštátneho práva profesionálny, dobrovoľný, mestský, štátny alebo akýkoľvek iný (napr. závodný) hasič, je totiž absolútne irelevantná na účely charakteristiky pracovníka, na ktorého sa vzťahujú ustanovenia Smernice, čo bolo nespočetne krát a bez výnimky konštatované nielen v rozhodnutiach Súdneho dvora, ale aj vo všetkých doterajších rozhodnutiach súdov Slovenskej republiky v obdobných sporoch.

162. Žalovaný sa taktiež bráni tvrdeniami, že „...žalobca pri vzniku služobného pomeru akceptoval všetky podmienky, ktoré sa vzťahujú na výkon štátnej služby príslušníka Hasičského a záchranného zboru v zmysle zákona č. 315/2001 Z. z. S plánovaným rozvrhom služobného času bol žalobca vždy oboznámený v súlade s § 86 ods. 4 zákona č. 315/2001 Z. z., čo potvrdzoval svojim podpisom. Rovnako bol žalobca vždy riadne oboznámený so všetkými internými predpismi a Kolektívnymi zmluvami a to aj s tými, ktoré upravujú rozsah výkonu služby.“ Žalovaný k tomu taktiež uvádza tvrdenie, že: „žalobca vedel o všetkých podmienkach výkonu služby a za toto obdobie ani raz nedošlo k tomu, že by tieto podmienky namietal, nikdy nepožiadaval o ich vysvetlenie a ani iným spôsobom sa nedomáhal svojich práv“. Túto formu obrany považuje zo strany žalovaného štátu za úplne zarážajúcu a neakceptovateľnú. Týmito tvrdeniami sa žalovaný zrejme snaží dôvodiť, že k porušovaniu Smernice vlastne vôbec nedochádzalo a ak aj áno, tak za ňu vlastne nezodpovedá a zrejme si za to, že štát dlhoročne vedome porušuje Smernicu, môžu sami hasiči, ktorí v HaZZ pôsobia. Takéto tvrdenia považuje za úplné prevrátenie nielen právnej, ale aj formálnej logiky a zo strany štátu, ktorý má garantovať dodržiavanie všetkých práv stanovených predpismi Európskej únie, sú takéto tvrdenia úplne zarážajúce. Ak totiž túto argumentáciu žalovaného zúžime na podstatu, tak žalovaný sa vlastne snaží tvrdiť, že pokiaľ štát vyvolá a udržiava protiprávny stav, tak sa táto protiprávnosť „zhojí“ v prípade, ak subjekt práva (zamestnanec) vstúpi do pracovného/ služobného pomeru, v ktorom sa protiprávny stav prejavuje a v takom prípade štát za ním vyvolaný protiprávny stav nezodpovedá. Takýto prístup je nutné absolútne odmietnuť ako očividne absurdný a popierajúci princíp materiálneho právneho štátu.

163. Skutočnosť, či on (alebo aj ktorýkoľvek iný hasič) v čase nástupu do HaZZ vedel alebo nevedel o tom, že ZoHaZZ je v rozpore so Smernicou v dôsledku nezapočítania služobnej pohotovosti do pracovného času a prekročovania maximálneho 48-hodinového týždenného pracovného času, totiž očividne nijako nevyvracia elementárny a rozhodujúci fakt, že Smernica bola nesprávne transponovaná a ani nie je reálne dodržiavaná a to jednoznačne zavinením samotného žalovaného–štátu! Ako právny laik o existencii predmetnej Smernice v čase nástupu do HaZZ nevedel, čo však logicky neznamená, že mu tým pádom práva priznané Smernicou nepatria a úplne nepochybne to ani neznamená, že ju žalovaný (štát) nemusí dodržiavať!

164. V kontexte uvedeného je taktiež potrebné zdôrazniť, že on, rovnako ako každý príslušník HaZZ, sú viazaní ZoHaZZ a musí ho dodržiavať aj v prípade, že je tento vnútroštátny predpis v rozpore s právom Európskej únie tak, ako je tomu aj v tomto prípade. Ak by teda tak mal „riešiť“ porušovanie

jeho práv a prekračovanie maximálneho týždenného pracovného času spôsobom tak, ako to žalovaný naznačuje – teda nepodpísaním plánu služieb a odmietnutím vykonávať služobnú pohotovosť, alebo ako žalovaný uvádza „žiadať, aby mu táto nebola určovaná“, malo by to dôsledky v porušení zákona a služobnej prísahy a výsledkom by nevyhnutne bolo rozviazanie jeho služobného pomeru! Zároveň by za neho (a rovnako ani za jeho kolegov, ktorí by zvolili takýto spôsob „riešenia“ tohto dlhoročného protiprávneho stavu) nemal kto slúžiť v hasičských zmenách a došlo by tak fakticky k znefunkčneniu akcieschopnosti Hasičského a záchranného zboru a reálne by nemal kto zasahovať pri všetkých tých kritických udalostiach, pri ktorých hasiči zasahujú. Túto elementárnu skutočnosť si žalovaný zjavne pri svojej argumentácii v rámci jeho procesnej obrany akosi neuvedomuje. Argumentáciu žalovaného, že mal postupovať podľa § 69 ods. 1 písm. g) ZoHaZZ resp. § 69 ods. 4 ZoHaZZ, preto považuje za zjavne nedôvodnú.

165. K poukazovaniu žalovaného na interné dokumenty či kolektívne zmluvy pre HaZZ, z ktorých sa žalovaný zrejme snaží vyvodzovať záver, že jeho práva porušované vlastne neboli lebo s nimi bol „vždy riadne oboznámený“ už len dodal, že žiadne ustanovenie kolektívnej zmluvy ani žiadny interný predpis ho nemohol a nemôže pozbaviť práva, ktoré mu priznáva článok 6 písm. b) Smernice. Kolektívne zmluvy môžu prípadne zakotvovať len vyšší rozsah práv, než vyplývajú zo Smernice a teda priznávať práva „nad rámec“ Smernice, v žiadnom prípade však kolektívna zmluva nemôže zužovať práva priznané Smernicou, a to už vôbec nie pokiaľ ide o kogentnú definíciu pojmu „pracovný čas“ podľa článku 2 Smernice a právo na maximálne 48-hodinový týždenný pracovný čas zakotvený článkom 6 písm. b) Smernice. Žiadne interné predpisy ani kolektívne zmluvy bez ohľadu na to, či a kedy bol s nimi oboznámený, ho nemohli pozbaviť týchto práv vyplývajúcich zo Smernice a on sa týchto práv ani nikdy nevzdal.

166. K náhrade nemajetkovej ujmy

Žalovaný tvrdí, že žalovanú výšku nároku považuje za „zjavne neprimeranú, a to aj s porovnaním výšky náhrad, ktorá je priznávaná obetiam trestných činov, ktorých ujma je v porovnaní s údajnou ujmovou žalobcu podľa ich názoru podstatne vyššia“, pričom poukazuje na viaceré rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“), v ktorých sa tento zaoberal výškou náhrad nemajetkovej ujmy v peniazoch. K tomuto je potrebné v prvom rade zdôrazniť, že žalovaný sa tu snaží porovnávať neporovnateľné a z jeho pohľadu ide opäť raz o zavádzajúcu argumentáciu o to viac, že sám žalovaný veľmi dobre vie, že aj táto jeho argumentácia bola súdmi odmietnutá.

167. Žalovaný totiž poukazuje na rozhodnutia ESLP, ktoré sa zaoberali zásahmi do osobnosti neoprávnenou kritikou resp. usmrtením člena rodiny, čiže je zjavné, že ide o neporovnateľné skutkové okolnosti v porovnaní s týmto sporom. K tejto námietke žalovaného sa už opakovane vyjadroval a odmietol ju ako nedôvodnú aj Krajský súd v Banskej Bystrici, keď uviedol:

„Vzhľadom na špecifickosť zásahu do osobnosti žalobcu v dôsledku porušenia práva Únie a trvanie zásahu nie je dobre možné porovnanie s inými obdobnými prípadmi zásahov ako to namieta žalovaný v podanom odvolaní (v prípade zásahov do osobnosti neoprávnenou kritikou, resp. usmrtením člena rodiny ide o rozdielne skutkové okolnosti). Prisúdená náhrada nemajetkovej ujmy neprevyšuje ani náhrady priznávajúce v týchto prípadoch, resp. obetiam trestných činov. Neobstojí ani argumentácia žalovaného, že nemôže byť stranou sporu o ochranu osobnosti, pretože ustanovenia o ochrane osobnosti boli aplikované len na základe analógie ako podklad pre určenie výšky nemajetkovej ujmy žalobcu, kým predpoklady zodpovednosti žalovaného za spôsobenú škodu (nemajetkovú ujmu) boli aplikované na základe judikatúry SD EÚ.“

168. Žalovaný ďalej namieta, že: „Žalovaný má za to, že žalobca, ako ani jeho právny zástupca, v konaní nepreukázali zásah do súkromného, rodinného života či neoprávnený zásah, ktorý by sa odrazil napr. v medziludských vzťahoch, či nepriaznivost' zdravotného stavu v príčinnej súvislosti s výkonom povolania v takej značnej miere, ktorá by odôvodňovala výšku náhrady nemajetkovej ujmy, ktorú žalobca požaduje.“

V súvislosti s citovaným tvrdením žalovaného v prvom rade opätovne poukazuje na rozsudok Súdneho dvora C-243/09 zo dňa 14.10.2023 vo veci G. H., podľa ktorého už len samotná strata času odpočinku je sama o sebe a bez ďalšieho dôvodom na priznanie nároku na náhradu škody porušením článku 6 písm. b) Smernice. Aj samotná škoda v podobe straty času odpočinku, o ktorý dotknutý jednotlivec (hasič) prichádza prekračovaním maximálneho týždenného pracovného času, je dostatočná na priznanie nároku na náhradu škody vzniknutej porušením Smernice bez toho, aby k tomuto následku

musel pristúpiť aj akýkoľvek ďalší prípadný následok na osobnostných právach žalobcu z hľadiska vnútroštátneho práva (v tomto prípade následky demonštratívne uvedené v § 13 ods. 2 OZ). Tento právny záver explicitne vyplýva zo samotného rozsudku Súdneho dvora C-243/09 vo veci G. H.:

„53. Prekročenie priemerného maximálneho týždenného pracovného času upraveného v článku 6 písm. b) smernice 2003/88 predstavuje samo osebe porušenie tohto ustanovenia a nie je potrebné preukázať ešte aj inú osobitnú ujmu. Z dôvodu nevyužitia možnosti odchyľnej úpravy stanovenej v článku 22 ods. 1 prvom pododseku tej istej smernice vo vnútroštátnom práve, pojem „ujma“ nachádzajúci sa v tomto ustanovení nemá vôbec žiadny význam pre výklad a uplatnenie tohto článku 6 písm. b).

54. Ako to vyplýva z bodu 32 tohto rozsudku, vzhľadom na to, že cieľom smernice 2003/88 je zabezpečiť bezpečnosť a zdravie pracovníkov uplatnením dostatočného odpočinku, zákonodarca Únie sa domnieval, že prekročenie maximálneho týždenného pracovného času upraveného v tomto článku 6 písm. b), ktorým sa pracovníkovi odníma takýto odpočinok, mu z tohto dôvodu samo osebe spôsobuje ujmu, keďže znamená zasahovanie aj do jeho bezpečnosti a zdravia.

55. Z toho vyplýva, že vnútroštátna právna úprava, aká je v konaní vo veci samej, ktorá upravuje v prípade pracovníkov zamestnaných ako hasiči v zásahovej službe pracovný čas prekračujúci maximálnu hranicu pracovného času uvedenú v článku 6 písm. b) smernice 2003/88, predstavuje porušenie tohto ustanovenia, a to bez toho, aby bolo potrebné dokazovať ďalej existenciu osobitnej ujmy, ktorú utrpel pracovník.“

169. V kontexte vyššie citovanej námietky žalovaného je ešte potrebné zdôrazniť aj tú podstatnú skutočnosť, že ustanovenia § 11–§ 13 OZ sa tu aplikujú „len“ analogicky z dôvodu neexistencie osobitného vnútroštátneho predpisu, ktorý by upravoval nárok na náhradu škody z porušenia práva Európskej únie. Námietka či požiadavka žalovaného na to, aby bola preukazovaná ešte ďalšia osobitná ujma na jeho osobnostných či iných právach, je teda vzhľadom na judikatúru Súdneho dvora bez akéhokoľvek právneho základu. Ak by aj nebola preukázaná žiadna iná ujma, než ujma na strate času odpočinku prekračovaním maximálneho pracovného času, aj táto skutočnosť je sama o sebe bola dostatočná na priznanie žalovaného nároku.

170. Nakoľko však osobne pociťuje aj ďalšie zásadné negatívne následky neprimeranej pracovnej zaťaženia na jeho živote v dôsledku dlhoročného pravidelného prekračovania pracovného času, tak práve preto (a v zmysle uvedeného v podstate aj nad rámec svojej dôkaznej povinnosti) už v samotnej žalobe navrhol vykonanie dôkazu jeho výsluchom ako strany sporu v zmysle § 195 ods. 1 CSP.

171. Vzhľadom na námietky žalovaného k výške žalovaného nároku na náhradu škody vo forme nemajetkovej ujmy aj na tomto mieste opätovne uviedol, že podanou žalobou sa domáha náhrady škody vo forme nemajetkovej ujmy vyčíslenej podľa celkového počtu (súčtu) hodín určenej služobnej pohotovosti, ktoré reálne odslúžil a ktoré mu neboli započítané do služobného (pracovného) času. Žalobou teda neuplatňuje nárok na náhrady škody vyčíslený za presný počet hodín odpracovaných nad 48 hodín týždenne, ako sa žalovaný snaží v týchto sporoch pravidelne zavádzajúco tvrdiť. Nesporným faktom, ktorý nijako nespochybňuje ani samotný žalovaný, je tá skutočnosť, že žiadna z hodín služobnej pohotovosti, ktorú počas žalovaného obdobia odslúžil, sa mu nezapočítala do celkového počtu odpracovaných hodín.

172. Už len samotným rozdelením jeho služobného času (teda celkového času, ktorý strávi v práci) na časť, ktorú štát považuje za služobný čas (výkon služby) a na časť, ktorú síce reálne trávi v práci, avšak ktorý už štát za pracovný čas nepovažuje (služobná pohotovosť), dochádza k sústavnému porušovaniu článku 2 ods. 1 Smernice, ktorý kogentne upravuje, čo sa považuje za pracovný čas.

173. Slovenský zákonodarca v ZoHaZZ formálnym oddelením služobnej pohotovosti od času výkonu služby (od služobného času) vytvoril „osobitnú kategóriu“ času (čo Smernica absolútne nepripúšťa), čím vlastne uzákonil stav, že cca. 1/3 z celkového času, ktorý hasič reálne strávi v práci a je nevyhnutne k dispozícii svojmu zamestnávateľovi, nie je považovaný za pracovný čas. Keďže jedna pracovná zmena hasiča trvá 24 hodín, z čoho aktuálne 16 hodín predstavuje výkon služby a 8 hodín služobná pohotovosť, tak potom približne 1/3 z celkového času, ktorý hasič strávi v práci, sa „umelo“ nepovažuje za pracovný čas a teda hasičovi sa ani nezapočítava do celkového počtu odpracovaných hodín. Žalovaný takto vytvoril a zjavne vedome udržiava (proti)právny stav, v ktorom sa približne tretina z celkového času, ktorý hasič strávi v práci, nepovažuje za pracovný čas, čiže hasiči v tomto čase (služobná pohotovosť) síce nevyhnutne sú v práci a sú po celý tento čas nevyhnutne k dispozícii svojmu služobnému úradu,

ale žalovaný (štát) tento čas nepovažuje za odpracovaný čas. Táto skutočnosť má potom nepochybne negatívny vplyv aj na jeho budúci výsluhový dôchodok a jeho výšku.

174. Za samotné žalované obdobie odpracoval spolu 1881,99 hodín určenej služobnej pohotovosti, ktoré síce strávil v práci, avšak ktoré žalovaný v rozpore so Smernicou za odpracovaný pracovný čas nepovažuje. K porušovaniu Smernice teda dochádzalo a dochádza nielen tým, že pravidelne odpracuje viac, než maximálne prípustných 48 hodín týždenne, ale zároveň a nevyhnutne už aj tým, že žiadna z 1881,99 hodín odsluženej určenej služobnej pohotovosti sa mu nezapočítavala do služobného času, čím bol a naďalej je porušovaný aj článok 2 ods. 1 Smernice.

175. Nakoľko k porušovaniu Smernice dochádzalo a dochádza v prvom rade nezapočítavaním služobnej pohotovosti do služobného času, v dôsledku čoho dochádza aj k pravidelnému prekračovaniu maximálne 48-hodinového týždenného pracovného času, tak práve vzhľadom na túto skutočnosť výšku žalovaného nároku odvíja od súčtu hodín určenej služobnej pohotovosti (1881,99 hodín), ktoré vynásobil sumou predstavujúcou 20 %, resp. 35 % z príslušnej časti jeho služobného platu za každú príslušnú hodinu. Takto vypočítaná výška náhrady škody v podobe nemajetkovej ujmy zohľadňuje okolnosti za akých k porušeniu práv došlo, zároveň spĺňa aj satisfakčnú funkciu a napokon je aj primeraná vzhľadom na všetky právne relevantné skutočnosti. V tejto súvislosti opätovne zdôraznil, že s takýmto spôsobom určenia výšky nároku sa opakovane v celom rozsahu stotožnili sudy prvej inštancie ako aj odvolacie sudy (viď rozhodnutia zmienené nižšie), zhodne považujúc takto uplatnený nárok za dôvodný, preukázaný, legitímne vyčíslený a zodpovedajúci aj požiadavke primeranosti, pričom na doterajšie právoplatné rozhodnutia, ktoré prešli aj odvolacím prieskumom odvolacieho súdu.

176. Pokiaľ žalovaný poukazuje na to, že je za výkon služobnej pohotovosti „riadne odmeňovaný“, tak tu je potrebné zdôrazniť, že táto skutočnosť nemá absolútne žiadny vplyv na to, že rozvrhovaním pracovného času dochádza k sústavnému porušovaniu článku 6 písm. b) Smernice 2003/88/ES! Tá skutočnosť, že hasičom je za výkon služobnej pohotovosti vyplácaná „odmena“ – peňažná náhrada za výkon služobnej pohotovosti (ktorá reálne predstavuje sumu cca 1,50 – 2,00 Eur za hodinu, čiže dokonca ešte podstatne menej, než je minimálna hodinová mzda pre najľahší stupeň náročnosti práce), zjavne neznamena, že preto nie je porušovaný článok 2 ods. 1 a článok 6 písm. b) Smernice! Vzhľadom na tieto skutočnosti aj námietku žalovaného, že je za výkon služobnej pohotovosti „riadne odmeňovaný“, považuje za vecne aj právne bezvýznamnú vo vzťahu k meritu sporu. Napokon, v tejto súvislosti nemožno opomenúť ani tú zásadnú skutočnosť, že všetky hodiny odpracovanej služobnej pohotovosti (určenej ani nariadenej) sa mu ani nezapočítavajú ani do celkového odpracovaného času na účely určenia výšky výsluhového dôchodku, čo má logicky zásadne negatívny vplyv aj na jeho budúcu výšku. Opätovne však zdôraznil, že to, akou sumou bol „odmeňovaný“ za výkon služobnej pohotovosti, nie je podstatou tohto sporu a nepredstavuje ani samotný dôvod podania jeho žaloby.

177. Základ žalovaného nároku tu spočíva v nároku na náhradu škody z porušenia únieového práva, pričom ustanovenia § 11–§ 13 OZ o ochrane osobnosti sú tu použité len analogicky a to výlučne z dôvodu, že náš právny poriadok nemá žiadny osobitný právny predpis či ustanovenie, ktoré by upravovalo nárok na náhradu škody vzniknutej jednotlivcovi porušením práva Európskej únie, za ktorú škodu zodpovedá štát. Tieto špecifiká je preto nevyhnutné zohľadňovať aj pri snahe žalovaného aplikovať právne závery vyplývajúce z rozhodnutí súdov, ktoré sa zaoberali „bežnými“ či „typickými“ nárokmi na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch napr. z dôvodu difamačných výrokov a pod.

178. Samotné predpoklady zodpovednosti žalovaného za spôsobenú škodu (majúcu v našich podmienkach pri použití analógie povahu náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch) sú však aplikované na základe judikatúry Súdneho dvora, ktorá jednoznačne stanovuje zodpovednosť členského štátu za takýto typ škody. Vychádzajúc z povahy škody vzniknutej porušením únieového práva (v tomto prípade predmetnej Smernice), ktorá škoda má v tomto prípade nemajetkovú povahu (strata času odpočinku a s tým súvisiace porušenie práva na ochranu zdravia, súkromia a rodinného života), je v slovenskom právnom poriadku možné na právne kvalifikovanie tohto nároku analogicky použiť len pravidlá týkajúce sa náhrady nemajetkovej ujmy fyzickej osoby podľa ustanovení § 11–§ 13 OZ, keďže tieto ustanovenia upravujú vzťahy obsahom aj účelom najbližšie k náhrade škody porušením únieového práva ako je to v tomto prípade. Práve z týchto dôvodov možno žalobou uplatnený nárok posúdiť ako nemajetkovú ujmu, k náhrade ktorej dochádza v peniazoch. Náhradu nemajetkovej ujmy pritom výslovne predpokladá a upravuje § 13 ods. 2 OZ.

179. Ak žalovaný namieta samotný žalobou uplatnený nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa § 13 ods. 2 OZ, argumentujúc, že ju možno priznať len ako „sekundárnu kompenzáciu“ a len v prípade „ak bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jej vážnosť v spoločnosti“, tak je potrebné zdôrazniť, že náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch ustanovenie § 13 ods. 2 OZ nepodmieňuje výlučne len situáciami zníženia dôstojnosti fyzickej osoby v značnej miere alebo jej vážnosti v spoločnosti. Predmetné ustanovenie totiž len demonštratívne (nie taxatívne) uvádza prípady, kedy je možné s ohľadom na intenzitu zásahu priznať náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.

180. Nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch nie je zákonnou úpravou vymedzený reštriktívne, teda tak, aby ho bolo možné priznať len za vopred definované následky, čo okrem iného potvrdzuje aj zákonná formulácia uvedená v ustanovení § 13 ods. 2 OZ „najmä preto“, a teda zjavne nejde o zákonom ohraničený výpočet prípadov, u ktorých nárok na náhradu nemajetkovej ujmy vzniká. Inak povedané, nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch nevzniká iba v prípadoch zníženia dôstojnosti fyzickej osoby, či jej vážnosti v spoločnosti, ale môže ísť aj o iné vážne následky na osobnostných právach dotknutého jednotlivca, teda nepochybne aj o odškodnenie porušenia tých práv, ako je to v tomto prípade (porušenia práva na ochranu zdravia, súkromia a rodinného života). V odsekoch 33 – 35 žaloby podrobne odôvodnil spôsob a zásady ním uplatneného výpočtu žalovaného nároku. Žalovanú náhradu škody pritom čo do výšky uplatňuje a odvodzuje zo zásad, ktoré Súdny dvor stanovil v rozhodnutiach pre posudzovanie výšky náhrady škody vzniknutej porušením únieového práva (rozsudok C-470/03 zo dňa 17.04.2007 vo veci J.B. O., rozsudok v spojených veciach C-46/93 a C-48/93 zo dňa 05.03.1996 vo veci A. K. I. O., rozsudok C-429/09 zo dňa 25.11.2010 vo veci G. H.).

181. Súdny dvor pri posudzovaní výšky náhrady škody vzniknutej jednotlivcovi porušením únieového práva vychádza zo zásady, že peňažná náhrada musí byť primeraná vzniknutej ujme, pričom určenie výšky náhrady škody je záležitosťou vnútroštátnych súdov a ponecháva na nich, aby stanovili kritériá umožňujúce stanovenie výšky náhrady škody, kde však musia dodržať zásadu efektivity a zásadu ekvivalencie. Žalobou uplatnený nárok čo do výšky uplatnil a vyčíslil v súlade s vyššie uvedenými zásadami vyplývajúcimi z judikatúry Súdneho dvora a zároveň vychádzal z už fakticky ustálenej rozhodovacej praxe súdov v podobných sporoch, v ktorých jeho kolegov zastupoval jeho právny zástupca (viď rozhodnutia zmienené nižšie) a v ktorých súdy prejednávali identicky vymedzenú žalobu, akou je aj jeho žaloba v tomto spore. V tomto smere zdôrazňuje aj princíp predvídateľnosti súdnych rozhodnutí ako súčasť základného princípu právnej istoty.

182. V súvislosti s vyčíslením žalovaného nároku má naďalej za to, že výšku takéhoto špecifického nároku je potrebné určiť spôsobom, ktorý čo najviac a čo najlepšie zohľadňuje okolnosti, za ktorých táto ujma vznikla. Nemajetková ujma mu vznikla v dôsledku prekračovania maximálneho pracovného času a s tým nevyhnutne súvisiacou stratou odpočinku, kde táto skutočnosť sa zároveň prejavila aj v porušení práva na ochranu súkromného a rodinného života a práva na ochranu zdravia (viď ods. 29-31 žaloby). Tieto práva boli porušené v dôsledku skutočnosti, že musel tráviť neprimerane dlhý čas v práci, ktorý čas by nebol porušovania článku 6 písm. b) Smernice mohol tráviť so svojou rodinou, venovať ho záľubám, blízkym, alebo akokoľvek inak podľa vlastného rozhodnutia.

183. Pokiaľ ide o posudzovanie výšky nároku na náhradu škody z porušenia únieového práva, súd je viazaný vnútroštátnym právnym predpisom len v tom, že má posúdiť primeranosť uplatňovanej výšky nemajetkovej ujmy s ujmou, ktorú poškodený v dôsledku porušenia únieového práva nesprávnou transpozíciou smernice utrpel. Je pritom presvedčený, že výška škody (v podobe nemajetkovej ujmy), vypočítaná pri absencii osobitnej právnej úpravy posudzovania jej výšky tak, ako to uplatnil v žalobe, je jednoznačne primeraná a splňa požiadavky judikatúry Súdneho dvora, čo napokon potvrdzuje aj doterajšia rozhodovacia prax súdov v sporoch kolegov hasičov, ktorých zastupuje jeho právny zástupca.

184. Ako už bolo uvedené, počas žalovaného obdobia odpracoval 1881,99 hodín určenej služobnej pohotovosti, ktorá mu nebola započítaná do pracovného času. Po prepočte to potom predstavuje náhradu škody (vo forme nemajetkovej ujmy v peniazoch) vo výške zaokrúhlene 3,76 Eur (7.069,52 Eur : 1881,99 hodín) za každú hodinu určenej služobnej pohotovosti, ktorá mu nebola započítaná do služobného času. V súvislosti s výškou žalovanej sumy, ktorá po prepočte resp. pri porovnaní žalovanej sumy s počtom hodín odpracovanej a do pracovného času nezapočítanej určenej služobnej pohotovosti predstavuje sumu 3,76 Eur za hodinu, je potrebné ešte zdôrazniť, že táto suma je takmer rovnaká, ako je priemer minimálnych (!) hodinových miezd v Slovenskej republike pre prvý, t. j. najľahší stupeň

náročnosti práce (!!), ktorá za žalované obdobie, ktoré spadá do rokov 2020–2023, predstavovala sumu vo výške 3,66 Eur.

185. Aj vzhľadom na porovnanie žalovanej sumy s minimálnymi mzdovými nárokmi je presvedčený, že náhrada škody v podobe nemajetkovej ujmy v peniazoch, zodpovedajúca sume 3,76 Eur za každú hodinu porušovania jeho práv, musí byť považovaná za minimálnu mieru spravodlivého odškodnenia v takomto prípade. Z hľadiska námietok žalovaného o údajnej „neprimeranej výške“ žalovaného nároku je ešte potrebné si taktiež uvedomiť, že za žiadnu z hodín odslúženej a do pracovného času nezapočítanej určenej služobnej pohotovosti neuplatňuje viac, než sumu zodpovedajúcu maximálne 35 % z jeho hodinovej mzdy! Aj z tohto pohľadu nemožno žalovanú sumu v žiadnom prípade považovať za „neprimerane vysokú“ ako to tvrdí žalovaný.

186. Tak ako už zdôraznil, v žalobe priložených výplatných páskach (Dôkaz 3) ako aj prehľadnej tabuľke (Dôkaz 2) sú premietnuté tie isté údaje o počte odslúžených hodín služobnej pohotovosti, ktoré sú evidované vo výpise z Plánu služieb z dochádzkového systému SAP (Dôkaz 4). Za najpodstatnejší údaj je potrebné považovať celkový počet hodín služobnej pohotovosti, ktorý údaj je pritom uvedený aj v každej výplatnej páske (prvý číselný údaj pri položke „Pohotovosť na pracovisku“), ktorý v jeho prípade za celé žalované obdobie predstavuje v súčte 1889,32 hodín všetkých služobných pohotovostí (tzv. určenej + nariadenej služobnej pohotovosti – viď odseky 8 až 10 žaloby), z ktorých žiadna mu nebola započítaná do pracovného (odpracovaného) času. Žalovanú výšku náhrady škody v podobe nemajetkovej ujmy v peniazoch pritom odvíja len od celkového súčtu hodín tzv. určenej služobnej pohotovosti, ktorú za žalované obdobie odpracoval v rozsahu 1881,99 hodín. Vzhľadom na to, že v dôsledku porušovania únieového práva stratil enormné množstvo voľného času potrebného na regeneráciu fyzických a psychických síl, rozvíjanie vzťahov s rodinou, priateľmi či tráveniu času podľa vlastného rozhodnutia, pričom tento stav trvá dlhoročne a je už nezvratiteľný, predstavuje len náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch dostatočné odškodnenie takto vznikutej ujmy. Nerešpektovaním článkov 2 ods. 1 a článku 6 písm. b) Smernice pri rozvrhovaní pracovného času došlo k zásahu do jeho práv na vedenie súkromného, rodinného života ako aj do práva na ochranu zdravia, za ktorý zásah mu podľa jeho názoru úplne legitímne a v súlade s elementárnou spravodlivosťou patrí nárok na primerané odškodnenie.

187. V závere článku VII. vyjadrenia k žalobe žalovaný označuje viaceré rozhodnutia súdov Slovenskej republiky, v ktorých mali súdy priznať žalobcom hasičom „približne 1.000,- EUR až 2.500,- EUR“. K tomuto je potrebné v prvom rade uviesť, že žalovaný si poukazovaním na ním označené rozhodnutia fakticky sám popiera všetky svoje predchádzajúce tvrdenia a argumenty, ktorými sa formálne snaží spochybníť dôvodnosť žalovaného nároku ako takého. Žalovaný totiž veľmi dobre vie, že neexistuje právoplatné rozhodnutie súdu, ktoré by dalo za pravdu jeho argumentácii o správnej transpozícii Smernice a o tom, že právo na maximálny týždenný pracovný čas podľa článku 6 písm. b) Smernice nie je v reálnych podmienkach výkonu služby hasičov – príslušníkov HaZZ porušované! Skutočnosť o nesprávnej transpozícii Smernice a porušovaní práv ňou priznaných totiž potvrdzujú aj tie „rozhodnutia súdov v obdobných veciach“, na ktoré sám žalovaný poukazuje.

188. V tomto smere poukázal na to, že otázka primeranosti výšky žalovaného nároku vyčísleného presne takým istým spôsobom, ako ho v tomto spore uplatňuje aj on, už bola predmetom posudzovania aj Krajského súdu v Banskej Bystrici, kedy žalovaný podával odvolanie voči žalobám vyhovujúcim rozsudkom Okresného súdu Zvolen a Okresného súdu Banská Bystrica. Senáty odvolacieho súdu sa doposiaľ dominantne stotožňovali aj s dôvodnosťou výšky náhrady škody, ktorá bola vyčísľovaná rovnakým spôsobom, akým to učinil aj on v podanej žalobe. Ním nižšie uvádzané právoplatné rozhodnutia sú aj z hľadiska početnosti na pôde odvolacieho súdu tak dominantné, že ich už je možné legitímne označiť za ustálenú rozhodovaciu prax súdov o takej žalobe, akou je aj jeho žaloba v tomto spore. Samotnému žalovanému, ktorý bol žalovaným aj v nižšie uvedených sporoch, sú tieto rozhodnutia nepochybne známe a je len príznačné, že na žiadne z týchto rozhodnutí pri svojej argumentácii o „rozhodovacej praxi súdov“ nepoukazuje. V tomto smere poukázal na doterajšie rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici v nasledovných veciach vedených pod sp. zn.:

1. 17Co/59/2022 v spojení s rozsudkom OS ZV sp. zn. 18C/15/2021, priznaná suma 3879,45 EUR s prísl.,

2. 14Co/34/2022 v spojení s rozsudkom OS ZV sp. zn. 17C/15/2021, priznaná suma 4196,09 EUR s prísl.,

3. 17Co/16/2022 v spojení s rozsudkom OS ZV sp. zn. 13C/17/2021, priznaná suma 5160,35 EUR s prísl.,
4. 17Co/47/2022 v spojení s rozsudkom OS ZV sp. zn. 19C/13/2021, priznaná suma 3758,36 EUR s prísl.,
5. 16Co/26/2022 v spojení s rozsudkom OS ZV sp. zn. 18C/14/2021, priznaná suma 4335,71 EUR s prísl.,
6. 16Co/11/2022 v spojení s rozsudkom OS ZV sp. zn. 8C/15/2021, priznaná suma 4965 EUR s prísl.,
7. 14Co/36/2022 v spojení s rozsudkom OS ZV sp. zn. 12C/15/2021, priznaná suma 6167,21 EUR s prísl.,
8. 16Co/36/2022 v spojení s rozsudkom OS ZV sp. zn. 17C/17/2021, priznaná suma 4629,59 EUR s prísl.,
9. 16Co/46/2022 v spojení s rozsudkom OS ZV sp. zn. 19C/14/2021, priznaná suma 5520,77 EUR s prísl.,
10. 16Co/53/2022 v spojení s rozsudkom OS ZV sp. zn. 14C/16/2021, priznaná suma 4169,77 EUR s prísl.,
11. 11Co/48/2022 v spojení s rozsudkom OS ZV sp. zn. 10C/15/2021, priznaná suma 5642,41 EUR s prísl.,
12. 11Co/53/2022 v spojení s rozsudkom OS BB sp. zn. 18C/38/2022, priznaná suma 6404,56 EUR s prísl.,
13. 11Co/66/2022 v spojení s rozsudkom OS ZV sp. zn. 16C/3/2023, priznaná suma 5279,95 EUR s prísl.,
14. 11Co/67/2022 v spojení s rozsudkom OS ZV sp. zn. 7C/4/2023, priznaná suma 5334,42 EUR s prísl.,
15. 11Co/78/2023 v spojení s rozsudkom OS ZV sp. zn. 16C/7/2023, priznaná suma 6435,23 EUR s prísl.,

16. 16Co/82/2022 v spojení s rozsudkom OS ZV sp. zn. 15C/15/2021, priznaná suma 3998,69 EUR s prísl.,
17. 14Co/84/2023 v spojení s rozsudkom OS ZV sp. 7C/3/2023, priznaná suma 4298,79 EUR s prísl.,
18. 14Co/88/2023 v spojení s rozsudkom OS ZV sp. zn. 16C/6/2023, priznaná suma 6265,33 EUR s prísl.,
19. 14Co/65/2023 v spojení s rozsudkom OS ZV sp. zn. 17C/16/2021, priznaná suma 6506,40 EUR s prísl.

189. S poukazom na všetky vyššie uvedené skutočnosti je presvedčený, že ním uplatnenú výšku nároku na náhradu škody porušením únieového práva, ktorá po prepočítaní žalovanej sumy na počet hodín určenej služobnej pohotovosti, ktoré mu neboli započítané do pracovného času, reálne predstavuje sumu vo výške 3,76 Eur za každú hodinu určenej služobnej pohotovosti, možno z hľadiska zásad všeobecnej spravodlivosti považovať za minimálnu mieru spravodlivého odškodnenia. V nadväznosti na všetky uvedené skutočnosti a samotnú podstatu žaloby chce vyjadriť presvedčenie, že takú ujmu, aká mu v súvislosti s porušovaním jeho práv pri pôsobení v práci hasiča sústavne vzniká (a to už takmer 30 rokov), by ako zásadnú ujmu pociťoval úplne každý, kto by sa nachádzal na jeho mieste. Od jeho nástupu do práce hasiča prekračovaním maximálneho pracovného času nenávratne prišiel o rádovo desaťtisíce hodín času, ktoré mohol venovať svojej rodine, koníčkom, odpočinku alebo akýmkoľvek iným aktivitám podľa vlastného rozhodnutia a je presvedčený, že takáto skutočnosť musí byť aj z pohľadu akejkoľvek objektívnej tretej osoby zásadnej negatívnou ujmou na kvalite osobného života dotknutej osoby.

190. K námietke miestnej nepríslušnosti

Žalovaný vzniesol vo vyjadrení k žalobe aj námietku miestnej nepríslušnosti Okresného súdu Lučenec na konanie v tomto spore, čo odôvodňuje tým, že pokiaľ namieta nesprávnu transpozíciu a aplikáciu smernice, má podľa neho túto vykonať ústredný orgán štátnej správy. Podľa žalovaného je miestne príslušným v danej veci súd, v ktorého obvode má Ministerstvo vnútra SR, ako ústredný orgán štátnej správy, svoje sídlo. Žalovaný preto vzniesol námietku miestnej nepríslušnosti tunajšieho súdu a navrhuje, aby bola vec podľa § 43 ods. 1 CSP postúpená na „Okresný súd Bratislava I“ (pozn.-po zmene súdnej mapy teda zrejme na Mestský súd Bratislava IV). Žalovaným vznesenú námietku miestnej nepríslušnosti Okresného súdu Lučenec považuje za jednoznačne nedôvodnú. Predpokladajúc, že žalovaný bude namietat údajnú miestnu nepríslušnosť tunajšieho súdu tak, ako ju v minulosti pravidelne vznášal v takýchto sporoch (za posledné roky v drvivej väčšine prípadov neúspešne, k tomu vid' nižšie), už v článku I. ods. 3 žaloby odôvodnil, prečo je na prejednanie tohto sporu miestne príslušným (aj)

Okresný súd Lučenec. V územnom obvode tunajšieho súdu vykonáva služobnú činnosť a práve tu nastala skutočnosť, ktorá zakladá nárok na náhradu škody z porušenia únievého práva.

191. Na posudzovanie elementárnej podstaty resp. základu tohto nároku nemá vplyv ani skutočnosť uvedená v článku 1. ods. 6 žaloby (právne posúdenie nároku ako nemajetkovej ujmy z hľadiska analogickej aplikácie ustanovení § 11–§ 13 OZ), keďže ako uvádza v žalobe a aj v tomto vyjadrení, ustanovenia ich vnútroštátneho poriadku o ochrane osobnosti, upravujúce aj nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch sa tu používajú len analogicky a to výlučne z dôvodu, že náš právny poriadok neobsahuje osobitnú právnu úpravu nároku na náhradu škody z porušenia únievého práva. Skutočnosť, že pre neexistenciu našej vnútroštátnej právnej úpravy je možné tento nárok v našich podmienkach právne posudzovať len analogicky cez ustanovenia o ochrane osobnosti neznamená, že uplatnený nárok stratil svoju elementárnu podstatu, kedy ide o nárok na náhradu škody z porušenia únievého práva!

192. Pokiaľ žalovaný namieta, že Ministerstvo vnútra SR ako ústredný orgán štátnej správy zodpovedný za transpozíciu Smernice má svoje sídlo aktuálne v obvode Mestského súdu Bratislava IV. (vzhľadom na funkčnú príslušnosť súdu po zmene súdnej mapy) a preto má byť len tento súd miestne príslušným na konanie o tejto žalobe, k tomu uviedol, že v tomto konkrétnom spore nejde o implementáciu únievého práva (Smernice 2003/88/ES) do právneho poriadku Slovenskej republiky všeobecne, ale ide o konkrétne použitie predmetnej, nesprávne implementovanej smernice, v jeho individuálnom prípade! V tomto spore si uplatňuje nárok na náhradu škody, ktorú mu žalovaný spôsobil v dôsledku porušenia únievého práva prostredníctvom nesprávnej transpozície predmetnej Smernice do ich vnútroštátneho právneho poriadku. Nesprávna transpozícia Smernice mala za následok nerešpektovanie únievého práva, ktoré mu ako jednotlivcovi Smernica zaručuje, čo sa prejavilo v nerešpektovaní práva na maximálne 48-hodinový týždenný pracovný čas, pričom v dôsledku tejto skutočnosti mu vznikla škoda, ktorú si v tomto konaní uplatňuje a za ktorú jednoznačne zodpovedá žalovaný.

193. V zmysle uvedeného, ak si teda ako žalobca v súlade s § 19 písm. b) CSP pri miestnej príslušnosti danej na výber zvolil ako miestne príslušný súd Okresný súd Lučenec, bola tým v súlade so zákonom založená miestna príslušnosť tunajšieho súdu. Skutočnosti zakladajúce miestnu príslušnosť tohto súdu tu boli dané už v čase začatia konania a v zmysle zásady perpetuatio fori miestna príslušnosť súdu trvá od jeho začatia až do právoplatného skončenia konania (§ 36 ods. 2 CSP). Ak by však aj odhliadli od skutočností zakladajúcich miestnu príslušnosť z dôvodu aplikácie § 19 písm. b) CSP, tak (ako už uvádza v samotnej žalobe), miestna príslušnosť je tu bez ďalšieho daná aj podľa § 17 CSP. Miestna príslušnosť Okresného súdu Lučenec na prejednanie a rozhodnutie tohto sporu je tak nepochybné daná.

194. Žalovaný sa k žalobe písomne vyjadril podaním doručeným súdu zo dňa 13.09.2023 a žiadal, aby súd konanie zastavil a v prípade, že sa súd nestotožní s námietkami žalovaného, aby žalobu zamietol.

195. Z článku 1 ods. 2 Smernice 2003/88/ES vyplýva vecná pôsobnosť Smernice 2003/88/ES, ktorá v článku 1 ods. 2 definuje okruh vzťahov, na ktoré sa má Smernica 2003/88/ES aplikovať. Otázka osobnej pôsobnosti, t. j. určenia jednotlivých odvetví činnosti, na ktoré sa má Smernica 2003/88/ES vzťahovať je upravená v článku 1 ods. 3 Smernice 2003/88/ES a článku 1 ods. 4 Smernice 2003/88/ES.

196. Podľa článku 2 ods. 1 Smernice 89/391/EHS, cit.: „Táto smernica sa vzťahuje na všetky odvetvia činnosti, verejné a súkromné (priemysel, poľnohospodárstvo, obchod, administratívu, služby, vzdelávanie, kultúru, voľný čas atď.).“

197. Podľa článku 2 ods. 2 Smernice 89/391/EHS, cit.: „Táto smernica sa neuplatňuje tam, kde sú s ňou nevyhnutne v rozpore charakteristiky vlastné pre určité osobitné činnosti verejných služieb, ako sú napríklad ozbrojená sila, polícia alebo určité osobitné činnosti služieb civilnej ochrany.“

198. Z vyššie uvedeného možno vyvodit' záver, že rozsah pôsobnosti Smernice 2003/88/ES je pozitívne vymedzený v článku 2 ods. 1 Smernice 89/391/EHS ako aj negatívne vymedzený v článku 2 ods. 2 Smernice 89/391/EHS. Inak povedané, Smernica 2003/88/ES sa neuplatňuje na odvetvia činností, ktoré zahŕňajú určité osobitné činnosti služieb civilnej ochrany. Vzhľadom na charakter vykonávaných činností a s tým spojený rozvrh služobného času sa Smernica 2003/88/ES na služobný pomer príslušníkov

Hasičského a záchranného zboru nevzťahuje v plnom rozsahu, preto jej ustanovenia nemohli byť porušené tak ako to tvrdí žalobca.

199. Podľa názoru žalovaného preto štátnu službu príslušníkov Hasičského a záchranného zboru vykonávajúcich zásahovú činnosť, (ktorá je špecifická nerovnomerným rozvrhnutím služobného času, na ktorý priamo nadväzuje určená služobná pohotovosť), možno jednoznačne subsumovať pod negatívne vymedzenie pôsobnosti Smernice 89/391/EHS v článku 2 ods. 2 Smernice 89/391/EHS. Oproti štandardným pracovnoprávnym vzťahom štátna služba príslušníkov Hasičského a záchranného zboru vykazuje aj špecifická štátnej služby príslušníkov Policajného zboru ako aj profesionálnych vojakov (napr. v osobitnom systéme sociálneho zabezpečenia, prísnej subordinácii a pod.). Rovnako úlohy, ktoré príslušníci Hasičského a záchranného zboru plnia, možno podľa súvisiacich právnych predpisov týkajúcich sa civilnej ochrany, integrovaného záchranného systému ako aj právnej úpravy samotného Hasičského a záchranného zboru, bez akýchkoľvek pochybností subsumovať pod pojem „osobitné činnosti služieb civilnej ochrany“ v zmysle článku 2 ods. 2 Smernice 89/391/EHS.

200. Žalovaný má za to, že žalobca si nesprávne vykladá pôsobnosť Smernice, nakoľko podľa jeho názoru sa Smernica nevzťahuje na príslušníkov Hasičského a záchranného zboru. Rozsah pôsobnosti Smernice stanovuje článok 1 ods. 3, podľa ktorého táto Smernica sa vzťahuje na všetky odvetvia činností, verejné a súkromné, v zmysle článku 2 Smernice 89/391/EHS bez toho, aby boli dotknuté články 14, 17, 18 a 19 Smernice 89/391/EHS. Smernica Rady 89/391/EHS v článku 2 ods. 2 stanovuje, že Smernica 89/391/EHS sa neuplatňuje tam, kde sú s ňou nevyhnutne v rozpore charakteristiky vlastné pre určité osobitné činnosti verejných služieb, ako sú napríklad ozbrojené sily, polícia alebo pre určité osobitné činnosti služieb civilnej ochrany. Z dikcie daného článku vyplýva, že ide len o exemplifikatívny a nie taxatívny výpočet činností, ktoré možno označiť ako osobitné činnosti verejných služieb. Žalovaný má za to, že štátna služba príslušníkov Hasičského a záchranného zboru, ktorí vykonávajú aj zásahovú činnosť charakteristickú nerovnomerným rozvrhnutím služieb s nariadenou služobnou pohotovosťou má charakter osobitnej činnosti služieb civilnej ochrany. Z tohto dôvodu žalobcovi nemohla vzniknúť škoda, nakoľko ustanovenia Smernice sa na neho nevzťahujú a teda nie je splnený základný predpoklad zodpovednosti za škodu.

201. Z § 12 zákona č. 42/1994 Z. z. o civilnej ochrane obyvateľstva, z § 3 ods. 1, ods. 2 zákona č. 315/2001 Z. z., z § 8 ods. 1, § 12 ods. 1 zákona č. 129/2002 Z. z. o integrovanom záchrannom systéme vyplýva, že Hasičský a záchranný zbor, resp. jeho príslušníci vykonávajúci zásahovú činnosť, plnia okrem úloh na úseku ochrany pred požiarom aj úlohy na úseku civilnej ochrany obyvateľstva, predovšetkým v oblasti priameho výkonu záchranských činností. Z tohto dôvodu sú činnosti vykonávané príslušníkmi Hasičského a záchranného zboru pri zásahovej činnosti práve tými osobitnými činnosťami služieb civilnej ochrany, na ktoré sa Smernica nevzťahuje. Inak povedané v súčasnosti iné zložky (okrem Hasičského a záchranného zboru), ktorým by boli zverené činnosti služieb civilnej ochrany neexistujú. Nakoľko Smernica 2003/88/ES sa na príslušníkov Hasičského a záchranného zboru v prípade služobného času ako aj ich odmeňovania nevzťahuje, je táto oblasť v plnej miere v pôsobnosti vnútroštátnej právnej úpravy. Vzhľadom na uvedené sa príslušné ustanovenia Smernice 2003/88/ES na prípad žalobcu nemôžu aplikovať, preto žalobcovi v zmysle žaloby nemohla vzniknúť žiadna škoda.

202. K nedostatku pasívnej vecnej legitímácie žalovaného:

Žalobu pre nestransponovanie Smernice, resp. pre nesprávnu transpozíciu smernice môže podať:

1. Európska Komisia na Súdny dvor Európskej únie (ďalej len ako „SDEÚ“),

2. Fyzická/právnická osoba, ktorá bola týmto priamo dotknutá, t. j. došlo k porušeniu/poškodeniu jej práv a to na vnútroštátny súd členského štátu Európskej únie.

Žalobca však nezažaloval svojho zamestnávateľa, ale štát, v mene ktorého koná ten ústredný orgán verejnej správy, do ktorého pôsobnosti patrí oblasť štátnej správy pre Hasičský a záchranný zbor, čo je zásadný rozdiel v označení žalovaného, teda v jeho pasívnej vecnej legitímácii. Navyše, ak mal žalobca za to, že mu zamestnávateľ určoval pohotovosť nad Smernicou povolený limit, mal na túto skutočnosť upozorniť svojho nadriadeného v súlade s § 69 ods. 4 zákona č. 315/2001 Z. z. a žiadať, aby mu táto nebola určovaná z dôvodov, ktoré v žalobe uvádza. Žalovaný v tomto prípade podotýka, že žalobca za každú hodinu určenej služobnej pohotovosti, vrátane tých hodín, o ktorých tvrdí, že mali byť vykonané nad limit určený Smernicou, mu boli riadne vyplatené príslušné zložky služobného príjmu, resp. poskytnuté náhradné voľno. Ak má žalobca za to, že Smernica nebola v jeho prípade správne

použitá, žalovaný namieta nedostatok svojej pasívnej vecnej legitímácie z dôvodu, že táto mu nie je daná.

203. Podľa názoru žalovaného sa miera zodpovednosti za prípadný vznik škody musí medzi dvomi samostatnými subjektmi (Slovenskou republikou a Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky, resp. Hasičským a záchranným zborom) rozlišovať. Nie je prípustné, aby sa zodpovednosť Slovenskej republiky odvodzovala od individuálneho prístupu inej osoby k pracovnoprávnym vzťahom konkrétneho zamestnanca. Žalovaný má za to, že Slovenská republika a Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky sú dva samostatné a nezávislé subjekty právnych vzťahov, preto podľa žalovaného nie je možné dospieť k inému záveru než, že posúdenie ich zodpovednosti za prípadný vznik škody ako dôsledok výkonu určitých práv, nie je možné zamieňať. Preto aj keby súd prvej inštancie konštatoval, že aplikácia Smernice na služobný pomer žalobcu bola nesprávna, nijako táto skutočnosť nesúvisí so zodpovednosťou žalovaného za správnosť prebratia Smernice do právneho poriadku Slovenskej republiky. S ohľadom na zamieňanie Slovenskej republiky a Ministerstva vnútra Slovenskej republiky ako dvoch samostatných subjektov je tu ďalší dôvod nedostatku pasívnej vecnej legitímácie žalovaného.

204. Námietka premlčania

Žalobca uvádza žalované obdobie september 2019 – august 2022. K podaniu žaloby však došlo až v septembri 2022, t. j. viac ako 3 roky od momentu, kedy malo dôjsť k údajnému zásahu do žalobcových práv, čo znamená, že žalobca si svoj nárok uplatnil po uplynutí všeobecnej trojročnej premlčacej lehoty. Podľa § 101 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len ako „Občiansky zákonník“), cit.: „Pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.“ Vzhľadom na uvedené skutočnosti žalovaný vznáša námietku premlčania a navrhuje, aby bola žaloba zamietnutá.

205. K transpozícii relevantných článkov Smernice 2003/88/ES:

Smernica 2003/88/ES v zásade ustanovuje minimálne požiadavky na bezpečnosť a ochranu zdravia pre organizáciu pracovného času, pokiaľ ide o doby denného odpočinku, prestávok v práci, týždenného odpočinku, maximálneho týždenného pracovného času, ročnej dovolenky a aspekty nočnej práce, práce na zmeny a rozvrhnutie práce. Smernica upravujúca minimálne požiadavky na bezpečnosť a ochranu zdravia pre organizáciu pracovného času bola transponovaná do slovenského právneho poriadku okrem iného zákonom č. 315/2001 Z. z., čo je uvedené aj v transpozíčnej prílohe č. 4 zákona pod bodom 6. Žalobca konštatuje, že malo dôjsť k nesprávnej transpozícii Smernice 2003/88/ES do zákona č. 315/2001 Z. z., podľa ktorého sa podľa žalobcu doba služobnej pohotovosti nezapočítava do týždenného pracovného času hasičov. Podľa žalovaného však takéto tvrdenia žalobcu nie sú opodstatnené.

206. Z hľadiska vhodnosti transpozície Smernice do vnútroštátneho právneho poriadku Slovenskej republiky je potrebné zohľadniť aj výpočet (za tri roky, nakoľko ide o osobné právo majetkovej povahy, ktoré (na rozdiel od práv osobnostných) podlieha režimu premlčania v trojročnej premlčacej lehote vyplývajúcej z § 101 Občianskeho zákonníka, a žalobca ho aj takto uplatňuje).

365 služieb	za 3 roky – každý tretí deň
dovolenka	11 zmien za rok .....33 zmien za tri roky (podľa kol. zmluvy)
dodatková dovolenka	2 zmeny za rok ..... 6 zmien za tri roky (podľa kol. zmluvy)
voľno za štátnu službu vo sviatok	15 zmien za tri roky
maximum odsľúžených zmien	365-33-6-15 = 311
počet referenčných období	6
priemerný počet zmien za referenčné obdobie	311/6 = 51,83
priemerný počet hodín za referenčné obdobie	51,83 x 24 = 1243,99
počet týždňov v referenčnom období (priemer)	26
priemerný počet hodín za týždeň	1243,99/26 = 47,84.

Smernica v článku 16 písm. b) in fine uvádza: „...Doby platenej ročnej dovolenky priznané v súlade s článkom 7 a doby pracovnej neschopnosti sa nezahŕňajú alebo sú pri výpočte priemeru neutrálne...“. Výpočet nezohľadňuje práceneschopnosti ani ďalšie neprítomnosti (napríklad karanténa z dôvodu ochrany verejného zdravia a pod., zaokrúhlené v prospech žalobcu). Vo vyššie uvedenom výpočte je možné ďalej zohľadniť aj dni služobného voľna poskytnuté na základe kolektívnej zmluvy (napr. čl. 4 ods. 14 Kolektívnej zmluvy vyššieho stupňa pre príslušníkov Hasičského a záchranného zboru na rok 2021 – uplatňuje sa v období január - jún príslušného kalendárneho roka, a teda spôsobuje zlepšenie výpočtu v týchto referenčných obdobiach), čoho dôsledkom je konštatovanie o vhodnosti transpozície Smernice

vzhľadom na dodržiavanie práv žalobcu v zmysle žaloby. Z uvedeného výpočtu a ďalších skutočností vyplýva, že z hľadiska maximálneho priemerného počtu odsľužených hodín týždenne vzhľadom na referenčné obdobia, bola Smernica 2003/88/ES transponovaná správne.

207. Transpozícia článku 2 ods. 1 Smernice 2003/88/ES:

Podľa článku 2 ods. 1 Smernice 2003/88/ES, cit.: „Na účely tejto smernice platia tieto definície: „pracovný čas“ je akýkoľvek čas, počas ktorého pracovník pracuje podľa pokynov zamestnávateľa a vykonáva svoju činnosť alebo povinnosti v súlade s vnútroštátnymi právnymi predpismi a/alebo praxou;“

V zmysle článku 2 ods. 1 Smernice 2003/88/ES je teda pracovným (služobným) časom akýkoľvek čas, počas ktorého zamestnanec pracuje podľa pokynov zamestnávateľa¹ a vykonáva svoju činnosť alebo povinnosti v súlade so vnútroštátnymi právnymi predpismi. Do služobného času teda spadá samotný výkon pracovných úloh na pracovisku na základe pokynov zamestnávateľa ako aj zdržiavanie sa na pracovisku k dispozícii zamestnávateľa na základe jeho nariadenia, napr. vo forme pracovnej pohotovosti. Podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora Európskej únie je totiž rozhodujúcim faktorom pre posúdenie, či sú naplnené charakteristické znaky pojmu „pracovný čas“ aj v pohotovostnej službe, ktorú pracovník vykonáva na svojom pracovisku, skutočnosť, že je povinný byť fyzicky prítomný na mieste určenom zamestnávateľom a byť mu k dispozícii, aby v prípade potreby mohol okamžite poskytnúť primerané služby. Tieto povinnosti je preto potrebné považovať za výkon činnosti tohto pracovníka. Pracovný čas teda v sebe zahŕňa riadny pracovný čas, prácu nadčas a pracovnú pohotovosť na pracovisku. V prípade domácej pohotovosti Súdny dvor rozhodol, že do maximálneho týždenného pracovného času sa zarátava iba čas skutočného výkonu práce pre zamestnávateľa.

208. Zmysel článku 2 ods. 1 Smernice 2003/88/ES je transponovaný v štvrtej hlave zákona č. 315/2001 Z. z. v ustanoveniach § 85 a nasl. upravujúcich služobný čas hasičov, služobnú pohotovosť, štátnu službu nadčas a dovolenku.

Podľa § 85 ods. 1 zákona č. 315/2001 Z. z., cit.: „Služobný čas príslušníka je časový úsek, v ktorom príslušník vykonáva štátnu službu a je k dispozícii služobnému úradu.“

Podľa § 86 ods. 1 zákona č. 315/2001 Z. z., cit.: „Služobný čas príslušníkov môže byť rozvrhnutý nerovnomerne. Nerovnomerne rozvrhnutý služobný čas príslušníkov je rozvrhnutý na obdobie šiestich mesiacov.“

Podľa § 86 ods. 2 zákona č. 315/2001 Z. z., cit.: „Pri nerovnomernom rozvrhnutí nesmie byť dĺžka služobného času v jednotlivých služobných dňoch vyššia ako 18 hodín. Celková dĺžka vykonávania štátnej služby a na ňu bezprostredne nadväzujúcej určenej služobnej pohotovosti v mieste vykonávania štátnej služby je najviac 24 hodín v služobnom dni.“

Podľa § 86 ods. 3 zákona č. 315/2001 Z. z., cit.: „Za služobný deň podľa odseku 2 sa považuje deň, v ktorom príslušník podľa rozvrhu služobného času vykonáva štátnu službu.“

Podľa § 92 ods. 1 zákona č. 315/2001 Z. z., cit.: „Služobný úrad určuje príslušníkovi služobnú pohotovosť v štátnej službe v mieste vykonávania štátnej služby, ktorá bezprostredne nadväzuje na vykonávanie štátnej služby podľa § 86 ods. 2 v rámci rozvrhnutia služobného času.“

209. Predmetné ustanovenia teda definujú služobný čas príslušníka Hasičského a záchranného zboru ako časový úsek, v ktorom príslušník vykonáva štátnu službu a je k dispozícii služobnému úradu, pričom umožňuje rozvrhnúť služobný čas aj nerovnomerne a súčasne jasne definuje pojem služobný deň, za ktorý sa považuje vykonávanie štátnej služby podľa rozvrhu služobného času. Z uvedených ustanovení zákona č. 315/2001 Z. z. ďalej jasne vyplýva, že okrem štátnej služby vykonávanej v riadnom služobnom čase sa za výkon štátnej služby považuje aj služobná pohotovosť v štátnej službe vykonávaná v mieste výkonu štátnej služby, ktorá bezprostredne nadväzuje na vykonávanie štátnej služby v rámci riadneho rozvrhnutia služobného času podľa § 91 zákona č. 315/2001 Z. z. a štátna služba nadčas podľa § 92 zákona č. 315/2001 Z. z.

210. Ustanovenia § 86 ods. 2 a § 92 ods. 1 zákona č. 315/2001 Z. z. rozhodne nepopierajú, že služobná pohotovosť v štátnej službe je výkonom štátnej služby, ale ako už bolo uvedené vyššie, svojou formuláciou účelovo vystihujú rozdiel medzi určenou služobnou pohotovosťou v štátnej službe (§ 92 ods. 1 zákona č. 315/2001 Z. z.) a nariadenou služobnou pohotovosťou v štátnej službe (§ 92 ods. 2 písm. a) zákona č. 315/2001 Z. z.). Pri nariadenej služobnej pohotovosti v štátnej službe podľa § 92 ods. 2 písm. a) zákona č. 315/2001 Z. z. ide o služobnú pohotovosť v štátnej službe v mieste vykonávania štátnej služby, ale mimo rozvrhnutia služobného času, čo je vyjadrené napríklad aj vo výške peňažnej náhrady za čas tejto služobnej pohotovosti v štátnej službe. Žalobca zrejme v tejto súvislosti opomenul, že ním citované

ustanovenia zákona, najmä § 86 ods. 2 a § 92 ods. 1, rozhodne nepopierajú, že služobná pohotovosť v štátnej službe je výkonom štátnej služby, ale svojou formuláciou účelovo vystihujú rozdiel medzi určenou služobnou pohotovosťou v štátnej službe (§ 92 ods. 1 zákona č. 315/2001 Z. z.) a nariadenou služobnou pohotovosťou v štátnej službe (§ 92 ods. 2 písm. a) zákona č. 315/2001 Z. z.) a slová v § 92 ods. 1 zákona č. 315/2001 Z. z.3 len vystihujú časovú kontinuitu medzi výkonom štátnej služby a služobnou pohotovosťou. V oboch prípadoch je však nesporné, že ide o výkon štátnej služby v rámci služobného času.

211. Žalovaný súčasne poukazuje aj na článok 15 Smernice 2003/88/ES4, ktorý umožňuje dohodnúť aj priaznivejšie podmienky, napr. v kolektívnych zmluvách. Tvrdenie žalovaného o služobnom čase podporuje aj Kolektívna zmluva vyššieho stupňa pre príslušníkov Hasičského a záchranného zboru na rok 2019–2020 (ďalej len ako „Kolektívna zmluva 2019–2020“), Kolektívna zmluva vyššieho stupňa pre príslušníkov Hasičského a záchranného zboru na rok 2021 (ďalej len ako „Kolektívna zmluva 2021“), Kolektívna zmluva vyššieho stupňa pre príslušníkov Hasičského a záchranného zboru na rok 2022 (ďalej len ako „Kolektívna zmluva 2022“), ktoré vo väzbe na citované ustanovenia zákona rozvrhujú služobný čas na vykonávanie štátnej služby a služobnú pohotovosť.

212. V tejto súvislosti neobstojí ani tvrdenie žalobcu opierajúce sa o znenie § 97 ods. 1 zákona č. 315/2001 Z. z. ktorý vymedzuje, čo sa posudzuje ako vykonávanie štátnej služby. Podľa žalobcu služobná pohotovosť nie je výkonom štátnej služby, čo odvodzuje od skutočnosti, že sa v tomto ustanovení neuvádza služobná pohotovosť v štátnej službe. Žalovaný poznamenáva, že v citovanom ustanovení sa neuvádza ani služobná pohotovosť v štátnej službe, ale ani samotný výkon štátnej služby, pretože v tomto ustanovení ide o výpočet časov, súvisiacich s činnosťami (napr. zvyšovania kvalifikácie, účasť na rekondičnom pobyte, ale napr. aj dovolenka, materská dovolenka, rodičovská dovolenka), ktorým zákon priznáva na vymedzené účely (napr. sociálne zabezpečenie) rovnaké účinky, ako keby v tom čase príslušník alebo príslušníčka Hasičského a záchranného zboru skutočne vykonávali štátnu službu.

213. Explicitnejšie rozlíšenie jednotlivých častí služobného času je upravené v čl. 3 s nápisom „Podmienky výkonu štátnej služby“ ods. 1 Kolektívnej zmluvy 2019–2020, ďalej v čl. 3 s nápisom „Podmienky výkonu štátnej služby“ ods. 3 Kolektívnej zmluvy 2021, kde sa taktiež uvádza, cit.: „Pre príslušníkov vykonávajúcich štátnu službu s nerovnomerne rozvrhnutým služobným časom je služobný čas rozvrhnutý spravidla na 17 hodín vykonávania štátnej služby a časť služobnej pohotovosti, ktorá bezprostredne nadväzuje na vykonávanie štátnej služby v mieste vykonávania štátnej služby, v trvaní 7 hodín v jednej 24–hodinovej zmene.“, v čl. 3 s nápisom „Podmienky výkonu štátnej služby“ ods. 3 Kolektívnej zmluvy 2022 a ďalej v čl. 3 s nápisom „Podmienky výkonu štátnej služby“ ods. 3 Kolektívnej zmluvy 2023, kde sa taktiež uvádza, cit.: „Pre príslušníkov vykonávajúcich štátnu službu s nerovnomerne rozvrhnutým služobným časom je služobný čas rozvrhnutý spravidla na 16 hodín vykonávania štátnej služby a časť služobnej pohotovosti, ktorá bezprostredne nadväzuje na vykonávanie štátnej služby v mieste vykonávania štátnej služby, v trvaní 8 hodín v jednej 24–hodinovej zmene.“ Vzhľadom na uvedené žalovaný má za to, že vyššie uvedené ustanovenia § 85, § 91, § 92 zákona č. 315/2001 Z. z., ako aj ustanovenia Kolektívnej zmluvy 2019–2020 (čl. 3), Kolektívnej zmluvy 2021 (čl. 3), Kolektívnej zmluvy 2022 (čl. 3) a Kolektívnej zmluvy 2023 (čl. 3) plne transponujú článok 2 ods. 1 Smernice 2003/88/ES.

214. Transpozícia článku 6 Smernice 2003/88/ES:

Kritériá pre limity pracovného času ustanovuje článok 6 Smernice 2003/88/ES s názvom „Maximálny týždenný pracovný čas.“

Podľa článku 6 Smernice 2003/88/ES, cit.: „členské štáty prijímajú opatrenia nevyhnutné na zabezpečenie toho, že v súlade s potrebou chrániť bezpečnosť a zdravie pracovníkov: a) týždenný pracovný čas bude obmedzený zákonmi, inými právnymi predpismi alebo správными opatreniami alebo kolektívnymi zmluvami alebo dohodami medzi sociálnymi partnermi; b) priemerný pracovný čas pre každé obdobie siedmich dní vrátane nadčasov neprekročí 48 hodín.“

Podľa článku 16 písm. b) Smernice 2003/88/ES, cit.: „členské štáty môžu ustanoviť pre uplatňovanie článku 6 (maximálny týždenný pracovný čas) referenčné obdobie nepresahujúce štyri mesiace.“

Podľa článku 17 ods. 3 Smernice 2003/88/ES, cit.: „V súlade s odsekom 2 tohto článku sa môžu vykonať odchýlky článkov 3, 4, 5, 8, a 16: a) v prípade činností, keď pracovisko pracovníka a jeho bydlisko sú od seba vzdialené, vrátane práce na otvorenom mori, alebo keď sú rôzne pracoviská pracovníka od

seba vzdialené; b) v prípade bezpečnostných a dozorných činností, ktoré si vyžadujú trvalú prítomnosť s cieľom ochrany majetku a osôb, najmä v prípade strážnikov a dozorcov alebo bezpečnostných firiem.“ Smernica 2003/88/ES pripúšťa výnimku zo stanoveného limitu za dodržania nasledujúcich kumulatívnych podmienok:

- písomný súhlas zamestnanca s výkonom práce nad zákonom a smernicou povolený maximálny limit počtu hodín 5,
- zamestnávateľ vedie aktuálne záznamy o všetkých zamestnancoch, ktorí vykonávajú takúto prácu a poskytne na požiadanie informáciu o prípadoch, kedy zamestnanci dali súhlas k práci presahujúcej 48 hodín v dobe 7 dní, čo sa vypočíta ako priemer za referenčné obdobie,
- zamestnávateľ dodržiava všetky všeobecné zásady ochrany bezpečnosti a zdravia zamestnancov pri práci,
- žiadnemu zamestnancovi nevznikne zo strany zamestnávateľa ujma za to, že nie je ochotný súhlasiť s vykonávaním takejto práce.

215. Podľa Smernice 2003/88/ES teda priemerný pracovný čas pre každé obdobie 7 dní nesmie prekročiť 48 hodín vrátane nadčasov, pričom týždenný pracovný čas pre každého zamestnanca musí byť ustanovený zákonom, správnym opatrením alebo kolektívnou zmluvou. Smernica 2003/88/ES tiež umožňuje ustanoviť odlišne referenčné obdobie iné ako 7 dní, čo prichádza do úvahy najmä pri nerovnomerne rozvrhnutom pracovnom čase. Článok 16 Smernice 2003/88/ES stanovuje na účely uplatnenia maximálneho týždenného pracovného času referenčné obdobie na 4 mesiace. Článok 17 ods. 3 Smernice 2003/88/ES poskytuje protipožiarnym službám možnosť uplatnenia výnimky a určiť dlhšie referenčné obdobie prípadne na 6 mesiacov, alebo ak je to uvedené v Kolektívnych zmluvách, tak na celých 12 mesiacov. Podmienkou uplatnenia takéhoto iného referenčného obdobia navyše je, že príslušným pracovníkom sa poskytne rovnocenný náhradný čas odpočinku alebo (vo výnimočných prípadoch), kde z objektívnych dôvodov nie je možné poskytnúť taký čas odpočinku, sa príslušným pracovníkom poskytne primeraná ochrana. Zákon č. 315/2001 Z. z. upravuje limity dĺžky služobného času tak, že pri rovnomernom služobnom čase je služobný čas príslušníka 40 hodín týždenne v zmysle § 85 zákona č. 315/2001 Z. z. Podľa § 91 ods. 3 zákona č. 315/2001 Z. z. možno hasičovi prikázať v kalendárnom roku službu nadčas v rozsahu najviac 300 hodín, čo je v priemere 5,7 hodín týždenne.

216. Ako vyplýva z ustanovenia § 86 ods. 1 zákona č. 315/2001 Z. z. môže byť služobný čas hasičov rozvrhnutý aj nerovnomerne. Pri nerovnomernom rozvrhnutí však nesmie byť dĺžka riadneho služobného času v jednotlivých služobných dňoch vyššia ako 18 hodín. Celková dĺžka vykonávania štátnej služby a na ňu bezprostredne nadväzujúcej určenej služobnej pohotovosti v mieste vykonávania štátnej služby je najviac 24 hodín v služobnom dni podľa § 86 ods. 2 zákona č. 315/2001 Z. z. V zmysle Kolektívnej zmluvy 2019 – 2020 ako aj Kolektívnej zmluvy 2021, či Kolektívnej zmluvy 2022 hasiči vykonávajúci štátnu službu s nerovnomerne rozvrhnutým služobným časom majú výkon štátnej služby v rámci 12 hodinového riadneho služobného času alebo služobný čas rozvrhnutý na 17 hodín/16 hodín vykonávania štátnej služby a časť služobnej pohotovosti, ktorá bezprostredne nadväzuje na vykonávanie štátnej služby v mieste vykonávania štátnej služby v trvaní 7/8 hodín v jednej 24-hodinovej zmene v zmysle vyššie citovaného čl. 3 ods. 1 Kolektívnej zmluvy 2019 – 2020, čl. 3 ods. 3 Kolektívnej zmluvy 2021, čl. 3 ods. 3 Kolektívnej zmluvy 2022.

217. Čo sa týka referenčného obdobia, tak nerovnomerne rozvrhnutý služobný čas je rozvrhnutý na obdobie 6 mesiacov podľa § 86 ods. 1 zákona č. 315/2001 Z. z. Uvedené referenčné obdobie však neodporuje tomu, aby bolo dodržané zákonné ustanovenie 40 hodín priemerného týždenného služobného času v súlade s rozvrhnutými službami. Na základe vyššie uvedeného je zrejmé, že napriek tomu, že vnútroštátne právo neupravuje explicitne maximálny priemerný týždenný služobný čas uvedený konkrétnym počtom hodín, tak ako je tomu v Smernici 2003/88/ES, zákon č. 315/2001 Z. z. a Kolektívne zmluvy dostatočne ustanovujú počty hodín služobného času hasičov, počas ktorého hasiči vykonávajú štátnu službu, ako aj rozsah hodín služby nadčas za príslušný rok. Z uvedeného vyplýva, že dotknuté právne predpisy sú transponované v článku 6 Smernice 2003/88/ES správne.

218. Podľa žalovaného sa žalobcoví nepodarilo preukázať, že by štát neprebral Smernicu 2003/88/ES do zákona správne, preto sa mu nepodarilo ani preukázať, že by existovala údajná škoda, ktorá by bola v priamej príčinnej súvislosti s článkom 6 písm. b) Smernice 2003/88/ES.

219. K nároku na náhradu škody

Žalovaný uvádza, že článok 6 Smernice 2003/88/ES je spomenutý v článku 17 ods. 1 Smernice, ktorý umožňuje členským štátom, aby sa odchyľili od uplatňovania tohto článku za predpokladu, že dodržia všeobecnú zásadu ochrany bezpečnosti a zdravia pracovníkov, pričom jedným z dôvodov na neuplatňovanie je situácia (ako to je v tomto prípade), keď sa jedná o protipožiarne služby a služby civilnej ochrany. Pokiaľ by napriek vyššie uvedenej argumentácii súd dospel k názoru, že odchýlna úprava nie je možná, tak žalovaný poukazuje na všeobecné podmienky vyplývajúce z judikatúry Súdneho dvora, ktoré musia byť kumulatívne splnené na úspešné upletenie si nároku na náhradu škody za porušenie práva Európskej únie. Tieto podmienky sú definované nasledovne:

1. cieľom porušenej právnej normy Európskej únie je priznať jednotlivcom práva
2. porušenie práva je dostatočne závažné a
3. medzi týmto porušením a škodou spôsobenou jednotlivcom existuje priama príčinná súvislosť.

220. Žalovaný má za to, že žalobca neosvedčil, že by mu vznikol nárok na náhradu škody žiadnym spôsobom. V prvom rade žalovanému nie je zrejmé ako žalobcovi mohla vzniknúť ním uplatnená škoda. Sám žalobca veľmi nejasným spôsobom stanovil „škodu“, ktorá mu mala vzniknúť tým, že vykonával nariadenú služobnú pohotovosť, za ktorú mimochodom, bol žalobca v zmysle platnej vnútroštátnej legislatívy odmeňovaný. Žalovaný chce zdôrazniť, že počas tejto služobnej pohotovosti je pracovník povinný byť v zariadení zamestnávateľa alebo mimo neho, pričom má byť pripravený na výkon práce na požiadanie svojho zamestnávateľa. Pokiaľ nie je zásah, v takom prípade žalobca môže odpočívať alebo sa venovať inej činnosti (teda v čase, keď sa od neho nežiada výkon práce). Rovnako tak v zmysle platnej legislatívy pri takto nariadenej služobnej pohotovosti je v mieste vykonávania štátnej služby určený resp. vymedzený priestor na odpočinok, čo znamená, že zamestnávateľ si je vedomý a dokonca vytvára podmienky na odдых (spánok) zamestnanca, t. j. žalobcu. To znamená, že v čase služobnej pohotovosti sa od žalobcu nevyžaduje „aktívna činnosť“ a teda mimo času skutočného výkonu práce môže žalobca odpočívať alebo sa venovať inej činnosti. Počas služobnej pohotovosti žalobca nemusí uskutočňovať žiaden výkon práce z vlastnej iniciatívy, ale iba na základe pokynu svojho zamestnávateľa. V zhrnutí to znamená, že žalobca nemusí byť bdely a aktívny počas celej dĺžky trvania služobnej pohotovosti. Napriek tomu zamestnávateľ žalobcovi vypláca dohodnutú odmenu za takto strávený čas, t. j. nie len za vykonanú prácu, ale aj za takúto neaktívnu časť práce. Žalobca dostáva za takto stanovený čas pracovnú odmenu, ktorou mu zamestnávateľ kompenzuje to, že v prípade potreby (zásahu) bude k dispozícii.

221. Pokiaľ súd, napriek všetkým doteraz uvedeným skutočnostiam, dospeje k záveru, že služobná pohotovosť, ktorú vykonáva žalobca a za ktorú je riadne odmeňovaný, je pracovným časom, a teda má sa zarátať do pracovného fondu, samo o sebe to ešte nie je dôvodom na priznanie nároku na náhradu škody. Súdny dvor vo svojom rozsudku v spojených veciach C-46/93 a 48/93 A. K. I. uviedol, cit.: „Zvlášť je vhodné upresniť, že na účel stanovenia škody, za ktorú možno priznať náhradu, môže vnútroštátny súd preveriť, či poškodená osoba prejavila primeranú snahu s cieľom odvrátiť škodu alebo obmedziť jej rozsah a či včas využila všetky dostupné prostriedky na právnu ochranu. V súlade so všeobecnou zásadou spoločnou pre právne poriadky členských štátov musí poškodená osoba preukázať primeranú snahu obmedziť rozsah škody, inak jej hrozí, že škodu bude znášať sama.“ (bod 84 a 85 rozsudku). V zmysle rozhodnutia Súdneho dvora C-46/93 A. K. I. (bod 84) by mal teda vnútroštátny súd preveriť, či poškodená osoba prejavila primeranú snahu s cieľom odvrátiť škodu alebo obmedziť jej rozsah a či včas využila všetky dostupné prostriedky na právnu ochranu. Žalovaný by chcel zdôrazniť, že žalobca žiadnym spôsobom neoznámil svojmu zamestnávateľovi, že odmieta vykonávať služobnú pohotovosť, resp. do dňa podania žaloby zamestnávateľ žalobcu nemal vedomosť o tom, že výkon služobnej pohotovosti (za ktorú každý mesiac žalobca dostáva odmenu), považuje, resp. pociťuje ako výraznú ujmu. Z vyššie uvedeného dôvodu nebolo možné, aby zamestnávateľ včas zamedzil prípadný vznik takejto ujmy alebo aspoň obmedzil jej rozsah.

222. Podľa zásady, ktorá je spoločná právnym systémom členských štátov, musí totiž poškodená osoba pod hrozbou toho, že sama bude musieť znášať škodu, vyvinúť primerané úsilie, aby obmedzila rozsah škody (rozsudky B. J. R./ E. J. T., C-104/89 a C-37/90). Žalobca však žiadnym spôsobom neprejavil svoju nevdľu so súčasným stavom, čím by mohol obmedziť rozsah škody, ktorú mu mal žalovaný spôsobiť.

223. Žalobca je zaradený v zmenovej službe ako je uvedené v jeho personálnom rozhodnutí (oznámení o sume a zložení služobného platu). Čl. 3 ods. 1 Pokynu prezidenta Hasičského a záchranného zboru o vnútornej organizácii Hasičského a záchranného zboru na operatívno-technickom úseku č. 35/2012

v znení neskorších predpisov stanovuje začiatok výkonu služby žalobcu na úseku požiarnej ochrany od 07:00 hod. do 07:00 hod. nasledujúceho dňa. Z tohto ustanovenia ako aj z § 86 ods. 2 zákona č. 315/2001 Z. z. vyplýva, že príslušníci zaradení na tomto úseku vykonávajú svoje služobné činnosti nerovnomerne v 24 hodinových cykloch, pričom ide o výkon služobných činností a na výkon služby nadväzuje bezprostredne služobná pohotovosť upravená v § 92 ods. 1 zákona č. 315/2001 Z. z. Počas tejto pohotovosti sú príslušníci fyzicky prítomní v mieste výkonu štátnej služby, ale tento čas je určený na oddych a odpočinok. V prípade prerušenia pohotovosti (to znamená až v prípade nutného zásahu príslušníkov Hasičského a záchranného zboru) sa aplikuje § 91 ods. 1 zákona č. 315/2001 Z. z. a vzniká príslušníkom Hasičského a záchranného zboru nárok na nadčas.

224. Z vyššie uvedeného teda jednoznačne vyplýva, že pre bezpečnosť občanov na úseku požiarnej ochrany je potrebné, aby bola na tento účel zabezpečená 24-hodinová služba, 7 dní v týždni počas celého roka a teda príslušníci Hasičského a záchranného zboru musia byť k dispozícii od 07:00 hod. do 07:00 hod. nasledujúceho dňa. Pričom však ale aj počas služobnej pohotovosti v mieste výkonu štátnej služby majú určený čas na oddych a odpočinok. Počas služobnej pohotovosti sa môže príslušník venovať aj inej činnosti ako práci, ktorú vykonáva len na základe pokynu zamestnávateľa. Príslušníkovi patrí aj odmena za to, že v prípade potreby je k dispozícii. Z vymedzeného charakteru času služobnej pohotovosti žalovaný má za to, že nemožno služobnú pohotovosť započítavať do odpracovaného služobného času.

225. Podľa čl. 3 ods. 2 Pokynu riaditeľa Krajského riaditeľstva Hasičského a záchranného zboru v Banskej Bystrici č. 28/2021 o vedení dokumentácie výkonu štátnej služby pre spracovanie služobných príjmov príslušníkov a o vedení dokumentácie výkonu práce pre spracovanie plátov zamestnancov sa „rozvrh spracúva tak, aby s ním bol príslušník oboznámený minimálne tri dni pred začiatkom kalendárneho mesiaca. V prípade, ak príslušníka nie je možné oboznámiť s rozvrhom osobne, oboznámenie sa vykoná telefonicky prostredníctvom nahrávanej telefonической linky, pričom príslušník dodatočne potvrdí oboznámenie svojim podpisom s uvedením dátumu podpísania na vytlačenej rozvrhu. Vo výnimočných prípadoch môže nadriadený určiť nástup na výkon štátnej služby aj v čase kratšom ako tri dni pred plánovaným nástupom na vykonávanie štátnej služby, pričom podmienky na oboznámenie príslušníka sa vzťahujú primerane.“ Z uvedeného vyplýva, že s plánmi služieb bol žalobca vždy riadne oboznámený a s ich plánovaním súhlasil.

226. Podľa článku 19 smernice: „Možnosť odchýlky z od článku 16 písm. b) uvedenej v článku 17 ods. 3 a v článku 18 nemôže viesť k ustanoveniu referenčného obdobia dlhšieho ako šesť mesiacov.“ Táto odchýlka je ustanovená v § 86 zákona: „Služobný čas príslušníkov môže byť rozvrhnutý nerovnomerne. Nerovnomerne rozvrhnutý služobný čas príslušníkov je rozvrhnutý na obdobie šiestich mesiacov.“

227. Posúdenie referenčných období január–jún 2020, júl–december 2020, január–jún 2021, júl–december 2021 je potrebné vnímať v kontexte spoločenskej reality opierajúcom sa o výrazné zmeny v spoločnosti vzhľadom na šírenie nebezpečnej ľudskej nákazy COVID-19. V dôsledku celosvetového rozširovania tohto ochorenia boli v podmienkach Slovenskej republiky prijaté rôzne opatrenia. Napríklad rôzne druhy karantény, a v období odo dňa 16.03.2020 do dňa 13.06.2020, odo dňa 01.10.2020 do dňa 15.05.2021 a odo dňa 25.11.2021 bol vyhlásený núdzový stav. Z rozsudku Súdneho dvora Európskej únie C-742/19 (bod 50-59) vyplýva, že za okolností osobitnej závažnosti alebo rozsahu, ktoré si vyžadujú prijatie opatrení nevyhnutných na ochranu života, zdravia ako aj bezpečnosti spoločnosti možno nedodržať pravidlá uvedené v smernici, nakoľko v takýchto prípadoch je odôvodnené priznať cieľu ochrany obyvateľstva absolútnu prioritu na úkor rešpektovania ustanovení smernice (bod 59). Celosvetová pandémia (teda okolnosť osobitnej závažnosti a (nie len celoštátneho) rozsahu) je práve takou okolnosťou, akú mal na mysli Súdny dvor Európskej únie, a ktorá odôvodňuje odklon od priznania práv podľa Smernice. Za dostatočné potvrdenie závažnosti situácie z celoštátneho hľadiska žalovaný považuje vyhlásenie a neskoršie rozšírenie núdzového stavu (dokonca aj zmeny ústavného zákona). Vzhľadom k týmto okolnostiam má žalovaný za to, že v prípade štátnej služby žalobcu v týchto referenčných obdobiach bolo v tejto veci možné od Smernice odchýliť.

228. Z rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-742/19 (bod 98) vyplýva, že článok 2 smernice sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby sa doba, ktorú príslušník strávi zdržiavaním sa na svojom útvare počas služobnej pohotovosti bezprostredne nadväzujúcej na vykonávanie štátnej služby v rámci rozvrhnutia služobného času, pričom nevykonáva skutočnú prácu, odmeňovala iným spôsobom ako doba štátnej služby, počas ktorej tento príslušník plní služobné úlohy. Vzhľadom na

uvedené má žalovaný za to, že žalobca, z hľadiska odmeny vyplatenej v predmetnom období za vykonanú štátnu službu, nebol na svojich právach ukrátený.

229. Žalovaný uvádza, že podľa § 13 ods. 1 a ods. 2 Občianskeho zákonníka, cit.: „Fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jeho osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby mu bolo dané primerané zadostučinenie. Pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadostučinenie podľa odseku 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jeho vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.“ Žalovaný podotýka, že samotný žalobca ani netvrdí v žalobe, že by tento zásah sa negatívne odrazil napr. v medziľudských vzťahoch či to, že by mal negatívny dopad na jeho zdravotný stav. Žalobca v žalobe žiadnym spôsobom nepreukázal, že by mu vznikol nárok na náhradu škody. Žalovaný opakovane uvádza, že žalobca nemusí byť bdely a aktívny počas celej dĺžky trvania služobnej pohotovosti a napriek tomu mu zamestnávateľ vypláca dohodnutú odmenu za takto strávený čas, t. j. nielen za vykonanú prácu, ale aj za takúto neaktívnu časť práce, ktorou mu zamestnávateľ kompenzuje to, že v prípade potreby (zásahu) bude k dispozícii. Zákon č. 315/2001 Z. z. v § 88 ods. 1 stanovuje, že služobný úrad je povinný rozvrhnúť služobný čas tak, aby príslušník mal medzi koncom služobného dňa a začiatkom nasledujúceho služobného dňa nepretržitý odpočinok aspoň 12 hodín a raz za týždeň nepretržitý odpočinok v trvaní aspoň 32 hodín a podľa § 89 ods. 1 je služobný úrad povinný rozvrhnúť služobný čas tak, aby všetci príslušníci mali raz týždenne dva po sebe nasledujúce dni nepretržitého odpočinku, ktoré musia pripadať na piatok a sobotu alebo sobotu a nedeľu, alebo na nedeľu a pondelok. Zároveň z Kolektívnych zmlúv vyplývajú pre príslušníkov Hasičského a záchranného zboru viaceré výhody medzi ktoré patrí aj zvýšenie dovolenky nad rozsah ustanovený zákonom č. 311/2001 Z. z. Zákonník práce v znení neskorších predpisov. Vymenovali sme len niektoré z prostriedkov ochrany, ktoré zákon a Kolektívne zmluvy garantujú príslušníkom Hasičského a záchranného zboru a ktoré poskytujú dostatočný priestor pre odpočinok príslušníkov a pre venovanie sa ich rodinnému životu.

230. Žalovaný uvádza k spôsobu a výpočtu výšky náhrady škody vypočítanej žalobcom v žalobe, že cit.: „Mám preto za to, že primeranú náhradu škody v tomto prípade predstavuje rozdiel medzi peňažnou náhradou uvedenou v § 122 ods. 1 ZoHaZZ a peňažnou náhradou uvedenou v § 122 ods. 2 písm. a) ZoHaZZ, a to za každú jednu odpracovanú hodinu služobnej pohotovosti počas žalovaného obdobia. Vychádzajúc tak z určenia výšky nemajetkovej ujmy ako rozdielu náhrady uvedenej v § 122 ods. 1 ZoHaZZ (15% alebo 30% peňažnej náhrady z príslušnej hodinovej odmeny za príslušný kalendárny mesiac príslušného kalendárneho roku) a peňažnej náhrady uvedenej v § 122 ods. 2 písm. a) ZoHaZZ (vo výške 50% z príslušnej hodinovej odmeny za príslušný kalendárny mesiac príslušného kalendárneho roku) je v prípade odpracovanej služobnej pohotovosti počas pracovných dní možné určiť výšku nemajetkovej ujmy ako súčin počtu odpracovaných hodín určenej služobnej pohotovosti podľa § 92 ods. 1 ZoHaZZ za príslušný kalendárny mesiac príslušného kalendárneho roku a sumy zodpovedajúcej 35% peňažnej náhrady z príslušnej hodinovej odmeny za príslušný kalendárny mesiac príslušného kalendárneho roku (50% - 15%) a v prípade určenej služobnej pohotovosti odpracovanej v čase pracovného pokoja ako súčin odpracovaných hodín v čase pracovného pokoja a sumy zodpovedajúcej 20% peňažnej náhrady z príslušnej hodinovej sadzby za príslušný kalendárny mesiac príslušného kalendárneho roku (50% - 30%).“, avšak predmetom súdneho konania, ktorý si žalobca uplatňuje a ktorého sa žalobca domáha je práve nárok označený žalobcom ako nárok na náhradu škody, ktorý mal vzniknúť žalobcovi v dôsledku porušenia práva Európskej únie k jeho ujme, a to v dôsledku nesprávneho prebratia Smernice 2003/88/ES do právneho poriadku Slovenskej republiky. Vzhľadom na takýto vyššie uvedený spôsob výpočtu výšky náhrady škody, má žalovaný za to, že žalobcom uplatňovaný nárok skôr predstavuje mzdový nárok.

231. V tejto súvislosti má žalovaný rovnako za to, že tabuľky v žalobe nemožno považovať za dôkaz, ktorý by preukazoval výšku nemajetkovej ujmy, nakoľko výpočet žalobcu je veľmi máťuci a predstavuje teda skôr výpočet odškodnenia vo forme vyplatenia primeranej peňažnej náhrady škody formou doplatku vo výške 35 % (50 % - 15 %) zo sumy, ktorou je príslušná čas jeho služobného platu podľa ustanovenia 122 ods. 2 písm. a) zákona č. 315/2001 Z. z. V tomto prípade treba podotknúť, ak žalobca postupuje vo výpočte „nemajetkovej ujmy“ podľa zákona č. 315/2001 Z. z., čím žalobca žiada akési odškodnenie vo forme vyplatenia peňažnej náhrady škody vo forme doplatku a nie nemajetkovú ujmu.

232. Žalobca ďalej opiera svoju žalobu aj o Rozsudok Súdného dvora vo veci G. H., pričom tvrdí, že ide o skutkovo a právne identickú vec, aká je predmetom tohto sporu. S týmto tvrdením však

nemôžeme súhlasiť, nakoľko v danom prípade išlo o mestského hasiča, ktorého výkon služby sa značne odlišuje od príslušníka Hasičského a záchranného zboru, ktorého zriaďovateľom je štát, pričom príslušníci Hasičského a záchranného zboru požívajú rozsiahle výhody a osobitný systém sociálneho zabezpečenia.

233. V neposlednom rade žalovaný upozorňuje na to, že žalobca pri vzniku služobného pomeru akceptoval všetky podmienky, ktoré sa vzťahujú na výkon štátnej služby príslušníka Hasičského a záchranného zboru v zmysle zákona č. 315/2001 Z. z. S plánovaným rozvrhom služobného času bol žalobca vždy oboznámený v súlade s § 86 ods. 4 zákona č. 315/2001 Z. z., čo potvrdzoval svojim podpisom. Rovnako bol žalobca vždy riadne oboznámený so všetkými internými predpismi a Kolektívnymi zmluvami a to aj s tými, ktoré upravujú rozsah výkonu služby.

234. Žalobca uvádza, že požaduje náhradu škody za obdobie od septembra 2019 do augusta 2022, avšak na základe vyššie uvedeného je zrejmé, že žalobca vedel o všetkých podmienkach výkonu služby a za toto obdobie nedošlo k tomu, že by tieto podmienky namietal, a ani nikdy nepožiadaval o ich vysvetlenie a ani iným spôsobom sa nedomáhal svojich práv, a rovnako nikdy neprišlo zo strany žalobcu k námietkam, ako sú jeho služby plánované. Rovnako žalobca nevyužil svoje právo v zmysle § 69 ods. 1 písm. g) zákona č. 315/2001 Z. z., podľa ktorého príslušník má právo podávať sťažnosti vo veciach vykonávania štátnej služby služobnému úradu ak predpokladá, že jeho práva podľa tohto zákona, ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov a služobných predpisov sú alebo boli vo veciach vykonávania štátnej služby porušené; to neplatí, ak boli práva porušené rozhodnutím podľa tohto zákona a je možné proti takému rozhodnutiu podať opravný prostriedok; v takom prípade sa podanie neposudzuje ako sťažnosť.

235. Náhrada nemajetkovej ujmy

Určenie prípadnej výšky náhrady nemajetkovej ujmy je na zväžení súdu, avšak žalovaný podotýka, že výšku nemajetkovej ujmy, ktorú žalobca požaduje vo výške 5.143,13 Eur, žalovaný považuje za zjavne neprimeranú, a to aj s porovnaním výšky náhrad, ktorá je priznávaná obetiam trestných činov, ktorých ujma je v porovnaní s údajnou ujmu žalobcu podľa jeho názoru neporovnateľne vyššia. V zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva náhrada nemajetkovej ujmy musí byť rozumne primeraná utrpenej ujme na povesti (napr. L. B. v. Spojené kráľovstvo), pričom pri určovaní výšky náhrady ujmy treba vychádzať z dôkazov preukazujúcich výšku ujmy (napr. H. v. Moldavsko, O. J. B. v. Spojené kráľovstvo).

236. Okrem toho Európsky súd pre ľudské práva vyjadril názor, podľa ktorého výška náhrady v konkrétnom prípade musí zohľadňovať výšku náhrady priznávanú vnútroštátnymi súdmi v iných prípadoch týkajúcich sa poškodenia dobrej povesti (napr. I. O., O. J. v. Portugalsko). Napokon Európsky súd pre ľudské práva zdôrazňuje, že pri určovaní výšky náhrady za porušenie osobnostných práv musí byť zohľadnená výška náhrady, ktorá je priznávaná za telesné zranenia alebo ktorá je priznávaná obetiam násilných činov, pričom náhrada za porušenie iných osobnostných práv by nemala bez existencie závažných a dostatočných dôvodov prevyšovať maximálnu výšku náhrady priznávanú za telesné zranenia alebo násilné činy (napr. R. J. T. v. Fínsko). Na podporu svojich tvrdení žalovaný ďalej uvádza v obdobnej veci rozsudok Okresného súdu Žiar nad Hronom sp. zn. 19C/23/2022-86 zo dňa 10.11.2022, v ktorom samotný súd konštatoval, že: „Pri stanovení výšky nemajetkovej ujmy súd vychádzal zo svojej rozhodovacej činnosti v obdobných prípadoch, keď postupom podľa § 13 a nasl. Občianskeho zákonníka určoval na základe svojej úvahy nemajetkovú ujmu, napríklad v konaniach týkajúcich sa nesprávneho úradného postupu, či nesprávneho úradného rozhodnutia orgánov verejnej moci, či v konaniach o náhradu nemajetkovej ujmy pri zásahu do práva žalobcu na rodinný život dopravnou nehodou - teda napr. v konaní 19C/14/2020 týkajúcom sa nemajetkovej ujmy pri dopravnej nehode žalobcu (pri zohľadnení priznaných nárokov SSU a bolestného), ktoré rozhodnutie bolo potvrdené Krajským súdom v Banskej Bystrici sp. zn. 11Co/26/2022-211 priznaná nemajetková ujma vo výške 1.000,- €; v konaní o nemajetkovú ujmu spôsobenú nesprávnym úradným rozhodnutím, a to vedením nezákonného trestného stíhania voči žalobcovi vo výške 8.000,- € v konaní 10C/27/2012-269 potvrdeným Krajským súdom v Banskej Bystrici sp. zn. 12Co/391/2018-364; či v konaní o náhradu nemajetkovej ujmy z titulu úmrtia syna a brata žalobcov priznaná vo výške 8.000,- € každému z nich právoplatným rozhodnutím tunajšieho súdu sp. zn. 22C/15/2016 zo dňa 26.11.2020). Vo všetkých uvedených prípadoch súd priznával na základe svojej úvahy sumu nemajetkovej ujmy, postupom podľa § 13 a nasl. Občianskeho zákonníka, pričom hodnotil intenzitu zásahu do života dotknutých žalobcov, ako aj okolnosti, za ktorých došlo k danému zásahu. S prihliadnutím na závažnosť situácií v konaniach

o náhradu nemajetkovej ujmy pri úmrtí rodinného príslušníka, či pri poškodení zdravia, alebo zásahu do života žalobcov v prípade niekoľkoročného vedenia trestného konania na základe nesprávneho úradného postupu, či na základe nesprávneho rozhodnutia, ktorých náhrady boli priznané vo vyššie uvedených výškach, súd dospel k záveru, že v danom prípade je potrebné náhradu určiť primerane aj s ohľadom na vyššie uvedené súdne konania.“

237. Podľa uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 4 Cdo 19/2020, určenie výšky nároku na náhradu nemajetkovej ujmy pritom nie je záležitosťou voľnej úvahy, ktorá nepodlieha žiadnemu hodnoteniu, naopak jej základom je zistenie skutkových okolností, ktoré súdu umožnia úvahu na určitom kvalitatívnom posúdení základných súvislostí aj v kontexte s ďalšími právnymi predpismi upravujúcimi obdobnú problematiku. Hoci výšku nemajetkovej ujmy súd určuje voľnou úvahou, nemôže ísť o úvahu nepreskúmateľnú, resp. o úvahu svojvoľnú. Žalovaný ďalej poukazuje na ustanovenie § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ktoré upravuje podmienky, kedy má žalobca nárok na náhradu nemajetkovej ujmy. Žalovaný má za to, že žalobca, ako ani jeho právny zástupca, v konaní nepreukázali zásah do súkromného, rodinného života či neoprávnený zásah, ktorý by sa odrazil napr. v medziľudských vzťahoch, či nepriaznivost' zdravotného stavu v príčinnej súvislosti s výkonom povolania v takej značnej miere, ktorá by odôvodňovala výšku náhrady nemajetkovej ujmy, ktorú žalobca požaduje.

238. Náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch môže súd podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka priznať len ako sekundárnu kompenzáciu vtedy, ak by iná náprava nebola (vôbec) možná v zmysle § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka, resp. ak by sa takáto satisfakcia nezdała postačujúca, avšak vždy len vtedy, ak bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jej vážnosť v spoločnosti. Podmienkou priznania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch (t. j. materiálnej satisfakcie) je vždy v závislosti na individuálnych okolnostiach daného prípadu existencie závažnej ujmy, ktorú treba riadne a konkrétne preukázať.

239. Žalovaný má za to, že tabuľky v žalobe nemožno považovať za dôkaz, ktorý by preukazoval výšku ujmy, ktorú žalobca požaduje. Je potrebné podoznieť, že dôkazné bremeno v sporovom konaní zaťažuje žalobcu a s ohľadom na zásadu kontradiktórnosti je úlohou žalobcu, resp. jeho právneho zástupcu, pokiaľ je v konaní zastúpený, označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie v súlade s princípom hospodárnosti hneď na začiatku konania. Žalovaný má za to, že žalobca ani do tohto momentu konania nepreukázal a ani riadne neodôvodnil výšku ujmy, ktorá mala byť spôsobená žalobcovi. Predmet sporu musí byť dostatočne určitý, nárok dôkladne odôvodnený a argumentácia žalobcu presvedčivá, aby v zmysle rovnosti sporových strán mal žalovaný riadnu možnosť uplatniť prostriedky procesnej obrany už v rámci konania pred súdom prvej inštancie.

240. V konaní v podobe nemajetkovej ujmy nesie žalobca bremeno tvrdenia v tom, a to tak, že žalovaný by spôsobil žalobcovi škodu, resp. zasiahol do jeho osobnosti a že tento zásah bol objektívne spôsobilý privodiť ujmu na jeho právach, pričom žalobca musí nielen uviesť (tvrdiť), ale aj preukázať aká ujma mu vznikla. Z tohto bremena tvrdenia pre žalobcu vyplýva dôkazné bremeno preukázať skutočnosti svedčiacie o existencii škody a zásahu. Keď sa žalobca domáha v zmysle žaloby náhrady nemajetkovej ujmy, žalobca musí na konkrétnych skutkových okolnostiach preukázať, že zásah nielen mohol, ale aj skutočne vyvolal následnú reakciu v jeho súkromnom živote, rodinnom prostredí, profesionálnej sfére, či v inom prostredí (rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 26Co/94/2020-515 zo dňa 30.06.2021). Priemerná výška doposiaľ priznanej škody vo vyššie uvedených obdobných rozhodnutiach predstavuje sumu približne 1.000,--Eur až 2.500,--Eur.

241. Námietka miestnej nepríslušnosti

Vzhľadom na skutočnosť, že žalobca namieta nesprávnu transpozíciu a aplikáciu smernice, žalovaný má za to, že túto má vykonať ústredný orgán štátnej správy. Keďže skutočnosťou, ktorá zakladá uplatnené právo, je podľa žalobcu nesprávna transpozícia smernice, ktorá patrí do pôsobnosti Ministerstva vnútra SR, je miestne príslušným súdom okresný súd, v ktorého obvode má ústredný orgán štátnej správy zodpovedný za transpozíciu namietanej smernice svoje sídlo. Keďže Ministerstvo vnútra SR ako orgán konajúci v mene žalovaného má svoje sídlo na Pribinovej 2 v Bratislave, príslušným je Okresný súd Bratislava I. Žalovaný preto navrhuje, aby bola vec podľa § 43 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len ako „CSP“) postúpená na Okresný súd Bratislava I.

242. Žalovaný k vyjadreniu žalobcu písomným podaním zo dňa 27.11.2023 uviedol, že zotrúva na svojich vyjadreniach a tvrdeniach, najmä trvá na svojom výklade pôsobnosti Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2003/88/ES zo 4. novembra 2003 o niektorých aspektoch organizácie pracovného času (ďalej len ako „Smernica“ či „Smernica 2003/88/ES“), konkrétne vo vzťahu k všetkým odvetviam činností, verejných a súkromných v zmysle článku 2 Smernice Rady 89/391/EHS z 12. júna 1989 o zavádzaní opatrení na podporu zlepšenia bezpečnosti a ochrany zdravia pracovníkov pri práci (ďalej len ako „Smernica 89/391/EHS“), založenom na negatívnom vymedzení pôsobnosti Smernice 89/391/EHS v zmysle článku 2 odseku 2 vo vzťahu k štátnej službe príslušníkov Hasičského a záchranného zboru vykonávajúcich zásahovú činnosť.

242.1 V súvislosti s uvedeným žalovaný dáva do pozornosti súdu rozsudky Súdneho dvora vo veciach C-107/19 (bod 42), C-344/19 (bod 58) a C-437/05 (bod 35), v zmysle ktorých sa na spôsob odmeňovania pracovníkov za čas pracovnej pohotovosti nevzťahuje Smernica 2003/88/ES, ale relevantné ustanovenia vnútroštátneho práva.

242.2 Žalovaný má za to, že žalobca neosvedčil, že by mu vznikol nárok na náhradu škody žiadnym spôsobom. Žalovanému nie je zrejmé ako žalobcovi mohla vzniknúť ním uplatnená škoda. Sám žalobca veľmi nejasným spôsobom stanovil „škodu“, ktorá mu mala vzniknúť tým, že vykonával nariadenú služobnú pohotovosť, za ktorú mimochodom, bol žalobca v zmysle platnej vnútroštátnej legislatívy odmeňovaný.

242.3 Žalovaný ďalej uvádza, že rozhodujúcou skutočnosťou nie je plán služieb hasičských jednotiek (striedanie troch zmien v 24-hodinových intervaloch), ale to, koľko času konkrétny príslušník skutočne strávil vykonaním štátnej služby za týždeň priemerne v rámci konkrétneho referenčného obdobia. Z tohto dôvodu je pre zistenie, či skutočne došlo k porušeniu práv žalobcu, nevyhnutné vypočítať čas, ktorý naozaj strávil vykonávaním štátnej služby, prípadne v služobnej pohotovosti bezprostredne nadväzujúcej na vykonávanie štátnej služby v rámci rozvrhnutia služobného času, teda služobnej pohotovosti podľa § 92 ods. 1 zákona č. 315/2001 Z. z. o Hasičskom a záchrannom zbere v znení neskorších predpisov (ďalej len ako „zákon č. 315/2001 Z. z.“) rozvrhnutej podľa § 86 ods. 2 zákona č. 315/2001 Z. z. (v zmysle judikatúry Súdneho dvora Európskej únie).

242.4 Žalovaný z opatrnosti podotýka ako už vo predchádzajúcom vyjadrení k žalobe uviedol, že žalobca v žalobe na jednej strane uvádza, že predmetom súdneho konania, ktorý si žalobca uplatňuje a ktorého sa žalobca domáha je práve nárok označený žalobcom ako nárok na náhradu škody, ktorý mal vzniknúť žalobcovi v dôsledku porušenia práva Európskej únie k jeho ujme, a to v dôsledku nesprávneho prebratia Smernice 2003/88/ES do právneho poriadku Slovenskej republiky. Na druhej strane žalobca prikladá ako listinné dôkazy tabuľky, ktorých výpočet žalobcu je podľa žalovaného mátnuci a predstavuje teda skôr výpočet odškodnenia vo forme vyplatenia primeranej peňažnej náhrady škody formou doplatku. Žalovaný má za to, že takýmto spôsobom výpočtu „nemajetkovej ujmy“ podľa zákona č. 315/2001 Z. z. žalobca žiada akési odškodnenie vo forme vyplatenia peňažnej náhrady škody vo forme doplatku a nie nemajetkovú ujmu.

242.5 Žalobca vo svojom vyjadrení zdôrazňuje, že nežaluje nemajetkovú ujmu vyčíslenú za presný počet hodín odpracovaných nad 48 hodín týždenne. Pre žalovaného je nepochopiteľné, prečo sa žalobca domáha náhrady nemajetkovej ujmy, ktorú (ako sám vo vyjadrení uvádza) vyčíslil podľa celkového počtu (súčtu) hodín určenej služobnej pohotovosti, ktoré mal reálne odslúžiť a to bez ohľadu na skutočnosť, či tým malo (a ak áno, tak v akom rozsahu) dôjsť k prekročeniu 48-hodinového týždenného pracovného času. Je teda nesporné, že žalobca pri výpočte žalovanej sumy vychádzal nie len z počtu hodín nad maximálny 48-hodinový týždenný pracovný čas, ale zo všetkých hodín odpracovanej služobnej pohotovosti, teda aj z tých, ktorými maximálny týždenný pracovný čas prekročený nebol. Pre účely tohto konania je predsa právne irelevantné, koľko hodín služobnej pohotovosti žalobca odpracoval (relevantné je iba to, či a v akej miere bol prekročený maximálny 48-hodinový pracovný čas), a preto nemôže žalobca pri výpočte žalovanej sumy vychádzať z počtu hodín služobnej pohotovosti. Zároveň nie je žalovanému zrejmé, prečo si žalobca svoju údajnú nemajetkovú ujmu „ohodnotil“ sumou 4,02 Eur za každú hodinu, počas ktorej malo dochádzať k porušovaniu jeho práv. Žalobca teda úplne ignoruje fakt, že zásah do osobnostných práv a rozsah nemajetkovej ujmy je u každého jednotlivca individuálny, posudzuje sa v každom prípade osobitne, a to aj s ohľadom na preukázateľný zásah do súkromného života. Za žiadnych

okolností teda nemožno nemajetkovú ujmu vypočítať „tabuľkovo“ na základe akéhosi univerzálneho vzorca, ktorý vo svojom výsledku zodpovedá mzdovému nároku.

242.6 Z uvedenej argumentácie sa žalovaný domnieva, že žalobca svoju ujmu v skutočnosti vidí v tom, že nebol za odslúženú určenú služobnú pohotovosť dostatočne ohodnotený a nie v tom, že mal byť prekračovaný 48-hodinový týždenný pracovný čas. Žalovaný aj z tohto dôvodu považuje žalobu za zmatečnú, nakoľko si žalobca touto formou iba maskuje svoje mzdové nároky voči svojmu zamestnávateľovi.

242.7 Žalobca vydávaním svojho nároku za nemajetkovú ujmu vzniknutú porušením smernice maskuje svoje mzdové nároky. Z uvedeného dôvodu trpí žalovaný nedostatkom pasívnej vecnej legitímácie, nakoľko mzdových nárokov je možné domáhať sa len od žalobcovho služobného úradu, ktorým je Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky a nie žalovaná Slovenská republika v zast. MV SR. Predmetom tohto konania nie je doplatenie mzdy za služobnú pohotovosť. Žalobca však sám výslovne uvádza, že požaduje doplatenie celej ním odslúženej služobnej pohotovosti (bez ohľadu na to, či mala byť odslúžená podľa neho nad rámec 48 hodín týždenne), nakoľko tá je odmeňovaná iným spôsobom. Nejde teda o nárok vychádzajúci z ustanovení predmetnej smernice, ktorej cieľom je neprekročenie priemerného týždenného pracovného času pracovníka v rozsahu 48 hodín. Žalobca konkrétne porušenia smernice nepovažuje za podstatné, neupresňuje kedy k nim presne malo dôjsť a v akom rozsahu, ale požaduje ním nepreukázanú „nemajetkovú ujmu“ mechanicky vypočítanú ako rozdiel v odmene za pohotovosť a riadnu zmenu, a to za komplet odslúžené hodiny služobnej pohotovosti, nielen nad limit stanovený smernicou. Žalobca si teda uplatňuje mzdový nárok od pasívne vecne nelegitimovaného subjektu.

242.8 Žalovaný taktiež zotrváva na svojich tvrdeniach ohľadne určenia prípadnej výšky náhrady nemajetkovej ujmy podľa § 11 až § 13 Občianskeho zákonníka, ktorá je na zvážení súdu, avšak žalovaný musí podotknúť, že výšku náhrady škody, resp. nemajetkovej ujmy 7.069,52 Eur, ktorú žalobca požaduje, žalovaný považuje za zjavne neprimeranú, a to aj s porovnaním výšky náhrad, ktorá je priznávaná obetiam trestných činov, ktorých ujma je v porovnaní s údajnou ujmovou žalobcu podľa ich názoru jednoznačne podstatne vyššia. V zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva náhrada nemajetkovej ujmy musí byť rozumne primeraná utrpenej ujme na povesti, pričom pri určovaní výšky náhrady ujmy treba vychádzať z dôkazov preukazujúcich výšku ujmy.

242.9 Žalobca ani do tohto momentu neodôvodnil výšku požadovanej peňažnej náhrady, pretože neuviedol v čom tento „údajný neoprávnený“ zásah spočíval. Nestačí totiž, aby zásah mohol vyvolať určitú reakciu, ale musí aj konkrétnu reakciu v živote fyzickej osoby, čo v prípade žalobcu nie je žiadnym spôsobom preukázané. Chýbajúce skutkové tvrdenia nie je možné nahradiť odvolávaním sa na rozhodovaciu činnosť iných súdov v obdobných prípadoch. Vzhľadom na to, že ide o osobnostné práva, je potrebné nemajetkovú ujmu posudzovať v každom jednom prípade individuálne.

242.10 Žalovaný má za to, že žalobca, ako ani jeho právny zástupca, v konaní nepreukázali zásah do súkromného, rodinného života a najmä zásah do medziľudských vzťahov či nepriaznivost' zdravotného stavu v príčinnej súvislosti s výkonom povolania v takej miere, ktorá by odôvodňovala výšku náhrady nemajetkovej ujmy, ktorú žalobca požaduje. Podmienkou priznania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch (t. j. materiálnej satisfakcie) je vždy v závislosti na individuálnych okolnostiach daného prípadu existencie závažnej ujmy, ktorú treba riadne a konkrétne preukázať. Žalovaný má naďalej za to, že tabuľky priložené k žalobe nemožno považovať za dôkaz, ktorý by preukazoval výšku ujmy, ktorú žalobca požaduje.

242.11 Žalovaný v súvislosti so skôr vznesenou námietkou premlčania uvádza, že ju považuje za dôvodnú, nesúhlasí s argumentáciou žalobcu uvedenou v jeho vyjadrení zo dňa 26.10.2023 a taktiež sa žalovaný v plnom rozsahu odkazuje na podrobnú právnu argumentáciu uvedenú vo vyjadrení žalovaného k žalobe.

243. Súd vykonal dokazovanie výsluchom žalobcu, prečítaním Pracovnej zmluvy, Rozhodnutia Krajského riaditeľstva Hasičského záchranného zboru v Banskej Bystrici zo dňa 26.09.2002, Oznámenia o výške a zložení platu zo dňa 01.01.2023, Rozpisu hodín odpracovanej pohotovosti za žalované obdobie, výplatných pásov žalobcu za žalované obdobie, plánu služieb a zistil nasledovný skutkový stav:

244. Žalobca dňa 03.07.1995 uzatvoril Pracovnú zmluvu s Okresnou správou zboru požiarnej ochrany v Lučenci, z ktorej je zrejmé, že nastúpil do práce dňom 03.07.1995 a prácu vykonával vo funkcii vedúci technik špecialista–správca počítačovej siete v Lučenci, požiarňa stanica Filákov a požiarňa stanica Poltár.

245. Z Oznámenia o výške a zložení platu má súd preukázané, že počnúc od 01.01.2023 žalobcovi patrí služobný plat v platovej triede 4, platový stupeň 11, služobný plat celkom 1.954,--Eur, peňažná náhrada za služobnú pohotovosť podľa zákona 3,50 % 27,--Eur.

246. Za obdobie júl 2020 až december 2020 u žalobcu predstavuje:

- (i) fond pracovného času 1056 hodín;
- (ii) určená služobná pohotovosť v zmysle § 92 ods. 1 ZoHaZZ v rozsahu 292,55 hodín;
- (iii) nariadená služobná pohotovosť v zmysle § 92 ods. 2 ZoHaZZ v rozsahu 2,13 hodín.

Spolu služobná pohotovosť určená podľa § 92 ods. 1 ZoHaZZ a nariadená podľa § 92 ods. 2 ZoHaZZ v rozsahu 294,68 hodín. Na uvedené časové obdobie roku 2020 pripadá v priemere 26,29 pracovných týždňov, čo potom v jeho prípade znamená, že za uvedený časový úsek roku 2020 dosiahol jeho priemerný týždenný pracovný čas 51,38 hodín (1350,68 hodín : 26,29 týždňov).

V období júl 2020 až december 2020 podľa § 92 ods. 1 ZoHaZZ odpracoval 271,55 hodín 15 %-nej určenej služobnej pohotovosti, za ktorú mu prináležala odmena v rozsahu 15 % z príslušnej časti služobného platu za každú hodinu, a 21 hodín 30 %-nej určenej služobnej pohotovosti v čase pracovného pokoja, za ktorú mu prináležala odmena v rozsahu 30 % z príslušnej časti služobného platu za každú hodinu. Služobnú pohotovosť, ktorá mu bola nariadená podľa § 92 ods. 2 písm. a) ZoHaZZ v tomto období odpracoval v rozsahu 2,13 hodín.

247. Za obdobie január 2021 až december 2021 u žalobcu predstavuje:

- (i) fond pracovného času 1983,60 hodín;
- (ii) určená služobná pohotovosť v zmysle § 92 ods. 1 ZoHaZZ v rozsahu 617,88 hodín;
- (iii) nariadená služobná pohotovosť v zmysle § 92 ods. 2 písm. a) ZoHaZZ v rozsahu 1,14 hodín.

Spolu služobná pohotovosť určená podľa § 92 ods. 1 ZoHaZZ a nariadená podľa § 92 ods. 2 ZoHaZZ v rozsahu 619,02 hodín. Na uvedené časové obdobie roku 2021 pripadá v priemere 52,14 pracovných týždňov, čo potom v jeho prípade znamená, že za uvedený časový úsek roku 2021 dosiahol jeho priemerný týždenný pracovný čas 49,92 hodín (2602,62 hodín : 52,14 týždňov).

V období január 2021 až december 2021 podľa § 92 ods. 1 ZoHaZZ odpracoval 591,08 hodín 15 %-nej určenej služobnej pohotovosti, za ktorú mu prináležala odmena v rozsahu 15 % z príslušnej časti služobného platu za každú hodinu a 26,80 hodín 30 %-nej určenej služobnej pohotovosti v čase pracovného pokoja, za ktorú mu prináležala odmena v rozsahu 30 % z príslušnej časti služobného platu za každú hodinu. Služobnú pohotovosť, ktorá mu bola nariadená podľa § 92 ods. 2 písm. a) ZoHaZZ v tomto období odpracoval v rozsahu 1,14 hodiny.

248. Za obdobie január 2022 až december 2022 vrátane u žalobcu predstavuje:

- (i) fond pracovného času predstavuje 1946,50 hodín;
- (ii) určená služobná pohotovosť v zmysle § 92 ods. 1 ZoHaZZ v rozsahu 681,52 hodín;
- (iii) nariadená služobná pohotovosť v zmysle § 92 ods. 2 písm. a) ZoHaZZ v rozsahu 4,06 hodín.

Spolu služobná pohotovosť určená podľa § 92 ods. 1 ZoHaZZ a nariadená podľa § 92 ods. 2 ZoHaZZ v rozsahu 685,58 hodín. Na uvedené časové obdobie roku 2022 pripadá v priemere 52,14 pracovných týždňov, čo potom v jeho prípade znamená, že za uvedený časový úsek roku 2022 dosiahol jeho priemerný týždenný pracovný čas 50,48 hodín (2632,08 hodín : 52,14 týždňov).

V období január 2022 až december 2022 vrátane podľa § 92 ods. 1 ZoHaZZ odpracoval 641,52 hodín 15 %-nej určenej služobnej pohotovosti, za ktorú mu prináležala odmena v rozsahu 15 % z príslušnej časti služobného platu za každú hodinu a 40 hodín 30 %-nej určenej služobnej pohotovosti v čase služobného pokoja, za ktorú mu prináležala odmena v rozsahu 30 % z príslušnej časti služobného platu za každú

hodinu. Služobnú pohotovosť, ktorá mu bola nariadená podľa § 92 ods. 2 písm. a) ZoHaZZ, v tomto období odpracoval v rozsahu 4,06 hodín.

249. Za obdobie január 2023 až máj 2023 vrátane (t. j. od 01.01.2023 do 31.05.2023) u žalobcu predstavuje:

(i) fond pracovného času predstavuje 821,50 hodín;

(ii) určená služobná pohotovosť v zmysle § 92 ods. 1 ZoHaZZ v rozsahu 290,04 hodín;

(iii) nariadená služobná pohotovosť v zmysle § 92 ods. 2 písm. a) ZoHaZZ v rozsahu 0 hodín.

Spolu služobná pohotovosť určená podľa § 92 ods. 1 ZoHaZZ a nariadená podľa § 92 ods. 2 ZoHaZZ v rozsahu 290,04 hodín. Na uvedené časové obdobie roku 2023 pripadá v priemere 21,57 pracovných týždňov, čo potom v jeho prípade znamená, že za uvedený časový úsek roku 2023 dosiahol jeho priemerný týždenný pracovný čas 51,53 hodín (1111,54 hodín : 21,57 týždňov).

V období január 2023 až máj 2023 vrátane podľa § 92 ods. 1 ZoHaZZ odpracoval 282,04 hodín 15 %-nej určenej služobnej pohotovosti, za ktorú mu prináležala odmena v rozsahu 15 % z príslušnej časti služobného platu za každú hodinu, a 24 hodín 30 %-nej určenej služobnej pohotovosti v čase služobného pokoja, za ktorú mu prináležala odmena v rozsahu 30 % z príslušnej časti služobného platu za každú hodinu. Služobnú pohotovosť, ktorá mu bola nariadená podľa § 92 ods. 2 písm. a) ZoHaZZ, v tomto období nevykonával.

250. Žalobca na pojednávaní súdu, pričom išlo o jeho výsluch ako dôkaz uviedol, že u hasičov robí 29 rok, pričom na 24-hodinovej zmenovej službe pracuje 18-ty alebo 19-ty rok. So svojimi kolegami strávi viac času ako so svojou manželkou, čím sa navzájom odcudzujú. Jeho manželstvo skončilo rozvodom pred 15-timi rokmi. So synom sa mohol stretávať každý druhý víkend v mesiaci, pričom on tieto víkendy nemá. Z tohto dôvodu sa so synom stretával veľmi málo, a keď sa mal rozhodnúť, či chce zostať so svojou mamou, ktorá odišla do Nemecka alebo s ním, tak si vybral svoju mamu. Práca sa odrazila aj na jeho zdravotnom stave, pretože si musí vybrať voľno aspoň 15 dní, aby sa vôbec vedel vyspať, cez deň nevie spať ani pri zatiahnutých roletách. Spánkový dlh sa stále posúva. Má problém aj s vysokým tlakom. V práci musí tráviť hodiny aj navyše, napríklad keď sú pri požiari, z tohto sa nedá len tak vrátiť. O siedmej mu končí pracovná doba, ale keď sú niekde vonku, robota sa musí dorobiť, aj keď ich vystriedajú kolegovia, musia sa vrátiť spať, dať dokopy a on ako veliteľ ešte musí zostať tri hodiny kým napíše správu o zásahu. Po 24-hodinovej službe by mali mať 8-hodinový oddych, čo sa taktiež nestáva, nakoľko ich hneď zvyknú posilať aj na školenie. Dovoľenku čerpať môže, ale musí sa prispôsobovať keďže je u nich minimálny stav. Z 11-tich slúžiacich ľudí musí byť 7 stále v práci, takže sa musí prispôsobovať týmto ľuďom, ktorí už majú vybranú dovolenku a taktiež protiplynovému technikovi a kolegovi, ktorý má na starosti pranie ťažkých zásahových odevov, aby naraz nemali obidvaja voľno. Im s nerovnomerne rozvrhnutým pracovným časom stanovujú služobný čas na základe služobného času, denných pracovníkov, napríklad v mesiaci január bol v službe, vyšlo mu 9 služieb, čo je cez 200 hodín v práci a musí sa prispôbiť dennému pracovníkovi, čo je 150 hodín a jemu potom nevychádza dostatok odslužených hodín, ktoré musí doslúžiť. Tiež poukázal na to, že má rodičov, otec má XX rokov, mama XX rokov, otec má zdravotné problémy, nechodí a dobre nevidí. Posledných 7 rokov v práci s výnimkou minulého roka odmietal aj povinný rekondičný pobyt, pretože by bol dva týždne v kúpeľoch, avšak tieto rekondičné pobyty neabsolvoval, lebo nemohol by byť pri otcovi keby potreboval pomoc.

251. Okresný súd Lučenec rozsudkom číslo konania 12C/54/2023-184 zo dňa 22.02.2024 rozhodol:

I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi sumu 7 069,52 Eur v lehote do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Žalovaný je p o v i n n ý nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 100 % v lehote do 3 dní od právoplatnosti uznesenia o určení výšky trov konania.

Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením spisová značka 11Co/32/2024 rozsudok okresného súdu zrušil a vec súdu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

252. Podľa § 391 ods. 2 Civilného sporového poriadku, ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu.

253. Na pojednávaní súdu dňa 12.06.2025 žalobca prostredníctvom svojho zástupcu zotrval na podanej žalobe, pričom poukázal na to, že odvolací súd v predmetnej veci v zrušujúcom uznesení sa stotožnil so všetkými skutkovými zisteniami ako aj s právnym názorom súdu a to s jedinou výnimkou čo sa týka výšky prisúdenej sumy. Priemerná výška prisúdených nárokov v obdobných sporoch podľa odvolacieho súdu je približne 5.000,--Eur až 6.000,--Eur, pričom k tomuto uviedol, že z doteraz 94 právoplatne rozhodnutých vecí, v ktorých zastupoval žalobcov – hasičov, v 28 prípadoch boli prisúdené nároky vo výške presahujúce 6.000,--Eur a dosahujúce výšku 7.888,--Eur. Má za to, že priznanie žalovanej sumy žalobcovi v tomto konkrétnom spore je odôvodnené tak, aby súd mohol vyhovieť žalobe v celom rozsahu. V dôsledku žalovaného protiprávneho stavu žalobca trpel protiprávnym stavom v podstate celé žalované obdobie, pričom následky na jeho osobnom, rodinnom živote sú závažnejšie ako u mnohých ostatných hasičov. Zdôraznil, že v dôsledku žalovaného protiprávneho stavu došlo k rozvratu manželstva žalobcu ako aj k rozvratu vzťahu s jeho jediným synom, ktorý bol zverený vzhľadom na pracovné zaradenie žalobcu do osobnej starostlivosti matky. Rovnako poukázal na zdravotné problémy a to zvýšený krvný tlak, problémy so spánkom. Žalobca má rodičov vo vysokom veku, už cez 80 rokov, obidvaja sú fyzicky odkázaní na jeho pomoc a opateru, a práve ten čas, ktorý trávil žalobca nad rámec 48 hodín týždenne, resp. nad 40 hodín týždenne, mohol venovať či už svojej rodine, vtedajšej manželke, synovi, pomoci jeho rodičom alebo napokon len oddychom.

254. Žalovaný na pojednávaní súdu dňa 12.06.2025 zotrval na všetkých vyjadreniach, pričom namietol opätovne svoju pasívnu vecnú legitímáciu pretože má za to, že ide o individuálny pracovnoprávny spor, čo vyplýva aj z rozsudku Súdneho dvora Európskej únie, spisová značka C-429/09, G. H. proti O. S. v identickej veci. Aj z obsahu samotnej žaloby vyplýva, že ide o nárok vyplývajúci zo služobného pomeru, nakoľko sa jedná o doplatenie rozdielu platu za počet hodín služobnej pohotovosti, resp. o náhradu škody spôsobenej služobným úradom, a preto nie je daná vecná legitímácia Slovenskej republiky, keďže do úvahy prichádza len vecná legitímácia služobného úradu, v ktorom žalobca vykonáva služobný pomer. Žalobca však nežaluje služobný úrad, preto má žalovaný za to, že ide o nedostatok pasívnej legitímácie, čo je dôvod na zamietnutie žaloby.

255. Podľa čl. 144 ods. 1 zákona č. 460/1992 Zb. - Ústava Slovenskej republiky, sudcovia sú pri výkone svojej funkcie nezávislí a pri rozhodovaní sú viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 a zákonom.

256. Podľa čl. 7 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, Slovenská republika môže medzinárodnou zmluvou, ktorá bola ratifikovaná a vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, alebo na základe takej zmluvy preniesť výkon časti svojich práv na Európske spoločenstvá a Európsku úniu. Právne záväzné akty Európskych spoločenstiev a Európskej únie majú prednosť pred zákonmi Slovenskej republiky. Prevzatie právne záväzných aktov, ktoré vyžadujú implementáciu, sa vykoná zákonom alebo nariadením vlády podľa čl. 120 ods. 2.

257. Podľa čl. 7 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky, medzinárodné zmluvy o ľudských právach a základných slobodách, medzinárodné zmluvy, na ktorých vykonanie nie je potrebný zákon, a medzinárodné zmluvy, ktoré priamo zakladajú práva alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb a ktoré boli ratifikované a vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom, majú prednosť pred zákonmi.

258. Podľa čl. 36 ods. 1 písm. c), d), e) Ústavy Slovenskej republiky, zamestnanci majú právo na spravodlivé a uspokojujúce pracovné podmienky. Zákon im zabezpečuje najmä c) ochranu bezpečnosti a zdravia pri práci, d) najvyššiu prípustnú dĺžku pracovného času, e) primeraný odpočinok po práci.

259. Podľa čl. 40 Ústavy Slovenskej republiky, každý má právo na ochranu zdravia. Na základe zdravotného poistenia majú občania právo na bezplatnú zdravotnú starostlivosť a na zdravotnícke pomôcky za podmienok, ktoré ustanoví zákon.

260. Podľa § 85 ods. 1 zákona č. 315/2001 Z. z. o Hasičskom a záchrannom zbore, služobný čas príslušníka je časový úsek, v ktorom príslušník vykonáva štátnu službu a je k dispozícii služobnému úradu.

261. Podľa § 85 ods. 2 zákona č. 315/2001 Z. z. o Hasičskom a záchrannom zbore, služobný čas príslušníka je 40 hodín týždenne. Skrátenie týždenného služobného času príslušníka možno dohodnúť v kolektívnej zmluve vyššieho stupňa.

262. Podľa § 86 ods. 1 zákona č. 315/2001 Z. z. o Hasičskom a záchrannom zbore, služobný čas príslušníkov môže byť rozvrhnutý nerovnomerne. Nerovnomerne rozvrhnutý služobný čas príslušníkov je rozvrhnutý na obdobie šiestich mesiacov.

263. Podľa § 86 ods. 2 zákona č. 315/2001 Z. z. o Hasičskom a záchrannom zbore, pri nerovnomernom rozvrhnutí nesmie byť dĺžka služobného času v jednotlivých služobných dňoch vyššia ako 18 hodín. Celková dĺžka vykonávania štátnej služby a na ňu bezprostredne nadväzujúcej určenej služobnej pohotovosti v mieste vykonávania štátnej služby je najviac 24 hodín v služobnom dni.

264. Podľa § 92 ods. 1 zákona č. 315/2001 Z. z. o Hasičskom a záchrannom zbore, služobný úrad určuje príslušníkovi služobnú pohotovosť v štátnej službe v mieste vykonávania štátnej služby, ktorá bezprostredne nadväzuje na vykonávanie štátnej služby podľa § 86 ods. 2 v rámci rozvrhnutia služobného času.

265. Podľa § 92 ods. 2 písm. a) zákona č. 315/2001 Z. z. o Hasičskom a záchrannom zbore, na zabezpečenie nevyhnutných úloh môže služobný úrad v odôvodnených prípadoch nariadiť príslušníkovi služobnú pohotovosť mimo rozvrhnutia služobného času v mieste vykonávania štátnej služby.

266. Podľa § 92 ods. 4 zákona č. 315/2001 Z. z. o Hasičskom a záchrannom zbore, pri nariadenej služobnej pohotovosti v mieste vykonávania štátnej služby alebo na inom určenom mieste musí byť vymedzený priestor na odpočinok.

267. Podľa § 103 ods. 1 zákona č. 315/2001 Z. z. o Hasičskom a záchrannom zbore, príslušníkovi za podmienok ustanovených týmto zákonom patrí služobný príjem, ktorý tvoria tieto zložky: a) tarifný plat, b) príplatok za riadenie, c) príplatok za zastupovanie, d) osobný príplatok, e) hodnostný príplatok, f) plat za štátnu službu nadčas, g) príplatok za zmenu, h) príplatok za štátnu službu v sťaženom a zdraví škodlivom prostredí a na miestach s ohrozením života a zdravia, i) odmena, j) doplatok k služobnému platu podľa § 209e.

268. Podľa § 103 ods. 2 zákona č. 315/2001 Z. z. o Hasičskom a záchrannom zbore, služobný plat tvoria zložky služobného príjmu uvedené v odseku 1 písm. a) až e) a g).

269. Podľa § 103 ods. 5 zákona č. 315/2001 Z. z. o Hasičskom a záchrannom zbore, príslušníkovi v rozsahu a za podmienok ustanovených týmto zákonom okrem služobného príjmu patrí peňažná náhrada za služobnú pohotovosť v štátnej službe a za pohotovosť pri zabezpečovaní opatrení pre obdobie brannej pohotovosti štátu.

270. Podľa § 116 ods. 1 zákona č. 315/2001 Z. z. o Hasičskom a záchrannom zbore, ak príslušník vykonáva štátnu službu nadčas, patrí mu za každú hodinu takejto služby príslušná časť služobného platu priznaného v čase štátnej služby nadčas zvýšená o 30 %, a ak ide o deň nepretržitého odpočinku v týždni, zvýšená o 60 %.

271. Podľa § 116 ods. 2 zákona č. 315/2001 Z. z. o Hasičskom a záchrannom zbore, príplatok za vykonávanie štátnej služby nadčas podľa odseku 1 nepatrí, ak sa príslušník s nadriadeným dohodli na poskytnutí náhradného voľna. Náhradné voľno je nadriadený povinný poskytnúť najneskôr do 60 dní od skončenia tejto služby.

272. Podľa § 122 ods. 1 zákona č. 315/2001 Z. z. o Hasičskom a záchrannom zbore, ak je príslušníkovi podľa § 92 ods. 1 určená služobná pohotovosť, patrí mu za každú hodinu tejto pohotovosti peňažná náhrada 15 % zo sumy, ktorou je príslušná časť jeho služobného platu, a 30 % z tejto sumy, ak ide o deň služobného pokoja.

273. Podľa § 122 ods. 2 písm. a) zákona č. 315/2001 Z. z. o Hasičskom a záchrannom zbore, ak je príslušníkovi podľa § 92 ods. 2 nariadená služobná pohotovosť, patrí mu za každú hodinu tejto pohotovosti peňažná náhrada 50 % zo sumy, ktorou je príslušná časť jeho služobného platu, ak ide o

pohotovosť vykonávanú v mieste vykonávania jeho štátnej služby, a 100 % z tejto sumy, ak ide o deň služobného pokoja.

274. Podľa § 122 ods. 3 zákona č. 315/2001 Z. z. o Hasičskom a záchrannom zbore, náhrada za služobnú pohotovosť podľa odsekov 1 a 2 nepatrí za čas, v ktorom došlo počas jej trvania k vykonaniu štátnej služby; takéto vykonávanie štátnej služby je štátnou službou nadčas.

275. Podľa § 130 zákona č. 315/2001 Z. z. o Hasičskom a záchrannom zbore, príslušnou časťou služobného platu na účely tohto zákona pri 40-hodinovom týždennom služobnom čase je 1/175 služobného platu. Pri inom týždennom služobnom čase sa príslušná časť služobného platu úmerne upraví.

276. Podľa § 135e ods. 1 zákona č. 315/2001 Z. z. o Hasičskom a záchrannom zbore, výkonom štátnej služby sa rozumie výkon oprávnení a povinností vyplývajúcich zo služobného pomeru, činnosť vykonávaná na rozkaz alebo na pokyn nadriadeného a činnosť, ktorá je predmetom služobnej cesty.

277. Podľa § 135e ods. 2 zákona č. 315/2001 Z. z. o Hasičskom a záchrannom zbore, výkonom štátnej služby je aj činnosť vykonávaná pre služobný úrad na podnet odborovej organizácie alebo záujmového združenia príslušníkov, prípadne aj činnosť vykonávaná pre služobný úrad z vlastnej iniciatívy, ak na ňu príslušník nepotrebuje osobitné oprávnenie alebo ak ju nevykonáva proti výslovnému zákazu nadriadeného.

278. Podľa § 135e ods. 3 zákona č. 315/2001 Z. z. o Hasičskom a záchrannom zbore, v priamej súvislosti s výkonom štátnej služby sú úkony potrebné na výkon štátnej služby a úkony počas štátnej služby obvyklé alebo potrebné pred začiatkom štátnej služby alebo po jej skončení. Nepatrí sem stravovanie, ošetrovanie, prípadne vyšetrenie v zdravotníckom zariadení s výnimkou lekárskeho vyšetrenia konaného na rozkaz alebo na pokyn nadriadeného alebo ošetrenia pri prvej pomoci a cesta na ne a späť.

279. Podľa § 11 písm. c) zákona č. 575/2001 Z. z. o organizácii činnosti vlády a organizácii ústrednej štátnej správy, Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky je ústredným orgánom štátnej správy pre Policajný zbor a Hasičský a záchranný zbor.

280. Podľa § 11 zákona č. 40/1964 Zb. - Občiansky zákonník, fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy.

281. Podľa § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka, fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jeho osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby mu bolo dané primerané zadost'učinenie.

282. Podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka, pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadost'učinenie podľa odseku 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jeho vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.

283. Podľa § 853 ods. 1 Občianskeho zákonníka, občianskoprávne vzťahy, pokiaľ nie sú osobitne upravené ani týmto ani iným zákonom, sa spravujú ustanoveniami tohto zákona, ktoré upravujú vzťahy obsahom aj účelom im najbližšie.

284. Podľa § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka, právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihladne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

285. Podľa § 100 ods. 2 Občianskeho zákonníka, premlčujú sa všetky majetkové práva s výnimkou vlastníckeho práva. Tým nie je dotknuté ustanovenie § 105. Záložné práva sa nepremlčujú skôr, než zabezpečená pohľadávka.

286. Podľa § 101 Občianskeho zákonníka, pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

287. Podľa bodu 5 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2003/88/ES o niektorých aspektoch organizácie pracovného času, všetci pracovníci by mali mať primeranú dobu odpočinku. Pojem „odpočinok“ sa musí vyjadriť v jednotkách času, t. j. v dňoch, hodinách, resp. ich časti. Pracovníkom spoločenstva sa musí poskytnúť minimálny denný, týždenný a ročný čas odpočinku a primerané prestávky v práci. V tejto súvislosti je potrebné tiež zaviesť maximálnu hranicu týždenného pracovného času

288. Podľa čl. 1 ods. 1 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2003/88/ES o niektorých aspektoch organizácie pracovného času, táto smernica ustanovuje minimálne požiadavky na bezpečnosť a ochranu zdravia pre organizáciu pracovného času.

289. Podľa čl. 1 ods. 2 písm. a) Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2003/88/ES o niektorých aspektoch organizácie pracovného času, táto smernica sa vzťahuje na minimálne doby denného odpočinku, týždenného odpočinku a ročnej dovolenky, prestávky v práci a na maximálny týždenný pracovný čas.

290. Podľa čl. 1 ods. 3 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2003/88/ES o niektorých aspektoch organizácie pracovného času, táto smernica sa vzťahuje na všetky odvetvia činností, verejné a súkromné, v zmysle článku 2 smernice 89/391/EHS bez toho, aby boli dotknuté články 14, 17, 18 a 19 tejto smernice.

291. Podľa čl. 2 ods. 1 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2003/88/ES o niektorých aspektoch organizácie pracovného času, na účely tejto smernice platia tieto definície: „pracovný čas“ je akýkoľvek čas, počas ktorého pracovník pracuje podľa pokynov zamestnávateľa a vykonáva svoju činnosť alebo povinnosti v súlade s vnútroštátnymi právnymi predpismi a/alebo praxou.

292. Podľa čl. 2 ods. 2 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2003/88/ES o niektorých aspektoch organizácie pracovného času, na účely tejto smernice platia tieto definície: „čas odpočinku“ je akýkoľvek čas, ktorý nie je pracovným časom.

293. Podľa čl. 2 ods. 3 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2003/88/ES o niektorých aspektoch organizácie pracovného času, na účely tejto smernice platia tieto definície: „nočný čas“ je akýkoľvek čas, ale nie kratší ako sedem hodín, definovaný vnútroštátnymi právnymi predpismi, ktorý v každom prípade musí zahŕňať dobu medzi polnocou a 5. hodinou rannou.

294. Podľa čl. 2 ods. 5 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2003/88/ES o niektorých aspektoch organizácie pracovného času, práca na zmeny je akákoľvek metóda organizácie pracovného času na zmeny, pri ktorej pracovníci jeden druhého striedajú na rovnakých pracoviskách podľa určitého rozvrhnutia, vrátane rotujúceho rozvrhnutia, pričom pracovný čas môže byť nepretržitý alebo prerušovaný a pre pracovníkov má dôsledok, že v priebehu určitej doby dní alebo týždňov pracujú v rôznom čase.

295. Podľa čl. 6 písm. a), b) Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2003/88/ES o niektorých aspektoch organizácie pracovného času, členské štáty prijímú opatrenia nevyhnutné na zabezpečenie toho, že v súlade s potrebou chrániť bezpečnosť a zdravie pracovníkov: týždenný pracovný čas bude obmedzený zákonmi, inými právnymi predpismi alebo správными opatreniami alebo kolektívnymi zmluvami alebo dohodami medzi sociálnymi partnermi, priemerný pracovný čas pre každé obdobie siedmich dní vrátane nadčasov neprekročí 48 hodín.

296. Podľa čl. 16 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2003/88/ES o niektorých aspektoch organizácie pracovného času, členské štáty môžu ustanoviť: a) pre uplatňovanie článku 5 (týždenný čas odpočinku) referenčné obdobie nepresahujúce 14 dní; b) pre uplatňovanie článku 6 (maximálny týždenný pracovný čas) referenčné obdobie nepresahujúce štyri mesiace. Doby platenej ročnej dovolenky priznané v súlade s článkom 7 a doby pracovnej neschopnosti sa nezahŕňajú alebo sú pri výpočte priemeru neutrálne; c) pre uplatňovanie článku 8 (dĺžka nočnej práce) referenčné obdobie definované po konzultácii so sociálnymi partnermi alebo definované kolektívnymi zmluvami alebo dohodami uzavretými medzi sociálnymi partnermi na vnútroštátnej alebo regionálnej úrovni. Ak minimálny 24 hodinový

čas týždenného odpočinku, vyžadovaný podľa článku 5, spadá do tohto referenčného obdobia, nie je zahrnutý do výpočtu priemeru.

297. Podľa čl. 17 ods. 1 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2003/88/ES o niektorých aspektoch organizácie pracovného času, pri zachovaní náležitého zreteľa na všeobecné zásady ochrany bezpečnosti a zdravia pracovníkov sa členské štáty môžu odchyliť od uplatňovania čl. 3 až 6, 8 a 16, keď vzhľadom na osobitnú povahu príslušných činností sa trvanie pracovného času nemeria a / alebo nie je vopred určené alebo si ho môžu určiť sami pracovníci a najmä v prípade: a) vrcholových riadiacich pracovníkov alebo iných osôb s právomocou nezávislého rozhodovania, b) rodinných pracovníkov alebo c) pracovníkov slúžiacich náboženské obrady v kostoloch a náboženských spoločenstvách.

298. Podľa čl. 17 ods. 5, prvý pododsek Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2003/88/ES o niektorých aspektoch organizácie pracovného času, v súlade s odsekom 2 tohto článku sa môže odchyliť od článku 6 a článku 16 písm. b) v prípade lekárov v odbornej príprave v súlade s ustanovenými v druhom a sedemnástom pododseku tohto odseku.

299. Podľa článku 2 ods. 1, 2 smernice 89/391/EHS o zavádzaní opatrení na podporu zlepšenia bezpečnosti a ochrany zdravia pracovníkov pri práci, táto smernica sa vzťahuje na všetky odvetvia činnosti, verejné a súkromné (priemysel, poľnohospodárstvo, obchod, administratívu, služby, vzdelávanie, kultúru, voľný čas atď.). Táto smernica sa neuplatňuje tam, kde sú s ňou nevyhnutne v rozpore charakteristiky vlastné pre určité osobitné činnosti verejných služieb, ako sú napr. ozbrojené sily, polícia alebo pre určité osobitné činnosti služieb civilnej ochrany. V takom prípade sa bezpečnosť a ochrana zdravia pracovníkov, pokiaľ je to možné, musí zabezpečiť v zmysle cieľov tejto smernice.

300. V konaní sa žalobca voči žalovanému domáha zaplata sumy vo výške 7.069,52 Eur na tom skutkovom a právnom základe, že žalobcovi vznikla škoda v dôsledku porušenia práva Európskej únie, a to Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2003/88/ES o niektorých aspektoch organizácie pracovného času, ktorá bola žalovaným nesprávne implementovaná do vnútroštátneho právneho poriadku Slovenskej republiky. Zaplata žalovanej sumy sa žalobca domáha titulom náhrady škody, ktorá mu vznikla ako jednotlivcovi porušením únievého práva žalovaným ako členským štátom Európskej únie. Podľa názoru súdu i napriek argumentácie žalovaného, že ide o mzdový nárok a preto žalovaný nie je pasívne vecne legitimovaný, tento argument neobstojí, nakoľko základom sporu nie je vzťah žalobcu a žalovaného ako zamestnávateľa, ale vzťah zodpovednosti žalovaného za nemajetkovú ujmu, ktorá vznikla v dôsledku nesprávnej transpozície smernice o 48-hodinovom pracovnom čase. To, že nejde o pracovnoprávny spor, teda že predmetom konania nie je mzdový nárok vyplýva aj z uznesenia Krajského súdu v Banskej Bystrici v predmetnej veci spisová značka 11Co/32/2024, čo je zrejme z odseku 5 odôvodnenia.

301. Spor o náhradu škody z dôvodu porušenia únievého práva patrí do právomoci súdu, pretože v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky neexistuje žiadny iný orgán ako všeobecný súd v civilnom sporovom konaní, ktorý by mal právomoc rozhodnúť o predmete tohto sporu. Súd poukazuje na čl. 1 CSP podľa ktorého spory vyplývajúce z ohrozenia alebo porušenia subjektívnych práv prejednáva a rozhoduje nezávislý a nestranný súd, ak taká právomoc nie je zákonom zverená inému orgánu. Podľa § 3 ods. 1 CSP, súdy prejednávajú a rozhodujú súkromnoprávne spory a iné súkromnoprávne veci, ak ich podľa zákona neprejednávajú a nerozhodujú iné orgány. V zmysle § 21 Občianskeho zákonníka, pokiaľ je účastníkom občianskoprávnych vzťahov štát, je právnickou osobou. Právomoc je jednou z procesných podmienok. Splnenie tejto procesnej podmienky súd skúma z úradnej povinnosti (ex off) v každom štádiu konania a na každej inštancii. Jej nedostatok je neodstrániteľný a vedie k zastaveniu konania. Ak súd zistí nedostatok právomoci, musí tiež zisťovať existenciu iného príslušného orgánu, ktorý má právomoc vo veci konať a ktorému je súd povinný vec po zastavení konania postúpiť (§ 10 ods. 1 CSP). Ak takýto štátny orgán neexistuje, súkromnoprávny spor resp. iná súkromnoprávna vec patrí do právomoci súdu. Spor o náhradu škody spôsobenej jednotlivcovi porušením práva únie v dôsledku nesprávneho prebratia-transpozície smernice Európskej únie do vnútroštátneho právneho poriadku, je potrebné zaradiť medzi súkromnoprávne spory, pričom súd poukazuje na to, že z judikatúry Súdneho dvora vyplýva, že spory o náhradu škody spôsobenej porušením práva únie medzi jednotlivcom a štátom majú rozhodovať príslušné vnútroštátne súdy. Keďže v posudzovanom spore sa medzi žalobcom a žalovaným jedná o súkromnoprávny spor týkajúci sa žalobcom uplatneného nároku na náhradu

škody porušením únievého práva, ktorej sa domáhal ako nemajetkovej ujmy, preto súd má v zmysle ustanovenia § 3 CSP právomoc spor medzi žalobcom a žalovanou prejednať a rozhodnúť.

302. Ďalšou námietkou žalovaného vo vyjadrení je, že žalobcovi z uplatneného titulu nemohla vzniknúť škoda, pretože za vykonávanú štátnu službu ako aj služobnú pohotovosť bol odmenený v zmysle platných právnych predpisov. Žalobcom uplatnený nárok predstavuje mzdový nárok, ktorý si mal uplatňovať voči svojmu zamestnávateľovi a nie voči žalovanému, čím vzniesol námietku nedostatku pasívnej vecnej legitímácie.

303. V prípade absencie alebo nesprávnej transpozície smerníc, ako právnych aktov Európskej únie, ktoré majú priamy účinok a sú ich ustanovenia bezpodmienečné, dostatočne jasné a presné, osoby, ktoré sú konaním štátu poškodené, môžu sa voči štátu domáhať náhrady spôsobenej škody. Predpoklady zodpovednosti za vzniknutú škodu vychádzajú z absolútnej objektívnej zodpovednosti členského štátu za takto vzniknutú škodu. Článok 6 písm. b) Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2003/88/ES o niektorých aspektoch organizácie pracovného času má priamy účinok, pretože priznáva jednotlivcovi práva, v rámci minimálnych požiadaviek na bezpečnosť a ochranu zdravia pri organizácii pracovného času. Zodpovednosť členského štátu Európskej únie platí v prípade každého porušenia bez ohľadu na verejný orgán, ktorý sa porušenia dopustil a bez ohľadu na to, aký verejný orgán má podľa vnútroštátneho práva povinnosť škodu nahradiť. Z uvedených dôvodov je preto žalovaný - Slovenská republika v spore pasívne vecne legitimovaným subjektom, za ktorý koná Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky ako ústredný štátny orgán, do pôsobnosti ktorého patrí hasičský a záchranný zbor, ktorého príslušníkom bol žalobca v rozhodnom období. Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky je zároveň štátny orgán, do kompetencie ktorého spadá právna úprava zriadenia, postavenia organizácie a riadenia hasičského a záchranného zboru, úprava štátnej služby a právnych vzťahov, ktoré súvisia so vznikom, zmenami a so skončením štátnej služby príslušníkov hasičského a záchranného zboru. Ministerstvo je kompetenčne zodpovedné aj za riadnu transpozíciu smerníc Európskej únie do slovenského právneho poriadku týkajúce sa úpravy požiadaviek na bezpečnosť a ochranu zdravia pri organizácii pracovného času príslušníkov hasičského a záchranného zboru. V zmysle článku 29 smernice 2003/88/ES je táto smernica adresovaná členským štátom únie; žalovaný ako členský štát a adresát smernice 2003/88/ES po vstupe Slovenskej republiky do Európskej únie je zodpovedný za prijatie všetkých opatrení legislatívnej aj faktickej povahy s cieľom dosiahnutia účelu smernice. V prípade nesplnenia tejto povinnosti je štát (žalovaný) zodpovedný aj za nesprávnu aplikáciu smernice, pokiaľ k nesprávnej aplikácii smernice došlo v dôsledku jej nesprávneho prebratia do právneho poriadku. Keďže smernica 2003/88/ES je určená žalovanému (štátu), ktorý zodpovedá za jej správne prebratie, v konaní o náhradu škody, spôsobenej nesprávnym prebratím smernice do právneho poriadku je pasívne vecne legitimovaný žalovaný (štát). Obrana žalovaného v spore nedostatkom pasívnej legitímácie je bezpredmetná.

304. V zmysle článku 7 ods. 2 a ods. 5 Ústavy SR, článku 144 Ústavy SR a tiež článku 3 CSP, je súd viazaný medzinárodnoprávnymi záväzkami Slovenskej republiky, ktoré majú prednosť pred zákonom, je tiež viazaný judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva a Súdneho dvora Európskej únie. Komunitárne právo je bez ďalšieho nadriadené právu členských štátov a nesmie byť medzi nimi rozpor. Prípadný rozpor medzi komunitárnym a vnútroštátnym právom by mal byť riešený v prospech komunitárneho práva. Pri výkone súdnej moci treba prihliadať na interpretáciu prameňov práva Európskej únie tak, ako je podávaná súdnym dvorom. Vzťah Únievého a vnútroštátneho práva sa riadi zásadou prednosti a priameho účinku a tiež povinnosťou vnútroštátnych orgánov aplikovať normy komunitárneho práva ex officio. Judikatúra Súdneho dvora EÚ vo veci zodpovednosti členských štátov za porušenie práva Únie je založená na zásade pacta sunt servanda, vyjadrená v článku 10 Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva, podľa ktorého sú členské štáty povinné prijať všetky opatrenia potrebné na zabezpečenie plnenia záväzkov vyplývajúcich im zo zmluvy, alebo z činnosti spoločenstva a zdržať sa akýchkoľvek opatrení, ktoré by mohli ohroziť dosiahnutie cieľov zmluvy alebo ohroziť reálny účinok komunitárneho práva. Predpoklady zodpovednosti za vzniknutú škodu v zmysle judikatúry ESD vychádzajú z absolútnej objektívnej zodpovednosti členského štátu za takto vzniknutú škodu a ide o prípady porušenia práva Únie členským štátom pre absentujúcu alebo nesprávnu transpozíciu smerníc. V tejto súvislosti súd konštatuje, že právne akty Európskej únie sú uvedené v článku 288 Zmluvy o fungovaní Európskej únie. Medzi tieto akty patria nariadenia, smernice, rozhodnutia, odporúčania a stanoviská. Smernice sú osobitosťou práva Európskej únie, nakoľko sú záväzné pre členské štáty vzhľadom na dosiahnutý výsledok, pričom forma a metóda dosiahnutia

daného výsledku sa ponecháva na členské štáty - smernica je záväzná pre členské štáty, ktorým je určená, pokiaľ ide o cieľ, ktorý sa má dosiahnuť. Štátnym orgánom však je ponechaná voľba formy a prostriedkov. Vnútroštátni zákonodarcovia musia do vnútroštátneho práva prijať transponujúci právny akt (vnútroštátne vykonávacie opatrenie), ktorým sa vnútroštátne právne predpisy prispôbia cieľom stanoveným v smernici. Prijatím novej smernice vzniknú dotknutým členským štátom dve povinnosti (1.) implementovať smernicu včas, t. j. v lehote určenej priamo v smernici, resp. do 20 dní odo dňa jej zverejnenia v Úradnom vestníku a (2.) implementovať smernicu správne. Smernice v zásade nemajú priamy účinok, avšak Súdny dvor Európskej únie rozhodol, že určité opatrenia stanovené smernicou môžu mať vo výnimočných prípadoch priamy účinok na členský štát aj vtedy, ak tento ešte neprijal transponujúci právny akt, t. j. v prípadoch, keď smernica nebola transponovaná do vnútroštátneho práva alebo bola transponovaná nesprávne, ustanovenia smernice sú imperatívne a dostatočne jasné a presné a ustanoveniami smernice sa priznávajú práva jednotlivcom. Doktrína priamej účinnosti smerníc je teda produktom Súdneho dvoru EÚ - vznikla z viacerých rozhodnutí Súdneho dvoru EÚ a bola vytvorená s cieľom vyriešiť situáciu, keď členský štát neimplementoval smernicu v určenej lehote resp. určeným spôsobom a zároveň sú splnené štyri podmienky na priznanie priamej účinnosti, a to (a) jasný, presný a dostatočne určitý záväzok obsiahnutý v smernici, (b) nepodmienený záväzok, (c) uplynutie lehoty na transpozíciu smernice do vnútroštátneho poriadku a (d) nejde o záväzok, ktorý priamo ukladá povinnosť jednotlivcovi (naopak, priznáva mu nejaké právo). Pri splnení týchto požiadaviek sa môžu jednotlivci odvolať na ustanovenia smernice pred orgánom verejnej moci. Súdny dvor EÚ judikoval, že znením smerníc nie sú viazané len vnútroštátne súdy, ale aj ostatné orgány verejnej moci, ako aj iné verejné orgány. Cieľ smerníc je záväzný pre všetky orgány, ktoré sú na základe rozhodnutia štátu zodpovedné za poskytovanie verejných služieb a ktoré majú na tento účel určité osobitné právomoci, ktoré sú nad rámec pravidiel medzi jednotlivcami. Podľa judikatúry Súdneho dvora má jednotlivec nárok na náhradu škody od členského štátu, ktorý nedodržiava právne predpisy Únie. Súdny dvor znovu zopakoval, že aj keď komunitárne právo nemá výslovné ustanovenie o zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú jednotlivcovi porušením komunitárneho práva, tento princíp je vlastný komunitárnemu právu. K tomuto záveru dospel interpretáciou Zmluvy o založení ES, odvolávajúc sa na základné princípy komunitárneho právneho systému a všeobecné princípy spoločné pre právne systémy členských štátov. Navyše dodal, že zodpovednosť členského štátu za porušenie komunitárneho práva je objektívna, bez ohľadu na zavinenie. Priama použiteľnosť ustanovení komunitárneho práva nevyklučuje právo jednotlivca na odškodnenie v prípade ich porušenia. Práve naopak, právo jednotlivca na odškodnenie je nevyhnutnou súčasťou priameho účinku ustanovení komunitárneho práva, ktorých porušenie je príčinou spôsobenej škody. Súdny dvor tiež dal jednoznačnú odpoveď, že povinnosť štátu vzniká bez ohľadu na to, ktorá zložka jeho moci spôsobila porušenie komunitárneho práva, t. j. aj v prípade, ak porušenie komunitárneho práva svojou činnosťou alebo nečinnosťou spôsobil vnútroštátny zákonodarca. V tejto otázke sa Súdny dvor inšpiroval úpravou zodpovednosti štátu v medzinárodnoprávných vzťahoch. Pokiaľ ide o netransponovanú smernicu alebo nedostatočne transponovanú smernicu, takéto odvolanie (na ustanovenie smernice) je možné, ak: (I.) cieľom smernice je priznať práva jednotlivcom, (II.) obsah práv je možné určiť na základe ustanovení smernice a (III.) existuje kauzálne prepojenie medzi nesplnením povinnosti transponovať smernicu a škodou spôsobenou poškodenej strane. Je ďalej potrebné uviesť, že Súdny dvor EÚ judikoval, že článok 6 písm. b/ Smernice 2003/88/ES má priamy účinok, nakoľko priznáva jednotlivcom práva, ktoré môžu priamo uplatniť v konaní pred vnútroštátnymi súdmi. Podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora EÚ je zásada zodpovednosti štátu za škody spôsobené jednotlivcom porušením práva Únie (ktoré sú mu pripísateľné) súčasťou systému zmlúv, na ktorých je Únia založená. Táto povinnosť platí v prípade každého porušenia práva Únie členským štátom, a to bez ohľadu na verejný orgán, ktorý sa tohto porušenia dopustil a bez ohľadu na to, aký verejný orgán má podľa práva dotknutého členského štátu v zásade povinnosť túto škodu nahradiť. V súlade s judikatúrou Súdneho dvora môže náhradu škody spôsobenej jednotlivcovi zabezpečiť nielen verejnoprávny subjekt, ale aj štát, t. z., že právo Únie nebráni tomu, aby mohla zodpovednosť verejnoprávneho subjektu za škodu spôsobenú jednotlivcovi vzniknúť popri zodpovednosti, ktorú má samotný členský štát. V danom prípade ide o objektívnu a absolútnu zodpovednosť štátu, ktorá tu existuje bez ohľadu na to, ktorý konkrétny verejný orgán sa porušením práva Únie dopustil, resp. ktorý z orgánov by mal povinnosť škodu podľa vnútroštátnych noriem nahradiť. Aj s poukazom na vyššie uvedené skutočnosti dospel súd k záveru, že žalovaný je v spore pasívne vecne legitimovaný - pasívne vecne legitimovaným subjektom v danom spore je Slovenská republika, v mene ktorej koná Ministerstvo vnútra SR ako orgán, do pôsobnosti ktorého spadá aj Hasičský a záchranný zbor (§ 11 písm. c/ zákona č. 575/2001 Z. z. o organizácii a činnosti vlády a organizácii ústrednej štátnej správy), ktorého príslušníkom je a bol žalobca aj v rozhodnej

dobe, pričom MV SR je súčasne garantom právnej úpravy vymedzenej ZoHaZZ, súčasne predstavuje garanta riadnej transpozície smernice Európskej únie do slovenského právneho poriadku.

305. V súvislosti so vznesenou námietkou miestnej nepríslušnosti súdu žalovaným súd poukazuje na § 19 písm. b) Civilného sporového poriadku, ktorý upravuje osobitnú miestnu príslušnosť tak, že popri všeobecnom súde žalovaného, je na konanie miestne príslušný súd, v ktorého obvode nastala skutočnosť, ktorá zakladá právo na náhradu škody. Zo skutkových tvrdení, ktoré žalobca v konaní uvádza vyplýva, že k zásahu do jeho práv postupom žalovaného došlo v súvislosti s výkonom štátnej služby príslušníka hasičského a záchranného zboru v mieste vykonávania štátnej služby v územnom obvode Okresného súdu Lučenec, preto súd postupom podľa § 42 Civilného sporového poriadku námietku miestnej nepríslušnosti tunajšieho súdu vyhodnotil ako nedôvodnú.

306. Žalovaný vo vyjadrení k žalobe namietal, že na žalobcu, ako príslušníka hasičského a záchranného zboru, sa Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2003/88/ES nevzťahuje. Argumentoval tým, že úlohy ktoré príslušníci hasičského a záchranného zboru plnia, možno podľa súvisiacich právnych predpisov týkajúcich sa civilnej obrany, integrovaného záchranného systému, ako aj právnej úpravy samotného hasičského a záchranného zboru, bez akýchkoľvek pochybností subsumovať pod pojem osobitné činnosti služieb civilnej ochrany podľa článku 2 ods. 2 smernice 89/391/EHS. Smernica Rady 89/391/EHS o zavádzaní opatrení na podporu zlepšenia bezpečnosti a ochrany zdravia pracovníkov pri práci v článku 2 ods. 2 stanovuje, že sa neuplatňuje tam, kde sú s ňou nevyhnutne v rozpore charakteristiky vlastné pre určité osobitné činnosti verejných služieb, ako sú napr. ozbrojené sily, polícia alebo pre určité osobitné činnosti služieb civilnej ochrany. Podľa žalovaného ide len o exemplifikatívny, a nie taxatívny výpočet činností, ktoré možno označiť ako osobitné činnosti verejných služieb, štátna služba príslušníkov hasičského a záchranného zboru, ktorí vykonávajú aj zásahovú činnosť charakteristickú nerovnomerným rozvrhnutím služieb s nariadenou služobnou pohotovosťou má charakter osobitnej činnosti služieb civilnej ochrany. K uvedenej argumentácií žalovaného súd uvádza, že v zozname preberaných právne záväzných aktov Európskej únie k zákonu č. 315/2001 Z. z. o hasičskom a záchrannom zbere je uvedená aj Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2003/88/ES zo dňa 04.11.2002. Podľa bodu 5 úvodných ustanovení smernice všetci pracovníci by mali mať primeranú dobu odpočinku. Pojem odpočinku sa musí vyjadriť v jednotkách času, t. j. v dňoch, hodinách, resp. ich časti. Pracovníkom spoločenstva sa musí poskytnúť minimálne denný, týždenný a ročný čas odpočinku a primerané prestávky v práci. Smernica ustanovuje minimálne požiadavky na bezpečnosť a ochranu zdravia pre organizáciu pracovného času. Vzťahuje sa na minimálne doby denného odpočinku, týždenného odpočinku a ročnej dovolenky, prestávky v práci a na maximálny týždenný pracovný čas a určité aspekty nočnej práce a práce na zmeny a rozvrhnutie práce. Podľa článku 1 ods. 3 sa Smernica vzťahuje na všetky odvetvia činnosti verejné a súkromné podľa článku 2 Smernice 89/391/EHS bez toho, aby boli dotknuté články 14, 17, 18 a 19 tejto smernice. Podľa článku 2 Smernice je pracovný čas akýkoľvek čas, počas ktorého pracovník pracuje podľa pokynov zamestnávateľa a vykonáva svoju činnosť alebo povinnosť v súlade s vnútroštátnymi právnymi predpismi alebo praxou. Čas odpočinku je akýkoľvek čas, ktorý nie je pracovným časom. Práca na zmeny je akákoľvek metóda organizácie pracovného času na zmeny, pri ktorej pracovníci jeden druhého striedajú na rovnakých pracoviskách podľa určitého rozvrhnutia vrátane rotujúceho rozvrhnutia, pričom pracovný čas môže byť nepretržitý alebo prerušovaný a pre pracovníkov má dôsledok, že v priebehu určitej doby dní alebo týždňov pracujú v rôznom čase. Podľa článku 6 Smernice členské štáty prijímajú opatrenia nevyhnutné na zabezpečenie toho, že v súlade s potrebou chrániť bezpečnosť a zdravie pracovníkov týždenný pracovný čas bude obmedzený zákonmi, inými právnymi predpismi alebo správными opatreniami alebo kolektívnymi zmluvami alebo dohodami medzi sociálnymi partnermi. Priemerný pracovný čas pre každé obdobie 7 dní vrátane nadčasov neprekročí 48 hodín. Aplikujúc uvedené znenie smernice možno zhrnúť, že Smernica upravuje minimálne požiadavky na bezpečnosť a ochranu zdravia pre organizáciu pracovného času, vzťahuje sa na všetky odvetvia činnosti verejné aj súkromné. Smernica v kapitole 5 upravuje odchýlky a výnimky, ktoré môžu členské štáty uplatniť vzhľadom na osobitnú povahu príslušných činností, avšak pri zachovaní náležitého zreteľa na všeobecné zásady ochrany bezpečnosti a zdravia pracovníkov. Konkrétne podľa kapitoly 5 článku 17 sa členské štáty môžu odchýliť od uplatňovania článkov 3 až 6, 8 a 16, keď vzhľadom na osobitnú povahu príslušných činností sa trvanie pracovného času nemeria, alebo nie je vopred určené, alebo si ho vopred môžu určiť sami pracovníci. Podľa ods. 5 článku 17 Smernice sa možno odchýliť od článku 6 v prípade lekárov v odbornej príprave v súlade s uvedenými ustanoveniami Smernice. Smernica pre členské štáty zároveň určuje prechodné obdobie na zosúladenie vnútroštátnej legislatívy týkajúcej sa organizácie pracovného času.

Štátna služba žalobcu nevykazuje žiadne osobitosti, ktoré by v štandardnom režime fungovania v rámci plnenia úloh zboru podľa zákona č. 315/2001 Z. z. mali zakladať výnimku z pôsobnosti Smernice podľa článku 17. Článok 17 Smernice upravuje prípady, v ktorých sa členské štáty môžu odchýliť od uplatňovania článkov 3 až 6, 8 a 16 Smernice, keď vzhľadom na osobitnú povahu príslušných činností sa trvanie pracovného času nemeria alebo nie je pracovný čas vopred určený alebo si ho môžu určiť sami pracovníci, aj to len pri zachovaní náležitého zreteľa na všeobecné zásady ochrany bezpečnosti a zdravia pracovníkov. Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2003/88/ES sa vzťahuje na všetky odvetvia činností, verejné a súkromné. Podľa článku 2 Smernice 89/391/EHS o zavádzaní opatrení na podporu zlepšenia bezpečnosti a ochrany zdravia pracovníkov pri práci ods. 1 táto smernica sa vzťahuje na všetky odvetvia činností verejné a súkromné (priemysel, poľnohospodárstvo, obchod, administratívu, služby, vzdelávanie, kultúru, voľný čas, atď.). Podľa ods. 2 sa táto Smernica neuplatňuje tam, kde sú s ňou nevyhnutne v rozpore charakteristiky vlastné pre určité osobitné činnosti verejných služieb, ako sú napr. ozbrojené sily, polícia alebo pre určité osobitné činnosti služieb civilnej ochrany. V tomto prípade sa bezpečnosť a ochrana zdravia pracovníkov, pokiaľ je to možné, musí zabezpečiť v zmysle cieľov tejto Smernice. Článok 2 ods. 2 Smernice 89/391/EHS nevyklučuje z pôsobnosti smernice služby civilnej ochrany ako takej, ale len určité osobitné činnosti týchto služieb, ak charakteristiky vlastné pre určité osobitné činnosti odporujú použitiu ustanovení smernice. Táto výnimka zo široko vymedzeného rozsahu pôsobnosti Smernice 89/391/EHS sa musí vykladať tak, že jej rozsah pôsobnosti sa obmedzuje na prípady nevyhnutnej ochrany záujmov, napr. v prípade neočakávaných udalostí priamo ohrozujúcich život, zdravie, či majetok, pre ktoré je typické, že nie je možné rozvrhnúť pracovný čas pre zásahové a záchranné tímy. Aj keď služba žalobcu okrem iných úloh zahŕňa aj úlohy na úseku civilnej ochrany obyvateľstva, tak za štandardných podmienok činnosti s ňou spojené možno vopred plánovať, vrátane pracovného času príslušníkov zboru v súlade s úlohami, ktoré boli na zbor prenesené. Výkon služby žalobcu sa nevyznačuje žiadnymi osobitosťami, ktoré by odporovali použitiu právnych noriem spoločenstva v oblasti zlepšenia bezpečnosti a ochrany zdravia zamestnancov pri práci. Na základe uvedeného je potrebné prijať záver, že v danom prípade služobná činnosť žalobcu patrí do pôsobnosti Smernice 2003/88/ES.

307. Podľa článku 7 ods. 2, 5 čl. 144 Ústavy Slovenskej republiky a článku 3 Civilného sporového poriadku je súd viazaný medzinárodno-právnymi záväzkami Slovenskej republiky, ktoré majú prednosť pred zákonom. Je viazaný judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva a Súdneho dvora Európskej únie. Komunitárne právo je bez ďalšieho nadriadené právu členských štátov a nesmie byť medzi nimi rozpor. Prípadný rozpor medzi komunitárnym a vnútroštátnym právom by mal byť riešený v prospech komunitárneho práva. Pri výkone súdnej moci je potrebné prihliadať na interpretáciu prameňov práva Európskej únie tak, ako je vykladaná Súdny dvorom. Vzťah únievého a vnútroštátneho práva sa riadi zásadou prednosti a priameho účinku a tiež povinnosťou vnútroštátnych orgánov aplikovať normy komunitárneho práva z úradnej povinnosti. Predpoklady zodpovednosti za vzniknutú škodu podľa judikatúry Európskeho Súdneho dvora vychádzajú z absolútnej objektívnej zodpovednosti členského štátu za takto vzniknutú škodu, ak ide o prípady porušenia práva Únie členským štátom pre absentujúcu alebo nesprávnu transpozíciu smerníc. Smernice sú osobitosťou práva Európskej Únie, pretože sú záväzné pre členské štáty vzhľadom na dosiahnutý výsledok, pričom forma a metóda dosiahnutia výsledku sa ponecháva na členské štáty. Smernica je záväzná pre členské štáty, ktorým je určená, pokiaľ ide o cieľ, ktorý sa má dosiahnuť. Štátnym orgánom je ponechaná voľba formy a prostriedkov dosiahnutia účelu smernice, tzn., že vnútroštátny zákonodarca musí prijať transponujúci právny akt, ktorým sa vnútroštátne právne predpisy prispôbia cieľom ustanoveným v smernici. Členský štát Európskej únie musí implementovať smernicu včas, t. j. v lehote určenej priamo v smernici, prípadne do 20 dní odo dňa jej zverejnenia v úradnom Vestníku a zároveň ju musí implementovať správne. Smernice nemajú priamy účinok, avšak Súdny dvor Európskej únie rozhodol, že určité opatrenia stanovené smernicou môžu mať vo výnimočných prípadoch priamy účinok na členský štát aj vtedy, ak tento ešte neprijal transponujúci právny akt. Ustanovenia smernice sú imperatívne ak sú dostatočne jasné a presné a ustanoveniami smernice sa priznávajú práva jednotlivcom. Doktrína priamej účinnosti smerníc je výsledkom rozhodovacej činnosti Súdneho dvora Európskej únie. Súdny dvor rovnako judikoval, že znením smerníc nie sú viazané len vnútroštátne súdy, ale aj ostatné orgány verejnej moci, ako aj iné verejné orgány. Súdny dvor Európskej únie judikoval, že článok 6 písm. b) Smernice 2003/88/ES má priamy účinok (rozsudok C-429/09 vo veci G. H.), pretože priznáva jednotlivcom práva, ktoré môžu priamo uplatniť v konaní pred vnútroštátnymi súdmi. Podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora Európskej únie je zásada zodpovednosti štátu za škody spôsobené jednotlivcom porušením práva únie súčasťou systému zmlúv, na ktorých je únia založená. Táto povinnosť platí v prípade každého porušenia

práva únie členským štátom, a to bez ohľadu na verejný orgán, ktorý sa tohto porušenia dopustil a bez ohľadu na to, aký verejný orgán má podľa práva dotknutého členského štátu v zásade povinnosť túto škodu nahradiť. Žalovaný v konaní namietal tvrdenie žalobcu, že dotknutá smernica nebola do právneho poriadku Slovenskej republiky transponovaná správne, tvrdil, že paragrafové znenie zákona č. 315/2001 Z. z. neodporuje dotknutej smernici. Z citovaných paragrafových znení zákona č. 315/2001 Z. z. bod 256 až 274 tohto rozsudku) nevyplýva, že by služobná pohotovosť hasičov v mieste výkonu služby bola považovaná za súčasť služobného času. Čas služobnej pohotovosti, pokiaľ nedochádza k služobným výjazdom, sa do služobného času nezapočítava a práve v tom spočíva rozpor s právom Európskej únie. Žalovaný argumentoval, že nemožno výkon neaktívnej služobnej pohotovosti započítať do pracovného služobného času. Služobnú pohotovosť zákon explicitne nezaraďuje do výkonu štátnej služby, práve naopak, z § 86 zákona č. 315/2001 Z. z. pri nerovnomernom rozvrhnutí služobného času vyplýva, že zákon rozlišuje medzi dĺžkou vykonávania štátnej služby a na ňu nadväzujúcou služobnou pohotovosťou v mieste vykonávania štátnej služby. Rozlíšenie je zreteľné aj z ohodnotenia výkonu štátnej služby a výkonu služobnej pohotovosti v § 103 zákona, keď za výkon služobnej pohotovosti patrí mimo služobného príjmu osobitný mzdový nárok vo forme peňažnej náhrady za služobnú pohotovosť v štátnej službe, ktorá sa určuje ako percento z časti služobného príjmu. Rozlíšenie vyplýva z § 122 ods. 3 zákona, pretože ak počas trvania služobnej pohotovosti dôjde k vykonaniu výjazdu, až takéto vykonávanie je štátnou službou. Podľa citovanej Smernice 2003/88/ES je pracovný čas aj čas pracovnej pohotovosti a pohotovostnej služby, počas ktorej je pracovník fyzicky prítomný na pracovisku. 48-hodinová hranica pre priemerný týždenný pracovný čas určená smernicou zahŕňa nadčasy, aj pracovnú pohotovosť. Zákon č. 315/2001 Z. z. umožňuje zamestnávateľovi nezapočítať neaktívnu časť služobnej pohotovosti do služobného času a rozvrhnúť žalobcovi služobný pracovný čas tak, že tento presiahne maximálnu hranicu stanovenú v článku 6 písm. b) Smernice. Z uvedeného preto možno vyvodiť záver, že práva žalobcu sú vzhľadom na znenie článku 2, článku 6 písm. b) Smernice porušované, a to dostatočne závažne, pretože ide o práva s osobitným významom, ktoré zakladajú minimálnu požiadavku na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci.

308. Náhrada škody spôsobenej jednotlivcovi porušením práva únie musí byť primeraná vzniknutej škode, aby mohla zabezpečiť skutočnú ochranu práv. Slovenský právny poriadok neobsahuje pravidlá na odškodnenie jednotlivcov pri porušení komunitárneho práva. Súd sa stotožňuje s argumentáciou žalobcu, že nerešpektovaním smernice mu vznikla ujma, ktorú je možné analogicky posudzovať podľa § 11 a nasledovných Občianskeho zákonníka vzťahujúcich sa na ochranu osobnosti. Vychádzajúc z výpovede žalobcu, z rozpisu jeho pracovnej pohotovosti, z evidencie dochádzky za žalované obdobie a z obsahu výplatných pások žalobcu za obdobie júl 2020 až máj 2023 možno konštatovať, že pri určení pracovnej pohotovosti spolu s určeným služobným časom došlo k prekročeniu maximálneho limitu 48 hodín priemerného pracovného týždňa u žalobcu v rozhodnom období, t. j. v čase od júla 2020 do mája 2023 a v príčinnej súvislosti s porušovaním článku 2 a článku 6 písm. b) Smernice 2003/88/ES dlhodobochádzalo k porušovaniu práv žalobcu, a to práva na ochranu zdravia, bezpečnosti a zdravia pri práci, práva na najvyššiu prípustnú dĺžku pracovného času a primeraný odpočinok po práci, práva na súkromný a rodinný život. V dôsledku nerešpektovania smernice pri rozvrhovaní pracovného času žalobca prišiel o veľký počet hodín voľného času, ktoré by inak venoval rozvíjaniu osobných, rodinných, priateľských aktivít, fyzickej, psychickej relaxácii, čím možno konštatovať aj zásah do osobnostných práv žalobcu. Na základe uvedeného žalobcovi nepochybne vznikol nárok na primerané odškodnenie. Iba samotné konštatovanie porušenia práv by nesplnilo funkciu dostatočného zadosťučinenia. Peňažná náhrada je v tomto prípade jednoznačne spôsobilá forma odškodnenia vzniknutej ujmy.

309. Žalovaný v konaní vzniesol aj námietku premlčania uplatneného nároku. Právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, je právo majetkovej povahy, ktoré sa premlčujú vo všeobecnej trojročnej premlčacej dobe podľa § 101 Občianskeho zákonníka. Začiatok plynutia premlčacej doby pri náhrade za nemateriálnu ujmu je viazaný na okamih, kedy došlo k neoprávnenému zásahu objektívne spôsobilého porušiť alebo ohroziť osobnostné práva fyzickej osoby.

310. K ujme na žalobcových osobnostných právach dochádzalo každým mesiacom za žalované obdobie (júl 2020 – máj 2023 vrátane) tým, že nebol dodržaný limit pracovného času podľa článku 6 písm. b) Smernice, pričom toto porušovanie Smernice nebolo kompenzované v jeho služobnom pláte za každý príslušný mesiac. Služobný plat hasičov je splatný 10. dňom mesiaca za predchádzajúci mesiac. Ak by táto ujma utrpená v daný mesiac bola kompenzovaná v jeho služobnom pláte za daný mesiac, škoda by bola takto nahradená a nebolo by potrebné domáhať sa jej v tomto súdnom konaní. Súd ustálil

začiatok plynutia premlčacej doby na dátum splatnosti mzdy žalobcu, pretože tento okamih sa viaže na moment vzniku nemajetkovej ujmy. Skutočnosť, že dátum splatnosti mzdy súčasne vo všeobecnosti súvisí tiež so mzdovými nárokmi žalobcu ako hasiča vo vzťahu k jeho služobnému úradu, je okolnosť nesúvisiaca s posúdením námietky premlčania, pokiaľ ide o predmetný nárok. V predmetnej veci, vzhľadom na povahu nároku, žalobcovi vznikla nemajetková ujma každý mesiac potom, čo v priamej súvislosti s porušením jeho práva, jeho ujma nebola kompenzovaná v služobnom plate navyše o 35 %. Rozhodujúcim momentom vzniku tejto ujmy je preto 10.deň každého nasledujúceho mesiaca rozhodnej doby, ktorý sa v tomto prípade zhoduje s výplatným termínom.

311. V tomto prípade si žalovaný nárok (resp. jeho jednotlivé dielčie nároky podľa mesiacov) uplatnil počnúc splatnosťou služobného platu (mzdy) za mesiac júl 2020, kedy o rozsahu prekročenia maximálneho týždenného pracovného času, ako aj o výške prípadnej adekvátnej náhrady za nezapočítané hodiny odpracovanej služobnej pohotovosti, sa dozvedel v deň splatnosti služobného platu za tento mesiac, ktorá nastala dňa 10.08.2020. Žalobu v tejto veci podal a doručil súdu elektronicky dňa 08.08.2023, teda v rámci všeobecnej 3-ročnej premlčacej doby v zmysle § 101 Občianskeho zákonníka. Žiaden z čiastkových nárokov za jednotlivé mesiace, teda ani za mesiac júl 2020, ktorého sa fakticky týka žalovaným vznesená námietka premlčania, premlčaný nie je. Vzhľadom na uvedené skutočnosti súd udáva, že žalovaným vznesená námietka premlčania je v celom rozsahu nedôvodná.

312. Ďalšou námietkou žalovaného bolo spochybňovanie tvrdenia žalobcu, že dotknutá smernica nebola do právneho poriadku Slovenskej republiky transformovaná správne. Žalovaný uvádzal, že úprava v zákone o HaZZ neodporuje dotknutej smernici s tým, že táto bola implementovaná a je zohľadnená aj v zákone o HaZZ. Rovnako ani s touto námietkou sa súd nestotožnil.

313. Podľa Článku 2 Smernice, na účely tejto smernice platia tieto definície: 1."pracovný čas" je akýkoľvek čas, počas ktorého pracovník pracuje podľa pokynov zamestnávateľa a vykonáva svoju činnosť alebo povinnosti v súlade s vnútroštátnymi právnymi predpismi a/alebo praxou; 2. "čas odpočinku" je akýkoľvek čas, ktorý nie je pracovným časom.

314. Podľa Článku 6 Smernice, členské štáty prijímajú opatrenia nevyhnutné na zabezpečenie toho, že v súlade s potrebou chrániť bezpečnosť a zdravie pracovníkov: a) týždenný pracovný čas bude obmedzený zákonmi, inými právnymi predpismi alebo správными opatreniami alebo kolektívnymi zmluvami alebo dohodami medzi sociálnymi partnermi; b) priemerný pracovný čas pre každé obdobie siedmich dní vrátane nadčasov neprekročí 48 hodín.

315. Podľa § 85 ods. 1 zákona č. 315/2001 Z. z. o Hasičskom a záchrannom zbore v znení neskorších predpisov (ďalej len ako „ZoHaZZ“), služobný čas príslušníka je časový úsek, v ktorom príslušník vykonáva štátnu službu a je k dispozícii služobnému úradu. Podľa ods.2, služobný čas príslušníka je 40 hodín týždenne. Skrátenie týždenného služobného času príslušníka možno dohodnúť v kolektívnej zmluve vyššieho stupňa.

316. Žalovaný argumentoval tým, že sa žalobcovi nepodarilo preukázať, že by štát neprebral Smernicu do zákona o HaZZ správne. V článku 2, ods. 1 smernice uviedol, že podľa ustálenej judikatúry súdneho dvora je rozhodujúcim faktorom pre posúdenie, či sú naplnené charakteristické znaky pojmu pracovný čas aj v služobnej pohotovosti, ktorú pracovník vykonáva na svojom pracovisku skutočnosť, že je povinný byť fyzicky prítomný na mieste určenom zamestnávateľom a má mu byť k dispozícii, aby v prípade potreby mohol poskytnúť primerané služby. Pracovný čas v sebe zahŕňa riadny pracovný čas, prácu nadčas a pracovnú pohotovosť na pracovisku. V prípade domácej pohotovosti súdny dvor rozhodol, že do maximálneho týždenného pracovného času sa zarátava iba čas skutočného výkonu práce pre zamestnávateľa. Žalovaný uvádzal, že pri nariadenej služobnej povinnosti ide o služobnú pohotovosť v mieste vykonávania štátnej služby mimo rozvrhnutia služobného času, čo je vyjadrené aj vo výške peňažnej náhrady za čas takejto služobnej pohotovosti. Je teda nesporné, že ide o výkon štátnej služby v rámci služobného času. Žalovaný ďalej uvádzal, že počas služobnej pohotovosti je pracovník povinný byť v zariadení zamestnávateľa alebo mimo neho, pričom má byť pripravený na výkon práce na požiadanie zamestnávateľa. Pokiaľ nie je zásah, žalobca môže odpočívať alebo sa venovať inej činnosti, nežiada sa od neho výkon práce v danom čase. V zmysle platnej legislatívy pri takto nariadenej služobnej pohotovosti je v mieste vykonávania štátnej služby určený, alebo vymedzený priestor na odpočinok, čiže zamestnávateľ si je vedomý a dokonca vytvára podmienky na oddych (spánok) zamestnanca,

t. j. žalobcu. V čase služobnej pohotovosti sa od žalobcu nevyžaduje aktívna činnosť. Napriek tomu zamestnávateľ žalobcovi vypláca dohodnutú odmenu za takto strávený čas, nielen za vykonávanú prácu, ale aj za neaktívnu časť práce. Tým kompenzuje to, že v prípade potreby bude žalobca k dispozícii. Ak by aj súd napriek uvedeným skutočnostiam dospel k záveru, že služobná pohotovosť je pracovným časom a má sa zarátavať do pracovného fondu, samé o sebe to ešte nie je dôvodom podľa žalovaného na priznanie nároku na náhradu škody. Na prvý pohľad sa javí, že vnútroštátna právna úprava zákona o HaZZ má byť v súlade s právom Únie, nakoľko podľa prílohy č. 4. bod 6. zákona o HaZZ do jeho znenia bola Smernica prebratá. Aj podľa ustanovenia § 193 zákona sa na služobný pomer príslušníkov použijú primerane okrem iného aj ustanovenia § 85 Zákonníka práce. Zákonník práce však explicitne v ustanovení § 96 ods. 2 uvádza, že čas, počas ktorého sa zamestnanec zdržiava na pracovisku a je pripravený na výkon práce, ale prácu nevykonáva, je neaktívna časť pracovnej pohotovosti, ktorá sa považuje za pracovný čas. Ustanovenie § 96 ZP však na pomery zákona o HaZZ nie je použiteľné. Z ustanovení zákona o HaZZ nevyplýva, že by služobná pohotovosť hasičov v mieste výkonu služby bola považovaná za súčasť ich služobného času. Z výpovede žalobcu, ako aj zo stanoviska žalovaného vyplynulo, že čas služobnej pohotovosti, pokiaľ nedochádza k služobným výjazdom, sa do služobného času nezapočítava. Práve v tom spočíva rozpor s právom Európskej únie, ktorý namietal žalobca. Zákon o HaZZ v zmysle jeho § 12 ods. 6 umožňuje aplikovať zákonník práce na právne vzťahy príslušníkov zboru pri vykonávaní štátnej služby, len ak to výslovne ustanovuje zákon, pričom v § 193 Zákon o HaZZ nie je odkaz na ustanovenie § 96 ods. 2 Zákonníka práce. Žalovaný pritom argumentoval, že nemožno výkon neaktívnej služobnej pohotovosti započítavať do odpracovaného služobného času. Poukazoval na rozhodnutie Súdneho dvora. Súd však uvádza, že žalovaným citované rozhodnutie sa týkalo tzv. domácej pohotovosti, o ktorú sa v prejednávanej veci nejedná. Zákon o HaZZ definuje služobný čas ako čas, v ktorom príslušník vykonáva štátnu službu a je k dispozícii služobnému úradu. Zároveň zákon obsahuje legálnu definíciu pojmu výkon štátnej služby ako výkon oprávnení a povinností vyplývajúcich zo služobného pomeru, činnosť vykonávaná na rozkaz alebo na pokyn nadriadeného a činnosť, ktorá je predmetom služobnej cesty. Zároveň definuje úkony v priamej súvislosti s výkonom štátnej služby ako úkony potrebné na výkon štátnej služby a úkony počas štátnej služby obvyklé alebo potrebné pred začiatkom štátnej služby alebo po jej skončení. Služobnú pohotovosť zákon explicitne nezaraďuje do výkonu štátnej služby, práve naopak z ustanovenia § 86 Zákona o HaZZ pri nerovnomernom rozvrhnutí služobného času vyplýva, že zákon rozlišuje medzi dĺžkou vykonávania štátnej služby a na ňu bezprostredne nadväzujúcou určenou služobnou pohotovosťou v mieste vykonávania štátnej služby. Uvedené rozlíšenie je celkom zjavné z ohodnotenia výkonu štátnej služby a výkonu služobnej pohotovosti, keď za výkon služobnej pohotovosti patrí mimo služobného príjmu osobitný mzdový nárok vo forme peňažnej náhrady za služobnú pohotovosť v štátnej službe, ktorá sa určuje ako percento z časti služobného príjmu. Rovnako z ustanovenia § 122 ods. 3 Zákona o HaZZ vyplýva rozlíšenie, ak počas trvania služobnej pohotovosti dôjde k vykonaniu štátnej služby („výjazd“), až takéto vykonávanie je štátnou službou. Podľa článku 2, ods. 1 a ods. 2 Smernice pracovný čas je akýkoľvek čas, počas ktorého pracovník pracuje podľa pokynov zamestnávateľa a vykonáva svoju činnosť alebo povinnosti. Čas odpočinku je potom akýkoľvek pracovný čas, ktorý nie je pracovným časom. Súdny dvor opakovane konštatoval v rámci rozhodnutí, že pojem pracovný čas uvedený v Smernici je autonómnym pojmom práva EÚ, ktorý treba definovať podľa objektívnych vlastností s odkazom na systém a účel Smernice, ktorým je zlepšenie životných a pracovných podmienok pracovníkov. Článok 2, ods. 1 Smernice vymedzuje pracovný čas ako „akýkoľvek čas, počas ktorého pracovník pracuje podľa pokynov zamestnávateľa a vykonáva svoju činnosť alebo povinnosti“. V rámci rozhodovacej praxe súdneho dvora bolo zdôraznené, že členské štáty sa nemôžu, pokiaľ ide o určité kategórie hasičov prijatých do verejných hasičských služieb, odchýliť od súboru povinností vyplývajúcich z ustanovení smernice, vrátane pojmov - pracovný čas a čas odpočinku (rozsudok vo veci U. C. K. D.). Smernica neumožňuje ani to, aby členské štáty ponechali v platnosti, alebo prijali inú definíciu pojmu pracovný čas, ako je definícia uvedená v Smernici. Z iného rozhodnutia súdneho dvora vyplýva jednoznačne, že pracovný čas zodpovedajúci pracovnej pohotovosti a pohotovostnej službe, počas ktorých je dotknutý pracovník fyzicky prítomný na pracovisku, je súčasťou pojmu pracovný čas v zmysle smernice. Súdny dvor viackrát rozhodol, že členské štáty nemôžu jednostranne určiť rozsah pôsobnosti článku 6, písm. b/ smernice tak, že uplatnenie tohto nároku pracovníkov na to, aby priemerný týždenný pracovný čas nepresahoval maximálnu hranicu, budú viazať na nejakú podmienku alebo určitým spôsobom obmedzia. Na základe vyššie uvedeného je potom potrebné vyvodiť záver, že vnútroštátna právna úprava umožňuje zamestnávateľovi nezapočítavať neaktívnu časť služobnej pohotovosti do služobného času a rozvrhnúť žalobcovi - príslušníkovi HaZZ služobný čas tak, že tento presiahne maximálnu hranicu stanovenú článkom 6, písm. b/ smernice. V tejto súvislosti súd

konštatuje, že Slovenská republika ako členský štát EÚ v súlade s potrebou chrániť bezpečnosť a zdravie pracovníkov v tomto prípade príslušníkov HaZZ neprijala doposiaľ opatrenia nevyhnutné na zabezpečenie požiadavky, aby bol služobný čas príslušníkov HaZZ definovaný v súlade s pojmom pracovný čas podľa článku 2 smernice a nebola prekročená maximálna hranica priemerného týždenného pracovného času stanovená článkom 6, písm. b/ smernice. Argumentácia žalovaného v tom smere, že počas celej dĺžky trvania služobnej pohotovosti nemusí byť žalobca bdely a aktívny a že má k dispozícii miesto na oddych a teda v prípade ak nie je nariadený služobný zásah, môže odpočívať alebo sa venovať inej činnosti, je v tejto súvislosti bez právneho významu, nakoľko žalobca počas povinností musí byť v budove hasičskej stanice, túto nemôže opustiť, musí byť ustrojený a pripravený do 1 minúty od ohlásenia vykonať výjazd. Týmto zamestnanec plní pokyny zamestnávateľa. Skutočnosť, že zamestnávateľom počas tejto doby nie sú určené žiadne iné činnosti nemôže byť na ťarchu zamestnanca a v súvislosti s týmito závermi sa žiada dodať, že proti žalovanému sú už dlhšiu dobu vedené obdobné spory (samotný žalovaný na rozhodnutia súdov Slovenskej republiky poukazoval), v rámci ktorých žalovaný používa obdobnú obranu a nepredložil žiadne rozhodnutie, v ktorom by bolo súdmi SR konštatované správne prevzatie Smernice do právneho poriadku SR, konkrétne do znenia zákona o HaZZ.

317. Súd vo veci skúmal, či je daný základ nároku žalobcu na náhradu škody v dôsledku porušenia jeho práv plynúcich z článku 2 a 6, písm. b) Smernice. Súdny dvor judikoval vo viacerých prípadoch, že poškodení jednotlivci majú právo na náhradu škody, keď sú splnené tri podmienky: 1./ cieľom porušenej právnej normy Únie je priznať jednotlivcom práva a porušenie je dostatočne závažné; 2./ existencia škody a 3./ priama príčinná súvislosť medzi porušením a škodou spôsobenou poškodeným jednotlivcom. Posúdenie, či tieto podmienky boli naplnené je na rozhodnutí toho ktorého vnútroštátneho súdu.

318. Pokiaľ ide o prvú podmienku, súd konštatuje, že v prejednávanej veci je splnená, nakoľko čl. 2 a čl. 6 písm. b/ Smernice 2003/88/ES predstavuje pravidlo sociálneho práva Únie s osobitným významom, z ktorého má mať prospech každý pracovník, keďže je minimálnou požiadavkou určenou na zaistenie bezpečnosti a ochrany jeho zdravia, ktoré ukladá členským štátom stanoviť 48-hodinovú hranicu pre priemerný týždenný pracovný čas, táto hranica zahŕňa aj nadčasy, ako aj pracovnú pohotovosť a od ktorej sa nemožno v žiadnom prípade odchyliť, pokiaľ ide o také činnosti, ako je činnosť hasičov, o ktorú ide vo veci samej. Súčasne podľa judikatúry Súdneho dvora ide o dostatočne závažné porušenie práva únie - v každom prípade je porušenie práva Únie dostatočne závažné, pokiaľ je v rozpore s judikatúrou Súdneho dvora v danej oblasti (uvádzaná vyššie).

319. Čo sa týka druhej podmienky (existencia škody) a tretej podmienky (príčinná súvislosť), táto úzko súvisí s posúdením nároku, ktorý si žalobca z titulu porušenia unijného práva uplatnil. Súdny dvor ustálil, že náhrada škody spôsobenej jednotlivcom porušením komunitárneho práva zo strany členského štátu musí byť adekvátne spôsobenej škode. Keďže v tejto oblasti neexistuje komunitárna právna úprava, kritériá na určenie rozsahu odškodnenia vyplývajú z vnútroštátneho právneho poriadku, pričom však tieto kritériá nemôžu byť menej priaznivé ako tie, ktoré sa uplatňujú v prípade porušenia vnútroštátneho práva, a rovnako tieto kritériá nesmú mať taký charakter, že spôsobia praktickú nemožnosť dosiahnutia odškodnenia, prípadne ho neprimerane sťažia. V neposlednom rade náhrada škody spôsobenej jednotlivcom porušením práva Únie musí byť primeraná vzniknutej škode, aby mohla zabezpečiť skutočnú ochranu jeho práv. Je potom na vnútroštátnom práve členských štátov, aby pri dodržaní zásady rovnocennosti a efektivity určili, či sa náhrada škody musí poskytnúť vo forme udelenia dodatočného náhradného voľna, alebo vo forme finančného odškodnenia a aby definovali pravidlá týkajúce sa spôsobu výpočtu tejto náhrady. Slovenská právna úprava neobsahuje pravidlá na odškodňovanie jednotlivcov pri porušovaní komunitárneho práva. V posudzovanej veci dospel súd k záveru, že je potrebné stotožniť sa s argumentáciou žalobcu, že nerešpektovaním Smernice mu vnikla nemajetková ujma, ktorú je možné analogicky (pozn. súdu-§ 853 OZ.) posudzovať podľa zásad upravených v § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka, vzťahujúcich sa na právo na ochranu osobnosti. Podľa Článku 36 ods. 1 písm. c), d) a e) Ústavy SR majú mať zamestnanci (teda aj žalobca) právo na spravodlivé a uspokojujúce pracovné podmienky a zákon (v danom prípade ZoHaZZ) im má zabezpečiť i. a. ochranu bezpečnosti a zdravia pri práci, najvyššiu prípustnú dĺžku pracovného času a primeraný odpočinok po práci (obdobne v zmysle čl. 40 Ústavy SR má každý právo na ochranu zdravia). V oblasti pracovnoprávnej je právo na ochranu zdravia zabezpečované predovšetkým zavádzaním takých opatrení, ako je organizácia pracovného času a odpočinku. Každý má pritom právo na odpočinok a zotavenie vrátane rozumného vymedzenia pracovného času a pravidelne platenej dovolenky tak, ako to je zakotvené aj v článku 24 Všeobecnej deklarácie ľudských práv. Samotná

Smernica 2003/88/ES, ako aj Smernica 89/391/EHS vychádzali z faktu, že ešte je stále príliš vysoký výskyt pracovných úrazov a chorôb z povolania a preto sa musia bezodkladne zaviesť, resp. zlepšiť preventívne opatrenia na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pracovníkov a tento cieľ sa nemá podriaďovať ekonomickým úvahám. Všetci pracovníci majú mať primeranú dobu odpočinku a všetkým pracovníkom spoločenstva sa musí poskytnúť minimálny denný, týždenný a ročný čas odpočinku a primerané prestávky v práci. Na základe uvedeného je potom potrebné zaviesť maximálnu hranicu týždenného času. Na základe dokladov predložených žalobcom vyplynulo, že pri určovaní ev. nariadení pracovnej pohotovosti spolu s určeným služobným časom došlo k prekročovaniu maximálneho limitu 48-hodín priemerného pracovného týždňa u žalobcu v rozhodnom období (júl 2020 – máj 2023). Súd vzhľadom na uvedené potom konštatuje, že žalobcovi v príčinnej súvislosti nerešpektovania čl. 2 a 6 písm. b) Smernice 2003/88/ES vznikla nemajetková ujma, nakoľko došlo (dlhodobo) k porušovaniu jeho základných osobnostných práv - práva na ochranu zdravia, práva na ochranu bezpečnosti a zdravia pri práci, práva na najvyššiu prípustnú dĺžku pracovného času, práva na primeraný odpočinok po práci, ako aj práva na vedenie súkromného rodinného života. V zmysle § 13 Občianskeho zákonníka môže poškodená osoba požadovať popri morálnej satisfakcii aj peňažnú satisfakciu a to tam, kde by sa satisfakcia morálna nejavila ako postačujúca. V prejednávanej veci, ktorá vychádza z tej skutočnosti, že SR neprijala takú vnútroštátnu úpravu pri služobnom pomere hasičov, aby boli transformované dotknuté ustanovenia smernice do vnútroštátneho poriadku, je potrebné dospieť k záveru, že žaloba na upustenie od neoprávneného zásahu, ako aj žaloba na odstránenie trvajúcich následkov nie je na mieste, vzhľadom na subjekt zodpovednosti za neoprávnený zásah (štát) a vzhľadom na dĺžku trvania neoprávnených zásahov zo strany žalovaného do práv žalobcu. Rovnako tak neprichádza do úvahy ani morálna satisfakcia, ktorou sa podľa súdnej praxe rozumie predovšetkým ospravedlnenie. Tieto prostriedky nápravy za uvedených okolností strácajú svoju účinnosť a funkčnosť a v takom prípade súdna prax nevyklučuje možnosť bez ďalšieho uplatniť finančné zadosťučinenie. Samotné ustanovenie § 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka uvádza pritom možnosti domáhať sa peňažného zadosťučinenia len príkladmo a podmienky pre vznik tohto práva sú splnené vo všetkých prípadoch neoprávnených zásahov obdobnej závažnosti, kedy bude len morálne zadosťučinenie nepostačujúce. Pokiaľ sú splnené všetky 3 podmienky, štát musí s výhradou nároku náhrady škody, ktorá má základ priamo v práve v Únie, napraviť následky spôsobenej škody podľa vnútroštátneho práva, upravujúceho zodpovednosť za spôsobenú škodu, pričom podmienky náhrady škody stanovené vo vnútroštátnych právnych úpravách nemôžu byť menej výhodné ako podmienky týkajúce sa obdobných vnútroštátnych prostriedkov nápravy (zásada ekvivalencie) a nemôžu byť upravené tak, aby viedli k praktickej nemožnosti, alebo nadmernému sťaženiu získania náhrady (zásada efektivity). V danej veci je tiež podstatnou tá skutočnosť, že právo žalobcu na primeraný odpočinok po vykonanej práci je permanentne - niekoľko rokov porušované, pričom povaha výkonu práce žalobcu je veľmi psychicky ako aj fyzicky náročná, neraz si vyžaduje aj nasadenie vlastného života a preto je nesmierne dôležité, aby žalobca mal možnosť si po vykonanej práci si aj primerane odpočínúť, venovať sa svojim záľubám, rodine a iným aktivitám. V dôsledku aktuálnej právnej úpravy, pokiaľ čas služobnej pohotovosti nie súčasťou služobného času, sa na strane žalobcu počas celého trvania služobného pomeru (takmer 30 rokov) skracuje čas odpočinku. Tým mal súd preukázanú existenciu škody na strane žalobcu, ktorá je nepochybne v priamej príčinnej súvislosti s porušením komunitárneho práva.

320. Na základe skutočností vyššie uvedených dospel súd k záveru, že základ nároku žalobcu je tak daný. V dôsledku nerešpektovania čl. 2 ods. 1 a 2 a čl. 6 písm. b) Smernice 2003/88/ES pri rozvrhovaní pracovného času prišiel žalobca o veľký počet hodín voľného času, ktoré by inak venoval rozvíjaniu osobných, rodinných a priateľských vzťahov, ako aj fyzickej a psychickej relaxácii, čím došlo k zásahu do jeho osobnostných práv (práva na ochranu zdravia, práva na ochranu bezpečnosti a zdravia pri práci, práva na najvyššiu prípustnú dĺžku pracovného času, práva na primeraný odpočinok po práci a práva na vedenie súkromného rodinného života), za čo mu nepochybne patrí nárok na primerané odškodnenie. Samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením a práve peňažná náhrada sa javí ako spôsobilá forma odškodnenia takejto vzniknutej ujmy.

321. Žalovaný v priebehu konania namietal výšku uplatnenej náhrady nemajetkovej ujmy, ktorú považoval za neprimeranú. Pri posudzovaní nároku žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy je súd viazaný len v tom smere, že má posúdiť primeranosť uplatňovanej výšky náhrady ujmy, ktorú v dôsledku nesprávnej implementácii normy európskej únie žalobca utrpel. Spôsob určenia, resp. posudzovania výšky je na úvahe súdu. Naša právna úprava rozlišuje medzi právom na ochranu osobností (§ 11 a nasledujúce OZ) a právom na náhradu škody (§ 415 a nasledujúcich OZ), nakoľko je medzi nimi pojmová

i obsahová odlišnosť. Právo na ochranu osobnosti predstavuje nemajetkové právo rýdzo osobnej povahy a je úzko späté s osobnosťou človeka a jej prejavmi. Právo na náhradu škody patrí tak fyzickej ako aj právnickej osobe a nemá povahu absolútnu, ale len povahu relatívnu a majetkovú. Zásadný rozdiel je aj medzi odškodnením nemajetkovej ujmy v peniazoch a náhrady škody ako majetkovej ujmy, ktorý spočíva v tom, že pri určení nemajetkovej ujmy v peniazoch sa vychádza iba z predpokladu akú ujmu mohol zásah vyvolať a nemožno zistiť presne skutočnú ujmu, ktorú však v prípade náhrady škody treba presne uviesť a preukázať. Pri určovaní sumy nemajetkovej ujmy musia všeobecné súdy zároveň zohľadňovať svoju vlastnú rozhodovaciu činnosť a v súlade s princípom rovnosti rozhodovať v porovnateľných veciach rovnako tak, aby existoval vzťah priamej úmernosti medzi závažnosťou ujmy a výškou priznanej náhrady. Priznanie náhrady nemajetkovej ujmy závisí vo veľkej miere na úvahe rozhodujúceho súdu, avšak táto úvaha neznamená priestor pre svojvôľu, či arbitrárnosť. Súd pri takomto rozhodovaní hodnotí jednotlivé okolnosti, ako aj celkovú povahu konkrétneho prípadu. Cieľom náhrady nemajetkovej ujmy je satisfakcia za spôsobený zásah do súkromného a rodinného života a nemôže na strane žiadateľa slúžiť na neprípustné obohacovanie sa, rovnako nemôže mať na druhej strane likvidačný charakter voči tomu, kto je na zaplatenie nemajetkovej ujmy zaviazaný.

322. Vznik zodpovednosti členského štátu za porušenie komunitárneho práva sa posudzuje podľa pravidiel, ktoré stanovil súdny dvor. Spôsob a rozsah odškodnenia však závisí od vnútroštátnej právnej úpravy, toho ktorého členského štátu. Vnútroštátna úprava musí rešpektovať požiadavku, že kritéria na určenie rozsahu odškodnenia nesmú mať taký charakter, že spôsobia praktickú nemožnosť odškodnenia alebo dosiahnutie odškodnenia neprímerane sťažia. Poskytnutá náhrada škody musí byť adekvátna spôsobenej škode. V našom právnom poriadku je právnym základom zodpovednosti štátu za škodu článok 46, ods. 3 Ústavy SR, ktorý stanovuje, že každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu, či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom, pričom podmienky a podrobnosti majú byť upravené v zákone. Slovenská republika prijala zákon č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci účinný od 01.07.2004. Posudzovanie zodpovednosti štátu za porušenie komunitárneho práva v zmysle tejto úpravy je však vylúčené vzhľadom na úpravu rozsahu použiteľnosti zákona.

323. Pokiaľ si žalobca uplatňuje svoj nárok za použitia analógie § 11 a § 13 Občianskeho zákonníka, súd aplikáciu ustanovení o nároku na náhradu nemajetkovej ujmy priznanej fyzickým osobám v prípade zásahu do ich osobnostných práv považoval za správny (zohľadniac pri určení výšky náhrady kritéria stanovené zákonom a vyplývajúce z judikatúry). Žalobca svojou výpoveďou v spojení s listinnými dokladmi preukázal, že pri takomto rozvrhnutí pracovného času, ktorý je v rozpore s právom EÚ prichádza o voľný čas, ktorý by inak mohol venovať rozvoju svojich osobných, rodinných, priateľských vzťahov, fyzickej a psychickej relaxácii. Žalobca zdôraznil, že podanou žalobou sa domáha náhrady škody vo forme nemajetkovej ujmy vyčíslenej podľa počtu hodín služobnej pohotovosti, ktoré reálne odsľúžil a ktoré mu neboli započítané do služobného času. Nežaluje teda nemajetkovú ujmu vyčíslenú za presný počet odpracovaných hodín nad 48 hodín týždenne. Za primeranú náhradu považuje finančné odškodnenie rovnajúce sa odmene, ktorú mu priznáva zákon o HaZZ ako pri nariadenej služobnej pohotovosti.

324. K žalovanému namietanému spôsobu výpočtu náhrady nemajetkovej ujmy súd vzhľadom na právny názor Krajského súdu v Banskej Bystrici v predmetnej veci, ktorým v zmysle § 391 ods. 2 Civilného sporového poriadku je viazaný, udáva, že výška nemajetkovej ujmy, ktorú si žalobca v konaní uplatňuje vo výške 7.069,52 Eur nie je súladná s rozhodovacou praxou Krajského súdu v Banskej Bystrici, čo vyplýva aj z odseku 188 odôvodnenia rozsudku, z rozhodnutí na ktoré poukázal sám žalobca. Z uvedených rozhodnutí vyplýva, že náhrada nemajetkovej ujmy na rovnakých skutkových a právnych základoch v priemere je v rozsahu od 5.000,--Eur do 6.000,--Eur.

325. Súd udáva, vzhľadom aj na právny názor Krajského súdu v Banskej Bystrici vyslovený v uznesení spisová značka 11Co/32/2024 v tejto veci, že v otázke náhrady nemajetkovej ujmy je potrebné vychádzať zo zásady primeranosti, ktorá by mala odzrkadliť mieru intenzity zásahu do práv poškodeného, t. j. žalobcu. Pre účely ustálenia si primeranej výšky ujmy nie je rozhodujúci konkrétny presah hodín nad limit 48-hodín priemerného týždenného pracovného času, teda zistenie koľko presne hodín v ktorom konkrétnom prípade odsľúžil príslušník Hasičského a záchranného zboru nad limit 48-hodín týždenne. Matematický výpočet, ktorý určil žalobca, ktorý vychádza z presahu hodín nad článok 6 Smernice garantovaný 48-hodinový pracovný týždeň však nemožno považovať za určujúci. Z hľadiska

rozhodovania o výške náhrady nemajetkovej ujmy ho možno považovať len za určité vodítko, či algoritmus umožňujúci súdu v tom ktorom konkrétnom spore vzhľadom na jeho skutkové okolnosti dospieť k spravodlivej úvahe o výške náhrady nemajetkovej ujmy. S poukazom na rozhodnutie Ústavného súdu SR spisová značka IIIÚS/289/2017 z 21. novembra 2017, podľa ktorého „súd má poznať svoju vlastnú judikatúru, t. j. aj rozhodnutia iných sudcov (resp. senátov) toho istého súdu a túto judikatúru musí zohľadniť bez ohľadu na to, či na ňu samotné strany sporu poukazujú.“

326. Vzhľadom na vyššie uvedené súd pri spravodlivej úvahe o výške náhrady nemajetkovej ujmy v prípade žalobcu rozhodoval aj na základe vlastnej rozhodovacej činnosti, pričom poukazuje na:

- rozsudok Okresného súdu Lučenec sp. zn. 12C/55/2023, právoplatný v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici spisová značka 11Co/35/2024, priznaná suma 3.779,64 Eur;
- rozsudok Okresného súdu Lučenec sp. zn. 12C/53/2023, právoplatný v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici spisová značka 13Co/32/2024, priznaná suma 7.075,72 Eur;
- rozsudok Okresného súdu Lučenec sp. zn. 12C/65/2023, právoplatný v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici spisová značka 15Co/40/2024, priznaná suma 4.801,88 Eur;
- rozsudok Okresného súdu Lučenec sp. zn. 11C/53/2023, právoplatný v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici spisová značka 17Co/52/2024, priznaná suma 7.149,19 Eur;
- rozsudok Okresného súdu Lučenec sp. zn. 11C/54/2023, právoplatný v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici spisová značka 13Co/42/2024, priznaná suma 7.329,25 Eur;
- rozsudok Okresného súdu Lučenec sp. zn. 11C/55/2023, právoplatný v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici spisová značka 17Co/41/2024, priznaná suma 5.020,14 Eur;
- rozsudok Okresného súdu Lučenec sp. zn. 11C/63/2023, právoplatný v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici spisová značka 15Co/49/2024, priznaná suma 6.363,04 Eur;
- rozsudok Okresného súdu Lučenec sp. zn. 11C/65/2023, právoplatný v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici spisová značka 11Co/37/2024, priznaná suma 5.399,54 Eur;
- rozsudok Okresného súdu Lučenec sp. zn. 11C/66/2023, právoplatný v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici spisová značka 13Co/52/2024, priznaná suma 7.058,71 Eur;
- rozsudok Okresného súdu Lučenec sp. zn. 10C/52/2023, právoplatný v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici spisová značka 17Co/58/2024, priznaná suma 5.792,20 Eur;
- rozsudok Okresného súdu Lučenec sp. zn. 10C/53/2023, právoplatný v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici spisová značka 13Co/60/2024, priznaná suma 6.029,07 Eur;
- rozsudok Okresného súdu Lučenec sp. zn. 10C/54/2023, právoplatný v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici spisová značka 17Co/40/2024, priznaná suma 5.551,89 Eur;
- rozsudok Okresného súdu Lučenec sp. zn. 10C/55/2023, právoplatný v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici spisová značka 17Co/36/2024, priznaná suma 5.917,41 Eur;
- rozsudok Okresného súdu Lučenec sp. zn. 10C/64/2023, právoplatný v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici spisová značka 15Co/37/2024, priznaná suma 5.727,91 Eur;
- rozsudok Okresného súdu Lučenec sp. zn. 10C/65/2023, právoplatný v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici spisová značka 11Co/31/2024, priznaná suma 7.888,24 Eur;
- rozsudok Okresného súdu Lučenec sp. zn. 10C/66/2023, právoplatný v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici spisová značka 14Co/22/2024, priznaná suma 6.377,72 Eur;
- rozsudok Okresného súdu Lučenec sp. zn. 10C/15/2024, právoplatný v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici spisová značka 14Co/74/2024, priznaná suma 5.704,59 Eur;
- rozsudok Okresného súdu Lučenec sp. zn. 10C/16/2024, právoplatný v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici spisová značka 13Co/107/2024, priznaná suma 5.671,83 Eur;
- rozsudok Okresného súdu Lučenec sp. zn. 13C/48/2023, právoplatný v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici spisová značka 13Co/36/2024, priznaná suma 5.601,77 Eur;
- rozsudok Okresného súdu Lučenec sp. zn. 13C/49/2023, právoplatný v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici spisová značka 13Co/39/2024, priznaná suma 5.652,93 Eur;
- rozsudok Okresného súdu Lučenec sp. zn. 13C/59/2023, právoplatný v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici spisová značka 14Co/27/2024, priznaná suma 4.247,86 Eur;
- rozsudok Okresného súdu Lučenec sp. zn. 13C/61/2023, právoplatný v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici spisová značka 17Co/43/2024, priznaná suma 6.025,20 Eur.

327. Súd uvádza, že má vedomosť o rozhodovacej činnosti, či už súdov prvej inštancie ako aj odvolacích súdov, ktorá je v jednotlivých prípadoch vyčíslenia nemajetkovej ujmy rozličná, keď niektoré rozhodnutia sa stotožňujú s výškou nemajetkovej ujmy odvodené od počtu hodín pracovnej pohotovosti, ktorá nie je započítaná do pracovného času a niektoré vychádzajú zo skutočnosti, koľko hodín pracovnej

pohotovosti, ktorá bezprostredne nadväzovala na pracovný čas hasiča, bola v rozhodnom období nad rozsah 48 hodín. Niektoré súdy výšku nemajetkovej ujmy priznávajú len na základe voľnej úvahy, neberúc do úvahy ani počet opracovaných hodín pracovnej pohotovosti, ktorý sa nezapočítava do pracovného času hasiča, resp. ktorý presahuje hranicu 48 hodín pracovného času v týždni.

328. Súd si však osvojil pri rozhodnutí vo veci spôsob výpočtu náhrady škody ako nemajetkovej ujmy jej určenie na základe svojej voľnej úvahy, neberúc do úvahy počet odpracovaných hodín pracovnej pohotovosti, ktorý sa nezapočítava do pracovného času hasiča, resp. ktorý presahuje hranicu 48-hodín pracovného času v týždni, ktoré presné vyčíslenie možno považovať len za určité vodítko, či algoritmus vzhľadom aj na právny názor krajského súdu v predmetnej veci vyslovený v uznesení spisová značka 11Co/32/2024. Súd mal za to, že vzniknutá nemajetková ujma na osobnostných právach žalobcu nepresahuje nemajetkovú ujmu iných žalobcov–príslušníkov Hasičského a záchranného zboru v identických sporoch, kde vzhľadom na vid' odsek 326 odôvodnenia rozsudku boli priznávané náhrady nemajetkovej ujmy v priemere 5.916,62 Eur, priznal žalobcovi nemajetkovú ujmu vo výške 6.000,--Eur. Výšku takejto priznanej nemajetkovej ujmy súd považoval za primeranú vzhľadom aj na odôvodnenie (vid' odsek 326) a považoval ju za primeranú aj s poukazom na zásah do jeho rodinného života, jeho súkromia. Priemerne bola v rozhodnutiach Okresného súdu Lučenec, ktoré boli potvrdené Krajským súdom v Banskej Bystrici, a ktoré sú uvedené v odseku 326 priznaná suma 5.916,62 Eur.

329. Na základe uvedeného súd žalobe žalobcu vo výške priznanej sumy 6.000,--Eur vyhovel, a vo zvyšku súd žalobu zamietol. Súd určil lehotu na plnenie 3 dni v zmysle § 232 ods. 1 veta prvá CSP.

330. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

331. Podľa § 262 ods. 1, 2 CSP,

Ods. 1: O nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Ods. 2: O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie v lehote do 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

332. Zásadu úspechu vo veci treba uplatniť aj na konania, ktorých výška plnenia závisela od úvahy súdu. V týchto prípadoch však nejde o procesne neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku. V takýchto prípadoch má žalobca právo na plnú náhradu trov konania, avšak výlučne iba z prisúdenej sumy, nie zo sumy žalovanej. Keďže žalobca mal plný úspech čo do základu uplatneného nároku a súčasne výška plnenia, vyplývajúca z tohto jeho procesného úspechu, závisela výlučne od úvahy súdu, žalobcu je preto nevyhnuté považovať za plne procesne úspešného v konaní. Z uvedeného dôvodu súd žalobcovi priznal trovy konania 100 % z priznanej sumy. O výške náhrady trov konania súd rozhodne po právoplatnosti tohto rozsudku osobitným uznesením.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je prípustné odvolanie, ktoré sa podáva v lehote 15 dní odo dňa doručenia písomného vyhotovenia rozsudku, prostredníctvom Okresného súdu Lučenec, Dr. Herza 14, 984 37 Lučenec na Krajský súd Banská Bystrica, a to písomne.

Odvolanie je potrebné predložiť s potrebným počtom rovnopisov a s prílohami tak, aby jeden rovnopis zostal na súde, a aby každá strana sporu dostala jeden rovnopis odvolania. Ak strana sporu nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie na jej trovy.

Podľa § 363 Civilného sporového poriadku, v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 364 Civilného sporového poriadku, rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 ods. 1 Civilného sporového poriadku, odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 365 ods. 2 Civilného sporového poriadku, odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa § 365 ods. 3 Civilného sporového poriadku, odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 366 Civilného sporového poriadku, prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Podľa § 367 ods. 1 Civilného sporového poriadku, ak podá ten, kto je na to oprávnený, včas odvolanie, nenadobúda rozhodnutie právoplatnosť, dokiaľ o odvolaní právoplatne nerozhodne odvolací súd.

Podľa § 367 ods. 2 Civilného sporového poriadku, ak sa rozhodlo o niekoľkých právach so samostatným skutkovým základom alebo ak sa rozhodnutie týka niekoľkých subjektov a ide o samostatné spoločenstvo podľa § 76 a odvolanie sa výslovne vzťahuje len na niektoré práva alebo na niektoré subjekty, nie je právoplatnosť výroku, ktorý nie je napadnutý, odvolaním dotknutá. To neplatí, ak od rozhodnutia o napadnutom výroku závisí výrok, ktorý odvolaním nebol výslovne dotknutý, alebo ak určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu.

Podľa § 367 ods. 3 Civilného sporového poriadku, právoplatnosť ostatných výrokov nie je dotknutá ani vtedy, ak odvolanie smeruje len proti výroku o trovách konania, o príslušenstve pohľadávky, o jej splatnosti alebo o predbežnej vykonateľnosti.

Podľa § 368 Civilného sporového poriadku, osoba oprávnená podať odvolanie sa môže odvolania vzdať. Vzdať sa odvolania možno len voči súdu, a to až po vyhlásení rozhodnutia.

Podľa § 369 ods. 1 Civilného sporového poriadku, dokiaľ o odvolaní nebolo rozhodnuté, možno ho vziať späť. Ak odvolateľ vzal odvolanie späť, nemôže ho podať znova.

Podľa § 369 ods. 2 Civilného sporového poriadku, ak odvolateľ vezme odvolanie späť, právoplatnosť napadnutého rozhodnutia nastane, ako keby k podaniu odvolania nedošlo. Lehoty, ktoré majú plynúť od právoplatnosti napadnutého rozhodnutia, plynú v takom prípade od právoplatnosti uznesenia o zastavení odvolacieho konania.

Podľa § 369 ods. 3 Civilného sporového poriadku, ak sa odvolanie, o ktorom nebolo rozhodnuté, vzalo späť, odvolací súd odvolacie konanie zastaví.

Podľa § 369 ods. 4 Civilného sporového poriadku, ak sa odvolanie vzalo späť sčasti, použijú sa ustanovenia predchádzajúcich odsekov primerane.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona; ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.